

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ № 3**

Матеріали
підсумкової науково-теоретичної конференції
наукового товариства курсантів та студентів інституту
(Україна, м. Київ, 15 квітня 2020 року)

**ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ТРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ
РОЗВИТКУ НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ
ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ПОРЯДКУ»**

КИЇВ 2020

ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ТРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ

УДК 351.75 : 378] (06)

Редакційна колегія:

Андрєєв Д.В., директор ННІ № 3 НАВС, доктор юридичних наук, професор;
Комаринська Ю.Б., заступник директора ННІ № 3 НАВС з навчально-методичної та наукової роботи, к.ю.н., доцент;
Власенко Т.І., науковий співробітник наукової лабораторії з проблем превентивної діяльності та запобігання корупції ННІ № 3 НАВС,

*Рекомендовано до друку Вченою радою навчально-наукового інституту № 3
Національної академії внутрішніх справ від 03 червня 2020 року (протокол № 3/2)*

*Матеріали подано в авторській редакції. Редакційна колегія не завжди
поділяє висловлені позиції та не несе відповідальності за їх зміст.*

ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ТРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ
БЕЗПЕКИ ТА ПОРЯДКУ» [Текст] : матеріали підсумкової науково-
теоретичної конференції наукового товариства курсантів та
студентів інституту (Україна, м. Київ, 15 квітня 2020 року): – К :
Навч.-наук. інст. № 3 Нац. акад. внутр. справ, 2020. – 173 с.

Навчально-науковий інститут № 3
Національної академії внутрішніх справ, 2020

~ НАУКОВІ ДОПОВІДІ ~

ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА

Марчук Дарина Володимирівна,
студент ННІ № 2 НАВС,
101 групи, спеціальність 081 «Право»
(спеціалізація «Судова експертиза»)
Науковий керівник: Пендюра М.М.,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ – ФУНДАМЕНТАЛЬНА ОСНОВА РОЗВИТКУ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

Актуальність теми. Гендерний аспект у діяльності правоохоронних органів є достатньо новим для України, але він є фундаментальним для розвитку системи внутрішніх справ. Саме тому до нього повернута така велика увага. Гендерна рівність є одним з пріоритетних напрямків реформування системи Міністерства внутрішніх справ (далі - МВС) та одним з ключових чинників у виробленні державної політики для всіх органів, які скеровуються міністром внутрішніх справ.

У найважливішому робочому документі МВС – Розпорядженні Кабінету Міністрів України Про схвалення Стратегії розвитку системи Міністерства внутрішніх справ на період до 2020 року від 15.11.2017 року № 1023-р., цілі та завдання гендерної політики включені першочергово. Міністерство внутрішніх справ – один з перших державних органів в Україні, у складі якого є структурний підрозділ, який займається моніторингом дотримання політики гендерної рівності у своїй системі.

Виклад основного матеріалу. У Законі України від 08.09.2005 року № 28866-IV «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» поняття «гендерна рівність» виходить з правового контексту і пов'язане з впливом суспільних структур на життя жінок і чоловіків – їхні права, свободи, можливості, потреби тощо. Саме це чітко і однозначно закріплено законодавством. «Гендерна рівність» визначається як «рівний правовий статус жінок і чоловіків та рівні можливості для його реалізації, що дозволяє особам обох статей брати рівну участь у всіх сферах життєдіяльності суспільства».

Державна політика щодо забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків спрямована на: утвердження гендерної рівності;

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

недопущення дискримінації за ознакою статі; забезпечення рівної участі жінок і чоловіків у прийнятті суспільно важливих рішень; забезпечення рівних можливостей жінкам і чоловікам щодо поєднання професійних та сімейних обов'язків; підтримку сім'ї, формування відповідального материнства і батьківства; виховання і пропаганду серед населення України культури гендерної рівності, поширення просвітницької діяльності у цій сфері; захист суспільства від інформації, спрямованої на дискримінацію за ознакою статі.

Упровадження принципу рівних прав та можливостей жінок і чоловіків є однією з важливих умов сталого соціально-економічного розвитку, позитивних змін у суспільстві та його благополуччя, реалізації прав людини та самореалізації особистості, запорукою ефективного розв'язання наявних проблем, а також європейської інтеграції України.

У правоохоронних структурах широко розповсюджена метафора щодо служби жінок типу «три декрети (декретні відпустки) – і полковник», «три декрети – і пенсія». Водночас чоловіки, які служать і беруть декретну відпустку, часто також, відкрито чи приховано, переслідуються колегами і керівництвом, з них знущаються та не вважають повноцінними працівниками. Такі погляди обмежують права і можливості і жінок, і чоловіків, які служать у поліції, збройних силах та інших структурах.

Частка жінок, які проходять службу України, є значно нижчою, ніж в європейських країнах, або державах - членах НАТО. Розширення прийому жінок на службу до правоохоронних сил стало наслідком жіночого руху 60-70-х років, який також зробив можливим встановлення рівної зарплати чоловікам та жінкам, збереження посади після виходу з декретної відпустки та нарахування вислуги років незалежно від статі працівника поліції. До 1999-го року кількість жінок у правоохоронних органах була обмежена: «жіноча» квота до вступу в академії МВС складала 5-10%.

Станом на 2020 рік, як написав в своєму мікроблозі Twitter міністр внутрішніх справ України Арсен Аваков: «39% співробітників Міністерства внутрішніх справ - жінки, кожна п'ята займає керівну посаду: цифри свідчать, що МВС готове до гендерного балансу!». Також міністр повідомив, що МВС підтримує Українську асоціацію представниць правоохоронних органів і заохочує лідерство і кар'єрне зростання жінок-фахівців міністерства.

Впродовж 2018 року у МВС було відкрито більше 450 посад, на які раніше жінки не могли претендувати. Як результат, сьогодні ми маємо жінку-керівника кінологічної служби, жінку-водолаза, першу жінку-генерала Національної поліції. У структурних підрозділах Міністерства внутрішніх справ за останні два роки спостерігається тенденція щодо збільшення кількості жінок-працівниць: в Державній службі надзвичайних ситуацій – на 5 відсотків, в Національній поліції – на 2 відсотки, в Національній гвардії – на 7 відсотків. Так само спостерігається динаміка збільшення кількості жінок

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

на керівних посадах, зокрема, в Національній поліції – більш як на 4 відсотки, у Національній гвардії – на 3-5 відсотка.

Відкриття посад для жінок рядового, сержантського і старшинського складу в Національній гвардії України стало можливим завдяки появі відповідних правових актів у державі. Тепер будь-який фахівець, який має необхідні професійні навички, може претендувати на посаду в Національній гвардії України незалежно від статі. У відсотковому відношенні кількість жінок у гвардії значно зросла і у цьому питанні структура рухається вперед. У Головному управлінні, військових частинах та підрозділах проводяться навчання з підвищення гендерної компетентності для військовослужбовців Національної гвардії, командування та представників служб та управлінь за різними напрямками роботи.

Проведений аналіз наукових джерел дозволив сформулювати перелік питань, які наразі є найбільш проблемними в діяльності жінок-правоохоронців та є об'єктом найбільш активної уваги фахівців у сфері прав людини та гендерних питань. Це такі питання, як: проблеми, що виникають через необхідність поєднання служби із домашніми обов'язками; протиріччя між інтересами державної служби та репродуктивною функцією жінок; дискусійність позитивного впливу психофізіологічних особливостей жінок на якість виконання ними професійних обов'язків (більш високий рівень емоційності, самокритичності та комунікабельності; розвиненість інтуїції; більша схильність до робочих стресів; менша фізична сила тощо); наявність проблеми сексуальних домагань на робочому місці; проблема адаптації до умов роботи у чоловічому середовищі; проблемні питання у сфері соціальної та правової захищеності жінок.

Висновки. Гендерна рівність показує наскільки розвинутою і демократичною є держава. Це, перш за все, – недопущення гендерної дискримінації, забезпечення рівної участі жінок і чоловіків у прийнятті суспільно важливих рішень, забезпечення рівних можливостей для жінок і чоловіків щодо поєднання професійних і сімейних обов'язків, унеможливлення проявів гендерного насильства. Гендерна політика – це насамперед про рівний доступ до можливостей. Кожен має бути вільним у своєму виборі – це те до чого прагне Міністерство внутрішніх справ.

Сподіваємося, що врахування зазначених у статті проблем стане в нагоді при реалізації державної політики в сфері забезпечення гендерної рівності та при формуванні відомчих програм попередження порушень прав жінок. А також, що у майбутньому більше не буде жінок-лідерок. Будуть лише лідери.

Список використаних джерел:

1. Закон України від 08.09.2005 року № 28866-IV «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2866-15>
2. Розпорядження Кабінету Міністрів України Про схвалення Стратегії розвитку системи Міністерства внутрішніх справ на період до 2020 року від

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

15.11.2017 року № 1023-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1023-2017-%D1%80>

3. Єдиний портал органів системи МВС України [Електронний ресурс]: Рівні права та можливості. URL: https://mvs.gov.ua/ua/pages/4673_Rivni_prava_ta_mozhливosti.htm

Сокол Олександра Іванівна,
студент ННІ № 2 НАВС,
101 групи, спеціальність 081 «Право»
(спеціалізація «Судова експертиза»)
Науковий керівник: Пендюра М.М.,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

КОРУПЦІЯ ЯК ЗАГРОЗА НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ УКРАЇНИ

Впродовж довгого часу корупція залишається однією з найбільших проблем України та є темою для постійних дебатів як для української, так і для міжнародної спільноти. В Індексі сприйняття корупції (ІСК), що укладається глобальною антикорупційною організацією Transparency International та базується на оцінках підприємців та аналітиків, за підсумками 2018 року наша країна посіла 120 сходинку у переліку зі 180 країн світу. І хоча з року в рік позиції України у рейтингу покращуються, такий стан речей все ще є далеким від прийняттого. Саме корупція, за даними численних аналітичних звітів та опитувань, є найбільшою проблемою як для іноземного, так і для вітчизняного бізнесу. Очевидні проблеми, викликані високим рівнем хабарництва та зловживання, – руйнація системи цінностей суспільства, тотальна недовіра до органів державної влади, що врешті-решт призводить до негативних економічних наслідків, збільшуючи нерівність та уповільнюючи зростання доходів населення.

За результатами дослідження Центру Разумкова, переважна більшість українців визнала корупцію найбільшою загрозою для національної безпеки України. Саме корупційний фактор лідирує у списку внутрішніх загроз, а також посідає одне з перших місць серед зовнішніх.

Дослідження корупції як соціального явища (феномену) має здійснюватися комплексно, із застосуванням різних підходів та засобів: кримінологією, кримінальним, адміністративним, конституційним, державним, трудовим правом, політологією, соціологією, економічною наукою, психологією.

До суб'єктів забезпечення безпеки держави в системі запобігання та боротьби з корупцією слід віднести такі:

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

- органи прокуратури, у тому числі Спеціалізована антикорупційна прокуратура;
- органи Національної поліції України;
- Національне антикорупційне бюро України;
- Національне агентство з питань запобігання корупції;
- Державне бюро розслідувань;
- Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів;
- Вищий антикорупційний суд.

Рівень корупції в Україні не лише має вплив на соціально-економічний розвиток країни, добробут та довіру населення до органів державної влади, а й є загрозою національній безпеці держави. Крім того, корупція загальмовує сучасні процеси реформування в системі управління, які мають на меті поліпшити життєдіяльність національного суспільства, забезпечити сталий розвиток економіки та позитивний імідж держави на міжнародній арені.

Слід констатувати, що найбільш корумпованими українці називають саме ті інституції, які покликані боротися з корупцією: суди (66 %), правоохоронні органи (64 %), державну службу (56 %), сферу охорони здоров'я (54 %), парламент (53 %), політичні партії (45 %), ЗМІ (22 %), громадські організації (20 %). Тому виникла нагальна потреба в удосконаленні політики безпеки в частині запобігання та боротьби з корупцією, формування ефективних механізмів подолання такого явища, як корупція.

Корупція є суттєвою загрозою безпеці держави. Відповідно до Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020» основною метою антикорупційної реформи є суттєве зменшення корупції в Україні, зменшення втрат державного бюджету та бізнесу через корупційну діяльність, а також підвищення позицій України в міжнародних рейтингах, що оцінюють рівень корупції. Серед них: система електронного декларування майнового стану публічних службовців, запобігання та врегулювання конфліктів інтересів, перевірка доброчесності службовців та моніторинг їхнього способу життя.

Корупція не тільки має негативні наслідки для суспільства, а й позначається на репутаційному капіталі органу державної влади та шкодить національній безпеці держави, тому ця загроза вимагає докорінних змін та вдосконалення системи антикорупційних механізмів, а також належної реалізації нової антикорупційної стратегії.

Список використаних джерел:

1. Боротьба з корупцією. URL: <https://www.kmu.gov.ua/diyalnist/reformi/verhovenstvo-prava-ta-borotba-z-korupciyeyu/borotba-z-korupciyeyu>
2. Оксана Пархоменко-Куцивіл. Формування політики державної безпеки України в контексті запобігання та протидії корупції // *Державне*

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

*управління та місцеве самоврядування. 2019. вип. 1(40). С. 90-95 URL:
[http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2019/2019_01\(40\)/13.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2019/2019_01(40)/13.pdf)*

3. Пендюра М.М., Старицька О.О. Корупція в органах влади як головна небезпека існування молодих демократичних держав // Pendiura M.M., Starytska O.O. CORUPTION IN THE POWER AUTHORITIES AS HEAD OF THE DANGEROUS RISK OF YOUNG DEMOCRATIC STATES / Proceedings of XXVII International scientific conference - New step in science||. Morrisville, Lulu Press., 2018. С. 76-81. URL: <https://drive.google.com/drive/u/0/folders/1Sm781ElSHo5DsBvWEVhZyhEGyiV90hSk>

ІНОЗЕМНА МОВА

Адріанова Дарина Андріївна
студент 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Козубенко І.В
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

COMBATING HUMAN TRAFFICKING IS THE MOST IMPORTANT PROBLEM IN THE WORLD

In countries of Eastern Europe and the South Caucasus, most cases of trafficking are related to sexual exploitation. Forced labor trade is also booming in Central Asia. The countries of the region are mostly suppliers of "live goods", however, in recent years, Russia and Kazakhstan have become destination countries. Hundreds of thousands of people around the world are becoming victims of smugglers. They are sold for the purpose of sexual or labor exploitation, for recruitment into the armed forces, for participation in criminal activities, or for the purpose of extracting vital organs for sale [1].

According to the UN, trafficking in human beings brings \$ 600 million in profits annually worldwide. This was reported by Prensa Latina, citing the United Nations Regional Office for Drugs and Crime. The United Nations Development Program recognizes this form of human trafficking along with another 23 illicit products most common in Central America and the Caribbean.

In the past few years, the number of identified victims of human trafficking has increased significantly, especially in the countries of America and Asia, but this, according to experts, indicates not only an increase in crime, but also that countries are able to solve more and more such crimes and find victims. Criminals exploit the most defenseless: 30 percent of the identified victims are children, almost 70 percent are women and minor girls.

Globally, sexual exploitation remains the primary target of trafficking, with 59 percent of all cases identified. 34 percent of the victims were sold for labor exploitation. In addition, for example, in some states of South Asia they trade brides. In Central and South America, cases of trafficking in children for illegal adoption have become more frequent. In southern and central Europe, people are being trafficked for coercion and begging. In North Africa, Central, Southeastern Europe and Eastern Europe, cases of trafficking in "live goods" for the removal of organs have been reported.

Most of the victims of human trafficking in Eastern Europe and Central Asia are adults. Compared to other regions, there is a relatively low number of minors among them. Among the victims, as elsewhere in the world, there are more women than men, with the exception of Armenia and Moldova. According to information

from Belarus, Ukraine and Moldova, in these countries 97% of all identified victims of trafficking for sexual exploitation are women. As for victims of forced labor in the region, 76 percent of the victims are men. The countries of Eastern Europe and Central Asia belong mainly to the category of countries of origin of victims of human trafficking. Most of them were identified in the same region, but many Central Asians are illegally transported to countries in the Middle East and East Asia. And citizens of Ukraine are often found in countries of Western and Central Europe. In the region itself, the main countries of destination are Kazakhstan and Russia. UN experts noted that in recent years, the international community has made significant progress in implementing the provisions of the Protocol on preventing and combating trafficking in persons, especially women and children. However, so far it has not been possible to completely end impunity for these crimes [2].

The spread of human trafficking is due to the limited access of the population to effective employment, education, social protection and other resources, as well as to the spread of poverty, segregation in the labor market. Among the main reasons pushing women in the situation of human trafficking, experts name poverty and gender discrimination - factors that impede education, employment and confidence in the future. Interesting fact that among the factors that impede the fight against trafficking in human beings is that the majority of convicted traffickers manage to avoid imprisonment due to lenient sentences and possible corruption [3].

Summarizing the above, Trafficking in persons means recruiting, transporting, transferring, harboring or getting people through the use of force or other forms of coercion or deception. Annually thousands of men, women and children fall into the hands of traders in their own countries and for abroad. All countries of the world are affected by human trafficking, whether as countries of origin, transit or destination of victims [4].

References:

1. Доходи торговців людьми [електронний ресурс].- Режим доступу: <https://tsn.ua/ru/svit/v-oon-podschitali-obem-rynka-torgovli-lyudmi-lidiruet-latinskaya-amerika-1307808.html>
2. Торгівля людьми в різних країнах та регіонах [електронний ресурс].- Режим доступу: <https://news.un.org/ru/story/2019/01/1348092> .- Новини ООН.
3. Торгівля людьми - важлива проблема сучасності [електронний ресурс].- Режим доступу: https://zn.ua/UKRAINE/gosdep-torgovlya-lyudmi-goryachaya-problema-dlya-ukrainy-321394_.html . – Дані про торгівлю людьми в світі.
4. Торгівля людьми [електронний ресурс].- Режим доступу: https://www.unodc.org/documents/blueheart/factsheet_russian.pdf

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

Афанасієвський Артем Валерійович
слухач магістратури 1-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Козубенко І.В.
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

***PREVENTIVE METHODS OF COMBATING DRUG TRAFFICKING ON
THE BORDER OF THE UNITED STATES AND MEXICO***

Using drugs is one of the most essential diseases of American society. The spread of drug abuse in the United States is just incredible — there are now consumed about three-quarters of the cocaine produced in the world, over two and a half million Americans "sit on the needle" or regularly use drugs in other ways, and we are not talking about relatively "easy", say about marijuana, which since the sixties has become almost an organic part of the subculture, and about drugs "heavy" — about two million cocaine addicts, does not less than percent of the total population; a huge army of consumers of heroin, crack and other means. In General, it is believed that one in ten Americans, including schoolchildren, is addicted to drugs.

Today, Mexico is the main supplier of drugs to the United States. As you know, the United States ranks first in the world in drug consumption, respectively, neighboring Mexico at one point became profitable to use this American weakness. Drug trafficking in the country began to flourish, and with it began to appear the first drug cartels. Between 2005 and 2010 alone, seizures of marijuana increased by 49%, methamphetamine by 54%, heroin by 297%, and ecstasy by 839% at the southern border of the United States [1].

In 1947 a special police was created, the main purpose of which was the fight against drugs, but in fact its leadership was involved in the implementation of drug trafficking, because the police could easily be bribed.

In the 1990s, there was a sharp rise in the cocaine trade in Mexico. One of the reasons, paradoxically, was the North American free trade agreement (NAFTA), which was concluded by Canada, the United States and Mexico in 1994. Many farmers, due to the appearance of cheap American goods on the Mexican market, could not realize the sale of their goods, followed by the ruin and poverty of the majority of the population. In 2006, Mexican President Felipe Calderon decided to put end the unrest in the country and declared war on the drug cartels. He tried to counter police corruption, which had grown to unthinkable levels and was due primarily to the minimum wage of Mexican police officers. Calderon also added tens of thousands of troops to help the local police of the Mexican States, and in most cases completely replaced the local police force.

All this time, the United States saw the problem mainly only in Mexico, on its population that consumes drugs, they focused much less attention. Therefore, the next program to support Mexico's domestic fight against drug cartels was the

*ДО 100-РІЧЧЯ НАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛА ПОРЯДКУ*

program of providing funds for the purchase of weapons and equipment, as well as military training, which was called the "Merida Initiative" or "Plan Mexico". In fact, it was supposed to help Mexico eradicate problems with lawless crime, as well as normalize the situation on the common border, both with regard to migration and drug trafficking. But unlike previous bilateral actions, Merida was based on the fact that the United States ranks first in the world in terms of drug consumption, so the initiative to combat drug trafficking according to the plan had to be General.

However, Merida did not produce the desired results, although in 2010 the Congress made a proposal to extend the project.

Almost in parallel with the "Merida" in 2006, the government began to carry out "Project Coronado", which lasted almost 4 years and ended with the famous operation to destroy the Mexican drug cartel La Familia. The essence of it was about the same as that of the above operation. During the program, 1,200 people were caught who were involved in the drug business in one way or another.

In 2017 the newly elected 45th President of the United States Donald Trump signed a decree on the protection of the state border, according to which it is planned to continue the construction of a wall on the border with Mexico [7].

In addition, on the southern border of the United States, the number of armed clashes between Mexicans and U.S. customs services increased, which led to a high concentration of border guards and special agents not only at the crossing points, but also along the entire length of the border.

However, despite all the actions taken, the drug war in Mexico is going on to this day, and unilateral actions, even with the support of the United States, are not enough for Mexico. Therefore, it seems rational to take measures in the United States, because the level of drug use by Americans remains very high, the demand does not decrease and Americans continue to sell firearms to Mexicans. Of course, as a solution, many propose the abolition of criminal liability for the use and possession of drugs, in particular marijuana - one of the most used drugs in the United States. But such a development is unlikely to help, since the loss of marijuana in the drug cartel markets will certainly affect the cartel's finances, but only slightly: savvy dealers will find another way to profit. In addition, it is necessary to take into account the difference in the laws of the us States. In some of them, taxes on certain goods of limited consumption may vary, so they are also sold on the so-called gray market. A similar situation can happen with drugs.

One solution is to decriminalize drug users and provide them with mandatory medical services. A controversial view, but in a report outlining these ideas, the drug policy Commission referred to the successful implementation of decriminalization programs in Portugal and Australia.

Increased border security, tighter migration policy, as well as mass arrests also did not affect the business of drug cartels, because dealers not only began to transit drugs by land, but also by air, water and underground. In addition, according to a report by the U.S. border patrol, one in four of the five drug

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

detainees is a U.S. citizen. Dealers recruit ordinary American citizens, threaten them, offer huge money, etc. It remains to act against the main motivation of the drug business-money, to carry out actions aimed at financial restrictions, not to spend the profits, freeze accounts, etc. But here again, a big role is played by corruption, which can contribute to the transition of certain banks to the side of criminals: what you can find a lot of evidence.

Thus, it can be concluded that perhaps only Latin American countries, including Mexico, can stop this drug boom and the accompanying drug war. Once Mexico legalizes cocaine, it will descend on the United States, which will not be able to stop it. By moving drugs from the black market, the government will be able to destroy the source of huge revenues of drug cartels, which will greatly weaken their position. If this happens, the entire regime of world control over drugs and drug trafficking will collapse. Accordingly, the war on drugs will become meaningless. Of course, the developed countries, together with the United States, which are the main consumers, will have to choose ways to solve the resulting problem, which can be reduced to the same legalization and simultaneous development of the national Institute of health in the field of drugs, as well as decriminalization of consumers, i.e. in the future it may be more rational for America to pursue policies aimed at minimizing the harm from drugs, rather than trying to limit drug trafficking.

References:

1. Isacson A., Meyer M. Beyond the Border Buildup. Security and Migrants Along the U.S.-Mexico Border. - Washington D.C.: Washington Office on Latin America, 2012. - P. 7.
2. Cocaine cartel smashed //English learners digest №10, May 2004. - M.: ACT, 2004.
4. Grant W. Heriberto Lazcano: The fall of a Mexican drug lord // BBC News. - 13.10.2012. - URL: <http://www.bbc.com/news/magazine-19922962>
5. Merida Initiative // U.S. Department of State. - URL: <https://www.state.gov/j/inl/merida/>
6. More than 300 alleged La Familia cartel members and associates arrested in two-day nationwide takedown // The U.S. Department of Justice. -22.10.2009. - URL: <https://www.justice.gov/opa/pr/more-300-alleged-la-familia-cartel-members-and-associates-arrested-two-day-nationwide>
7. Как Трамп будет строить стену на границе с Мексикой // РБК. - 26.01.2017 - URL: <http://www.rbc.ru/politics/26/01/2017/5889d28b9a7947a59f1d2a6>
8. Мексиканцы не виноваты: наркотики в США привозят американские граждане // Russia Today. - 28.03.2013. - URL: <https://russian.rt.com/article/6421>

Баштова Ольга Григорівна

слухач магістратури 1-го курсу ННІ №3 НАВС

Консультант з мови: Козубенко І.В

викладач кафедри іноземних мов

Національної академії внутрішніх справ

VERHÜTUNG UND BEKÄMPFUNG DER ORGANISIERTEN KRIMINALITÄT

Das Phänomen der organisierten Kriminalität entzieht sich einer präzisen Beschreibung. Die Erscheinungsformen organisierter krimineller Gruppen in Deutschland und Europa sind vielfältig. Handlungsradius stehen neben homogenen ethnisch definierten Gruppen, deren Leitung außerhalb der EU liegt.

Ein besonderes Problem stellen lose professionelle Netzwerke ohne hierarchischen Überbau dar, die sich bedarfsgemäß und gelegenheitsbedingt zusammenschließen und angesichts ihres hohen Spezialisierungsgrades und ihrer ephemeren Erscheinungsformen spezifische Ermittlungs- und Interventionstechniken erfordern. Innerhalb von legalen Unternehmen organisierte Kriminalität stellt angesichts der potenziellen volkswirtschaftlichen Schäden ein kaum zu unterschätzendes Problem dar: dabei gelingt es kriminellen Netzwerken entweder, sich unterhalb der Wahrnehmung des unternehmensinternen Monitoring zu etablieren, oder aber Unternehmen werden direkt als Fassaden zur Kaschierung organisiert-krimineller Aktivitäten inklusive Geldwäsche gegründet. Europol schätzt, dass derzeit ca. 4000 OK Gruppen in der EU aktiv sind. Für Deutschland erlaubt das jährlich vom BKA veröffentlichte Bundeslagebild eine quantitative Einschätzung der

Entwicklungen. Ähnlich wie in der gesamten EU stehen dabei die folgenden Delikte im Vordergrund: Rauschgiftkriminalität (34,6 %), Eigentumskriminalität (17,1 %), Wirtschaftskriminalität (13,7 %), Schleusung und Menschenhandel (ca. 15 %) [1].

Die Herausforderungen der organisierten Kriminalität manifestieren sich also gleichzeitig lokal und global. Über eine entsprechende Handlungskompetenz müssen auch die Strafverfolgungsbehörden verfügen, wenn der Kampf gegen die kriminelle Organisationen erfolgreich sein soll. 1) Daneben gibt es in einigen Bundesländern, z.B. in Nordrhein-Westfalen und Brandenburg, inzwischen gemeinsame Lageberichte von Polizei und Staatsanwaltschaft, die naturgemäß nicht nur die polizeiliche Sicht der Dinge widerspiegeln. 2) Zu diesen beiden Deliktfeldern werden eigene Lagebilder erstellt, zur Schleuserkriminalität ein gemeinsames Lagebild von Bundeskriminalamt und Bundespolizei [2].

Aktivitäten von Strafverfolgungsorganen bekannt, zum anderen bestimmen die Ermittlungskapazitäten die Anzahl der aufgeklärten Straftaten. Die überwiegende Zahl der OK-Verfahren wird in Deutschland von eigens dafür eingerichteten Polizei- und Zolldienststellen sowie spezialisierten

Staatsanwaltschaften zeitaufwendig bearbeitet. Bei unverändertem Mittelaufwand muss der Umfang des Hellfeldes entsprechend konstant bleiben. Statistisch erfassbare Entwicklungen im Bereich der organisierten Kriminalität werden damit in erster Linie vom Umfang der bereitgestellten Ressourcen determiniert. Die tatsächliche Verbreitung der organisierten Kriminalität sowie der von ihr angerichtete direkte und indirekte Schaden sind wesentlich höher als statistisch ausgewiesen. Vor diesem Hintergrund lassen sich einige generelle Aussagen zur Grobeinschätzung des Problems der organisierten Kriminalität in Deutschland und der EU treffen:

1) Organisierte Kriminalität wird in Deutschland - wie überall auf der Welt - vor allem dort verübt, wo der erwartete Profit am höchsten ist. Waren vor einigen Jahren noch die Finanz- und Wirtschaftszentren, etwa das Rhein-Main-Gebiet oder die „Rheinschiene“ Nordrhein-Westfalens, die bevorzugten Schauplätze, so hat sich inzwischen in der regionalen Verteilung der OK-Verfahren ein deutlicher Schwerpunkt in Berlin herausgebildet.

2) Organisierte Kriminalität tritt in der EU eher in Ballungsräumen denn in ländlichen Regionen auf: Hier ist in der Regel die Nachfrage nach illegalen Gütern größer, sind die Tatgelegenheitsstrukturen günstiger und die Möglichkeiten konspirativen Agierens besser.

3) Generell relevant ist die Unterscheidung zwischen einheimischen und ausländischen bzw. EU-externen Akteuren. In der Regel führen nationale Gruppierungen die Liste der organisierten Straftäter an, wenn auch, so wie in Deutschland, ausländische Gruppierungen insgesamt die Mehrheit der identifizierten Delikte verüben, nämlich ca. 60 %.

4) Einheimische und „erfolgreich integrierte“ Gruppen haben sich tendenziell besser an die legalen gesellschaftlichen und wirtschaftlichen Strukturen angepasst, können eleganter zwischen den Welten oszillieren und ihr „Habitat“ bedarfsgemäß beeinflussen.

5) Während etablierte Gruppen reibungslos und unsichtbar agieren, neigen neu auftretende Akteure eher zu auffälligem Verhalten, bis hin zum Gewaltverbrechen. Diese Beobachtung gilt für etablierte Gruppen, die ihren „Markt“ verteidigen.

6) Niedrige Werte in Statistiken zu organisierter Kriminalität oder Gewaltverbrechen bedeuten jedoch im Umkehrschluss nicht die Abwesenheit von organisierter Kriminalität [3].

Sie können genauso gut ein Indikator dafür sein, dass Netzwerke reibungslos funktionieren und die gesellschaftlichen Abwehrmechanismen nicht greifen. Damit drängt sich eine beunruhigende Vermutung auf: Wir wissen zu wenig über die organisierte Kriminalität, um ihre Auswirkungen auf unsere Gesellschaft abschätzen zu können.

References:

1. Die Inhaltsverzeichnisse aller bereits erschienen Ausgaben. URL: <http://www.ezkev.de/home/Publikationen/Dkrim/dkrim.html>

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

2. Der Kriminalist 12-2019. URL: <http://www.bdk.de/web/der-kriminalist>

3. Michael Meng, Sven Fath, Jan-Henryk Dombrowski, Sabine Schildein & Bernd Korber. Die Einfluss sozialer Exclusion auf die Gefahrenwahrnehmung in polizeilichen Einsatzsituationen. URL: <http://www.polizeiundwissenschaft-online.de/aktuelle-ausgabe/>

Бортнійчук Валерія Олександрівна

студент 3-го курсу ННІ №3 НАВС

Науковий керівник: Зубенко В.О.

викладач кафедри іноземних мов

Національної академії внутрішніх справ

POLICE AGAINST CORRUPTION

Police misconduct and corruption are abuses of police authority. Sometimes used interchangeably, the terms refer to a wide range of procedural, criminal, and civil violations. Misconduct is the broadest category. Misconduct is "procedural" when it refers to police who violate police department rules and regulations; "criminal" when it refers to police who violate state and federal laws; "unconstitutional" when it refers to police who violate a citizen's civil rights; or any combination thereof. Common forms of misconduct are excessive use of physical or deadly force, discriminatory arrest, physical or verbal harassment, and selective enforcement of the law.

Police corruption is the abuse of police authority for personal gain. Corruption may involve profit or another type of material benefit gained illegally as a consequence of the officer's authority. Typical forms of corruption include bribery, extortion, receiving or fencing stolen goods, and selling drugs. Through both criminal and civil statutes, federal law specifically targets police misconduct. Federal law is applicable to all state, county, and local officers, including those who work in correctional facilities. The law makes it unlawful for anyone acting with police authority to deprive or conspire to deprive another person of any right protected by the Constitution or laws of the United States[1, c.3].

Additionally, federal law prohibits conduct ranging from racial slurs and unjustified arrests to the refusal of departments to respond to discrimination complaints. Most problematically of all for plaintiffs, police are protected by the defense of immunity—an exemption from penalties and burdens that the law generally places on other citizens. This immunity is limited, unlike the absolute immunity enjoyed by judges or legislators.

The local and state agencies are more susceptible to corruption than federal agencies. For example, the Federal Bureau of Investigation is held in high regard and is thought to be an example of what a law enforcement organization should be and its agents are considered exemplary police officers. The federal pay scales are greater and the educational standards are higher, as well. In other words, the

federal agencies have the “cream of the crop” of law enforcement officers. Lower pay and less integrity are identified as two major reasons for corruption and these conditions exist far more often in local and state agencies[2, с.4].

The expectation of the police to regulate morality while respecting civil liberties, cracking down on clandestine activities while obeying regulations on how information is obtained and evidence gathered, enforcing regulations dealing with economic enterprise while remaining immune to the temptations create tension and contradiction. One result of this is corruption.

References:

1. The Anti-Corruption Network for Transition Economies – OECD. URL: <https://www.oecd.org/corruption/acn/39972270.pdf>
2. Заходи запобігання та протидії корупції в органах поліції. URL: <http://fmd.kh.ua/news/zahodi-zapobigannya-ta-protidiyi-koruptsiyi-v-organah-politsiyi.html>

Бразалук Максиміліан Юрійович

студент 2-го курсу ННІ №3 НАВС

Консультант з мови: Козубенко І.В

викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

DOMESTIC VIOLENCE AS A MAJOR PROBLEM IN OUR SOCIETY

The matter of domestic violence has always been one of the main in public relations. It is primarily due to the problem of the relationship between man and woman in particular husband and wife.

It should be noted, that domestic violence include physical, verbal, emotional, economic, religious, reproductive and sexual abuse [4]. One aspect is that domestic violence is not discriminatory. Any person of any race, age, sexual orientation, religion or gender can become a victim or perpetrator of domestic violence. This can happen to people who are married, living together, or dating. These affects people of all socioeconomic strata and levels of education.

It is known, domestic violence includes behavior that causes physical harm, causes fear, prevents the partner from doing what he wants, or makes him behave the way he does not want to [5].

In general, domestic violence is a real enough problem, so the goal of this work is to develop recommendations for its identification and prevention.

As said before, domestic violence can take the form of physical, sexual, psychological influence.

It is also important to mention that psychological abuse is:

- ignoring the feelings of a woman
- humiliation of beliefs that are of value to her

*ДО 100-РІЧЧЯ НАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛА СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛА ПОРЯДКУ*

- humiliation of a woman
- pet bullying in the eyes of a woman in order to hurt her
- punishment of children by a man, when insulting a woman
- restrictions on freedom of action and movement
- threats to cause physical or economic harm

Signs of financial abuse can also be highlighted:

- prohibiting the victim from working or attending school.
- sabotage job opportunities by causing visible injuries to the victim before an important meeting.
- danger of employment by stalking or stalking a victim in the workplace.
- denial of access to the vehicle or damage to the vehicle so that the victim cannot get to work.
- sabotage educational opportunities by destroying classroom activities.
- retention of money or provision of benefits.
- denied access to bank accounts.
- concealment of family assets.
- debt in the name of the victim [6].

It may take some time before victims of domestic violence realize their situation as they are. Abuse often leaves physical traces, from bruises and bone fractures to shortness of breath and involuntary trembling. Seeming more prone to «accidents» than the average person, it can be a warning sign that someone is being abused. Victims of violence can also suffer short-term and long-term emotional and psychological consequences, including feelings of confusion or hopelessness, depression, anxiety, panic attacks, and post-traumatic stress disorder [1].

Unfortunately in Ukraine there is also domestic violence and despite the fact that physical and psychological violence in families has always occurred, by 2019 in Ukraine it was considered an administrative offense by law. That is, the beatings, humiliation and insults of the offenders were often punished in the form of fines or community service.

The law on countering domestic violence, which provides for criminal liability, was adopted in Ukraine in 2017, but it only came into force in January 2019. The first sentence in the history of Ukraine for domestic violence was handed down in Mykolaiv region in April 2019 [3].

Realizing the danger of domestic violence by Ukrainian law enforcement agencies, a Polina project was created. These response groups are designed to respond to cases of domestic violence [2].

As a conclusion, domestic violence is a major problem in our society, which is expressed by physical, verbal, emotional, economic, religious, reproductive and sexual abuse. It is not discrimination and anyone can suffer from it. Domestic violence against children is a particularly serious problem. Most victims of

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

domestic violence are women. Men also suffer from it, but are more likely to emerge from a situation of violence.

References:

1. Domestic Violence. URL: <https://www.psychologytoday.com/intl/basics/domestic-violence>
2. За домашнє насильство – за грати: як в Україні та світі борються зі знушенням у родині. URL: https://zik.ua/news/2019/11/22za_domashnie_nasylstvo_za_hraty_yak_v_ukraini_ta_sviti_boriatsia_zi_znushchanniam_u_rody_ni_946146
3. З насильством у родині борються «Поліна». URL: <http://n-slovo.com.ua/2019/11/28/>
4. The Protection of Women From Domestic Violence Act, 2005 No. 43 Of 2005. URL: http://chdsla.gov.in/right_menu/act/pdf/domviolence.pdf (дата звернення: 13.09.2005).
5. What is Domestic Violence? – Center for family justice. URL: <https://centerforfamilyjustice.org/faq/domestic-violence/>
6. What Is Domestic Violence? URL: <https://www.thehotline.org/is-this-abuse/abuse-defined/>.

Вітвіцька Наталія Володимирівна
слухач магістратури 1-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Козубенко І.В
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

***TRAFFICKING IN CHILDREN AS A COMPLETE PROBLEM OF THE
MODERN WORLD***

Freedom, first and foremost, as a biological and social being, is one of the main values of a modern civilized society, and ensuring the inviolability of individual freedom is one of the main functions of the state.

Trafficking in human beings in the modern world is one of the most brutal mass violations of human rights and freedoms. The social threat to trafficking in human beings as an extremely dangerous crime is to encroach on the inalienable human rights of the right to respect, liberty and personal integrity, freedom of movement and free choice of place of residence, and sometimes the right to life.

According to the International Organization for Migration (IOM), the annual worldwide trade of 1.2 million children is estimated at one billion US dollars.

Today, the problem of trafficking in children in Ukraine is considered as a component of trafficking in human beings as a whole or as part of a system for protecting children from ill-treatment. Children are a special category of victims of trafficking or other illicit human rights as the most vulnerable and vulnerable social stratum of society.

*ДО 100-ПІЧУЯ НАБС: ПІРАДНІЛІІ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВІТКУ
НАУКОВИХ ІЛКІА НАБС У РЕАЛІЗАЛІІ ПІРМІЛІНІІВ ПІУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

Thus, in the territory of Ukraine, according to the National Police, since the beginning of 2017, 12 cases of trafficking in minors have been recorded. In particular, 12 facts of the illicit agreement on minors have been documented, of which 4 are the facts of the sale of newborn babies, others are crimes committed against juveniles under the age of 14 years [2].

During the six months of the current year, 186 human trafficking cases were detected by national police officers, including 9 minors and 7 young children. In the course of six months, five facts of child trafficking have been identified. In four cases, newborns sold their relatives - "mummy", in one more case - a woman decided to hand over her 4-year-old son to "rent" for begging. In addition, this year the police sent criminal charges against parents who raped their little daughter [3].

However, it should be noted that the sale of children - one of the most latent crimes of the present. Often, the grounds for opening a criminal proceeding are the reports published in the press, in particular when buying a child, and operating the child for the purpose of organ transplantation, when the relevant announcements are published in printed and electronic media. Also, the basis for criminal proceedings may be the materials of separate journalistic investigations, which contain reliable and objective information on child trafficking. Among applications and notices of citizens in the proceedings on the sale of children should be distinguished the messages of the parents of the victims or the statements of the victims themselves aged 16 to 18 years, applications and reports of citizens or officials, in particular employees of the authorities of care and care, medical staff of maternity hospitals, etc. At the same time, parents' declarations at first may not concern human trafficking, but, as a rule, the disappearance of the child.

So, the sale of children is a complex problem. Having fallen into the situation of trafficking in children, the child faces the threat of physical, psychological and sexual violence, beatings, rape, forced prostitution, forced labor, including in harmful conditions, illegal organ transplants, forced begging, etc [1, p. 16].

Ways of getting to the tents of merchants are different children. The analysis of the stories of children affected by trafficking in human beings shows that the situation in which they fell was largely unknown and unexpected. In most cases of foreign trade, children decide to go abroad in an attempt to improve their financial position and position of their parents, gain confidence and independence, see the world and experience the "good life". Family members often do not deny children because they expect remittances immediately before the child starts working. Sometimes children are exported abroad after they were involved in domestic trade [1, p. 18].

Wants children, often offering them such types of work as outdoor trade, homework, work in agriculture, work as a waitress, dance. However, at the place of destination, they are forced to provide sex services, dance, begging, and distributing drugs. Upon arrival, the children were told that they would have to reimburse and work out the cost of travel, food, clothing and housing, thus involving them in debt bondage.

*ДО 100-ПІЧУХ НАБ: ПІРАДНІЛІІ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ІЛКІА НАБ У РЕАЛІЗАЦІІ ПІМНІЛІІВ ПІУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

In addition, these children do not receive either remuneration for work or even a small portion of the profits they brought. Children are paid for tobacco, drugs and alcoholic beverages. They work 12 hours a day, often at night. They are isolated from contacts with families and acquaintances. The main way to engage children in trafficking is to offer attractive conditions.

Children who have suffered from foreign trade are treated more brutally than those who have suffered from trafficking within the country. To provide humility, they demonstrate penitentiary tools and images of children who have already become objects of physical violence. Those who were forced into prostitution were often drugged. A significant proportion of children fall into the trafficking network with the help of casual acquaintances, in other words, through a network of intermediaries and suppliers who are not registered in legal firms. According to research results, the characteristic feature of domestic child trafficking is that often family members, mother, father, guardians and close relatives act as "traders" or intermediaries in trade [1, p.19].

One more problem is the online use of children's play, which is often silenced. But silence is exactly what criminals need. This allows them to bring thousands of children around the world to their dirty business. According to the Italian Center for Social Research, only over 12 million samples of child porn have been created in Ukraine.

Despite the efforts of state authorities, non-governmental and international NGOs, trafficking in children and their sexual exploitation, labor exploitation remains an acute social and legal problem for Ukraine.

References:

1. Jahlis statistics: for pivroku in Ukraine naravali ponad 100 vipadkiv sex-ekspluatatsii - [Electronic resource]. - Access mode.

2. Social and pedagogical foundations for the rights of the people, the protests of the people and the experience of children: navch.-method. posib / Zag. ed. Kb Levchenko, L.G. Kovalchuk. - 2nd view., Add. i pererobl - TOV "Agency"Ukraine". - K .: 2016. 368 p.

3. Trade in children in Ukraine: political opinion has observed statistics - [Electronic resource]. - Access mode:

<https://znaj.ua/society/torgivlya-ditmy-v-ukrayini-policiya-oprylyudnyla-ganebnu-statystyku>

Герасимчук Антоніна Миколаївна
Студентка 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Лопутько О.А.
доцент кафедри іноземних мов,
кандидат педагогічних наук, доцент

CAUSES AND CONDITIONS OF CRIME AND MEASURES TO PREVENT IT

Nowadays, many factors influence the crime situation in the world. Certain conditions also encourage criminals to commit criminal offenses. Unfortunately, crime is booming now, but law enforcement agencies are trying to combat it in various ways. One of the factors contributing to the perpetration of socially dangerous acts are: social circumstances (standard of living of society; political situation in the country; level of economic system); certain life circumstances (difficult situation in the family; loss of life; death of a family member who provided materially family), the influence of society (when teens get into companies that adversely affect a person's development, behaviour, and incite the person to commit a crime). Some scientists believe that criminals and children will break the law. As if certain human behaviour in society is passed on from parents to children. In my opinion, this is impossible. From birth, a person is influenced by society and external factors, which shapes his consciousness and behaviour.

First of all, you need to find out what are the causes and conditions that affect the crime.

The causes of crime are such social phenomena lives that support crime, support its existence, cause its growth or decline. The cause of action is primarily the stage of motivation and acceptance decision when it comes to the formation of motive, purpose, determination ways to achieve it just as criminal. The condition is that it does not in itself create crime, but affects birth processes, participates in the determination of crime. The causes and conditions of crime are social in origin and in nature. In combination with the factors contributing to the crime, some processes and phenomena of climatic, physiological character (earthquakes, floods, migration, acceleration, etc.) and other can function. The causes and conditions of crime and crime because of their diversity and multifaceted nature require for their scientific and practical knowledge of a certain classification. It is conducted by criminology for:

- a) mechanism of action (nature of determination);
- b) the level of functioning;
- c) the content;
- d) by nature and by other criteria [4, p.46]

The philosophical category of causality reflects one of the most common, fundamental laws of being. It applies to all phenomena and processes of nature and societies - both individual and mass, including those of probable nature. This situation is also significant for criminology. Like science, it tries to give a sound

answer not only to the question of the causes of individual crime behaviour, but also crime in general. The causation category includes the following concepts:

cause, condition, consequence (result), relation between cause and effect (condition and cause, condition and effect), feedback between effect and cause (conditions). The causal chain that explains criminal behaviour is quite complex and diverse, so it can only be understood using the knowledge of a number of sciences - philosophy, psychology, sociology, law, etc.

There are three main links in the causal chain that lead to unlawful acts. The first covers what precedes a criminal act, that is, a period the formation of the offender's personality and interaction with the specific life situation. The second connects cause and effect, is the identity of the offender with his will and consciousness. The third (consequence) involves the development of a causal link from an act of unlawful conduct to the appearance of a criminal result. This view is also observed by most authors who engaged in the study of this issue [5, p.42].

Even in the early stages of society, its best representatives realized that to curb crime only through punishment impossible. There was an understanding that it was more rational to prevent crime, not to be forced to punish him for his actions. Ancient Greek philosopher Plato believed that perfect law should apply in society, which should distract people from crime. Another outstanding philosopher is Aristotle he argued that society must be organized in such a way that it combats negative habits and traditions that are contrary to the mind. In S. Montesquieu's well-known treatise "On the Spirit of Laws" substantiated the provision of the distribution of power in the rule of law society and formulated a demand that «A good legislator cares not so much about punishment for a crime as much about its prevention »

Crime prevention literally means activity that prevents crime. Some scientists point to the incorrect use of the term "prevention" of crime, which already exists and, apparently, will continue for a long time, and can only be prevented why not yet. Other scholars, however, hold a diametrically opposed position, believing that the use of this definition in scientific circulation is justified for certain reasons.

First, precautionary action against crime is not directly directed not against it in the form (volume) in which it exists at present, but in relation to the factors that determine it. This activity is primarily aimed at interrupting the latter and thus preventing further crime, the existence of crime in modern settings and their increase.

Second, crime is indeed a social phenomenon that manifests itself in the criminal activity of some members of society, at a high general level, due to certain objective social phenomena and prerequisites, a state of social relations that cannot be prevented by direct pre-emptive measures. But in quantitative terms, criminal activity, which is the only real manifestation of crime, can and should be adjusted. Hereby crime rates are being reduced, which is now the goal of preventing crime[3, p.5-8].

At present, the state is governed by the main criminal law - the Criminal Code of Ukraine. This code indicates what conduct is considered criminal and what punishment it follows.

Article 1. Tasks of the Criminal Code of Ukraine

1. The Criminal Code of Ukraine has the task of ensuring the legal protection of human and citizen's rights and freedoms, property, public order and public safety, environment, constitutional order of Ukraine from criminal encroachments, ensuring peace and security of humanity, as well as preventing crimes.

2. To accomplish this task, the Criminal Code of Ukraine determines which socially dangerous acts are crimes and what penalties are applied to the perpetrators [2, p.3].

Over time, the punishments for the crimes committed changed, namely the degree of their cruelty.

The historical progress of criminal law, we want whether or not this is to humanize the sentenced person. In retrospect, it looks like this:

- refusal of qualified (cruel) types of the death penalty, maiming and other corporal punishment, hard labour;
- significant displacement of imprisonment by fine and other punishments, mandatory work;
- introduction of probation, other types of so-called probation;
- removal of minors from the sphere of general criminal law;
- a general prohibition of the death penalty and any punishment that may inflict physical suffering or humiliate human dignity;
- a wider range of punishments, alternative to imprisonment will;
- transformation of certain types of punishment into other coercive measures, that are not punishment [1, p.288].

Thus, crime in society arises for a number of reasons and conditions. In order to protect society, it is necessary to prevent the emergence of these factors, which cause socially dangerous actions. In my opinion, it is really realistic to reduce the number of crimes in society. All we have to do is try our best for the whole society, not just any part.

Literature:

1. Дудоров О. О. Кримінальне право: Навчальний посібник / О. О. Дудоров, М. І. Хавронюк – К.: Ваіте, 2014. – 944 с.
2. Кримінальний кодекс України (Редакція від 20.03.2020) // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – 203с.
3. Медицький І. Б. Запобігання злочинності: Навчальний посібник. / І. Б. Медицький – Івано-Франківськ, 2008. – 231с.
4. Сміян Л. С. Кримінологія: Підручник / Л. С. Сміян, Ю. В. Нікітін – К.: Національна академія управління, 2010 – 496с.
5. Стеблинська О. С. Кримінологія / О. С. Стеблинська. – К.: Ін-т крим.-викон. служби, 2014 – 126с.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Глушак Юлія Андріївна

студент 2-го курсу ННІ №3 НАВС

Консультант з мови: Козубенко І.В

викладач кафедри іноземних мов

Національної академії внутрішніх справ

COMBATING HUMAN TRAFFICKING IN UKRAINE

Today, about 2 million people are victims of this crime, with one third being children. According to estimates by the International Organization for Migration, more than 230,000 Ukrainians have been trafficked since 1991.

It is not necessary to assume that the victims of modern-day slave traders are people with low educational level. According to statistics, many people with technical and even higher education can be trapped in slavery, in particular. The same applies to age: the youngest was only three years old, and the oldest eighty-three.

It is worth recalling that Ukraine ratified the Council of Europe Convention on Action against Trafficking in Human Beings in September 2010. In September 2011, the Verkhovna Rada of Ukraine adopted the Law on Combating Trafficking in Human Beings. In the same year, the Ukrainian Parliament ratified another document - Council of Europe Convention No. 201 on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse.

Trafficking in human beings is considered a particularly serious crime in Ukraine and many other countries. Article 149 of the Criminal Code of Ukraine stipulates that crimes related to trafficking in human beings are punishable by imprisonment for a term of 3 to 15 years [2].

There are many causes of human trafficking that are complex and interconnected.

Internal factors include:

- social inequality and low living standards;
- domestic violence and other manifestations of gender inequality;
- deviant behavior of family members (alcohol, drugs, etc.);
- distortion of moral values and lack of spiritual principles of a certain part of the population;
- attractiveness of a better life abroad and poor awareness of Ukrainian citizens about employment opportunities, etc.

The external factors of human trafficking include the following:

- simplifying travel opportunities;
- loyalty of the legislation to prostitution in many countries of the world;
- the demand for low-paid work and commercial sexual exploitation, especially for children;

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

- demand for work in industries where the majority of the population does not want to work for a variety of reasons, such as dangerous working conditions, etc.
- it should be noted that any person, regardless of age and gender, can become a victim of traffickers.

The main vulnerable categories of people at risk of being trafficked are:

- single women, single mothers, divorced persons;
- youth, street children, orphans, children from disadvantaged backgrounds;
- rural population;
- internally displaced persons;
- foreign nationals are labor migrants;
- persons who have been abused, including sexual abuse;
- poor, needy people;
- people with mental health problems.

The most vulnerable to human trafficking are:

- women between 18 and 26 years old, primarily unmarried (vulnerable to sexual exploitation);
- men aged 25-60, primarily married (vulnerable to labor exploitation);
- children aged 13-18 years, primarily girls from single and restructured families (when one parent is single).

Trafficking in human beings is the third most profitable type of criminal activity after the sale of weapon and drugs [1].

References:

1. Міністерство соціальної політики України. Торгівля людьми. Основні поняття та види експлуатації. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.msp.gov.ua/news/16080.html?PrintVersion>
2. Сьогодні – Європейський день боротьби з торгівлею людьми. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/2801268-sogodni-evropejskij-den-borotbi-z-torgivleu-ludmi.html>

Гончар Наталія Валентинівна,
Студентка 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Лопутько О.А.
доцент кафедри іноземних мов,
кандидат педагогічних наук, доцент

CRIMINAL LIABILITY OF MINORS IN UKRAINE

Juvenile delinquency is constantly drawing attention to it. Today this is due to the fact that minors have always been recognized as criminals of the special genus and constitute one of the most criminally stricken population [2].

Under the current conditions of society, it is recognized that the use of medical and pedagogical measures alone is not sufficient for juvenile offenders. In some cases, the state is forced to bring them to justice responsibility [2].

*ДО 100-РІЧЧЯ НАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛА СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛА ПОРЯДКУ*

Current law provides that persons who are 16 years old at the time of the crime are subject to criminal liability. Only some of the crimes specifically mentioned in the law are criminal responsibility can come from 14 years [4].

Pursuant to Article 22 (2) of the Criminal Code of Ukraine, persons who have committed crimes between the ages of fourteen and sixteen years are liable to criminal liability for: premeditated murder; encroachment on the life of a state or public figure, a law enforcement officer, a member of a public order and public order the border or military, judge, people's assessor or juror in connection with their activities related to the administration of justice, defense counsel or representative of a legal assistance activity, a representative of a foreign country; willful grievous bodily harm; deliberate moderate injury; sabotage; gangsterism; terrorist act; hostage-taking; rape; violent gratification of sexual passion in an unnatural way; theft; looting; brigandage; deliberate destruction or damage to property, damage to roads communications and vehicles; hijacking or seizure of rolling stock, aircraft, sea or river craft, unlawful taking of a vehicle; hooliganism [1].

The current Criminal Code of Ukraine provides for a separate system of punishments that can be applied to minors found guilty of a crime.

Pursuant to Article 98 of the Criminal Code of Ukraine, the following basic types of punishment may be applied to minors found guilty of a crime:

1. Fine. The fine applies only to minors who have an independent income, their own money, or property that may be levied. The amount of the fine is set by the court depending on the gravity of the crime and taking into account the minor's financial status up to five hundred statutory non-taxable minimums income of citizens.

2. Public works. Public works may be assigned to a minor between the ages of 16 and 18 for a period of thirty to one hundred and twenty hours, and consists of performing underage work in his or her spare time or basic work. The duration of this type of punishment may not exceed two hours per day.

3. Corrective work. Corrective work may be assigned to a minor between the ages of 16 and 18 at the place of work for a period of two months to one year. The earnings of a juvenile sentenced to correctional labor are deducted from the court by the state, within the range of five to ten percent.

4. Arrest. The arrest consists of the detention of a minor who, at the time of sentencing, has reached the age of sixteen, under conditions of isolation in specially adapted institutions for a term of fifteen to forty-five days.

5. Imprisonment for a fixed term. Imprisonment for persons who have not attained the crime of eighteen years of age may not be imposed for a term exceeding ten years, for a particularly grave crime combined with intentional deprivation of life for a person not exceeding fifteen years. Imprisonment cannot be imposed on a minor who first commits a crime of slight gravity [1].

In punishing a juvenile court, in addition to the general principles of sentencing, circumstances that mitigate or aggravate punishment, take into account

the conditions of his life and upbringing, the impact of adults, the level of development and other characteristics of the minor [3].

Pursuant to Article 45 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, in the cases of persons suspected or accused of committing a crime under the age of 18, the mandatory participation of a defense counsel in the conduct of inquiry, pre-trial investigation and in criminal proceedings in a court of first instance (from the moment a person is recognized as a suspect) or being charged) [6].

Imprisonment for a term is the most severe punishment in the system of punishments that can be imposed on a minor [3].

Correctional penalties are imposed on imprisonment for a certain term in relation to convicted juveniles. These colonies occupy a special place among institutions intended to serve a sentence, which is expressed, first of all, in the establishment of more preferential conditions in comparison with the conditions of detention of adults, and, second, in the orientation to the use of various educational-psychological-pedagogical measures, such as main means of influence on minors in the course of their education, carrying out sports, cultural events, as well as in the course of their work [3].

Parents are not criminally responsible for crimes committed by minors or minors. But parents are civilly responsible for the harm caused to minors and minors, including those caused by the crime.

According to Article 1178 of the Civil Code of Ukraine, damage caused by a minor (who is under fourteen years old) is compensated by his parents (adoptive parents) or a guardian or other natural person who, on legal grounds, provides for the upbringing of the minor - if they do not will prove that the harm is not the result of the fraudulent exercise or evasion by them of the education and supervision of the minor [5].

A minor (between the ages of fourteen and eighteen) is responsible for the damage caused to him / her on a general basis. In the absence of property of a minor sufficient to compensate for the damage caused to him, the damage shall be compensated in the missing part or into the full extent by her parents (adoptive parents) or guardian, unless they prove that it was not their fault.

Literature:

1. Criminal Code of Ukraine. – URL: <https://www.legislationline.org/documents/action/popup/id/16257/preview>
2. Burdin V.M. Features of juvenile criminal responsibility in Ukraine: monograph / V.M. Burdin - K.: Attica, 2004.
3. Palyukh L.M. Forced educational measures: theory and practice of application: a textbook / LM. The bastard. - Lviv: View of Lviv. un-tu, 2010.
4. Gonchar T.O. A minor as a subject of criminal responsibility in Ukraine: Abstract. dis.... cand. law. sciences: 12.00.08 / Odessa National Academy of Law. - Odessa, 2005.
5. Civil Code of Ukraine – URL: <https://cis-legislation.com/document.fwx?rgn=8896>

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

6. Criminal Procedure Code of Ukraine – URL: <https://cis-legislation.com/document.fwx?rgn=52250>

Драган Діана Миколаївна
курсант 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Козубенко І.В
викладач кафедри іноземних мов НАВС

***THE EXPERIENCE OF GREAT BRITAIN IN THE IMPLEMENTATION
OF THE PRINCIPLES OF PUBLIC SECURITY AND ORDER***

Crime is a serious and growing problem in most societies. Although many people believe that the best way to tackle this is to place people to prison for longer periods, others are of the opinion that other measures will be more effective.

There are benefits of giving offenders longer prison sentences. Firstly, spending a long time in prison provides an opportunity for the prison services to rehabilitate a prisoner. For example, someone who has committed a serious offence such as assault will need a long time in prison in order to be sure they can be re-educated not to re-offend. In addition to this, longer prison sentences will act as a deterrent for someone who is thinking of committing a crime. However, some people argue that leaving people in prison for a long time means that they will mix with other criminals and so their character will not improve. One alternative is community service. This gives an offender the opportunity to give something positive back to society, and so it may improve their character. Also, the government could focus its resources on the causes of crime, which would lead to less crime in the future.

In my opinion, it is important to look at alternative methods. Many countries have lengthy prison sentences, but crime has continued to increase throughout the world, so it is clear that this is not completely effective. That said, long prison sentences should remain for those who commit serious crimes such as assault or murder, as justice for the victim and their family should take priority.

Britain has no national police force. There are forty-three police forces in England and Wales and eight in Scotland, Northern Ireland, the Isle of Man, Jersey and Guernsey have their own force each. One force is responsible for up to three counties. In addition, there are various other police services. For example, the British Transport Police is responsible for policing the railway network, the UK Atomic Energy Authority Constabulary is responsible for policing nuclear establishments and for escorting nuclear materials between establishments, the Ministry of Defense Police is responsible for the policing military establishments in Great Britain etc. as well as a number of small services for ports, waterways, tunnels and airports. The forces cooperate with each other, but they don't operate in another's area unless they are asked to give assistance.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

One of the most experienced fighters with criminal gangs in the UK, Durham Police Chief Mike Barton said the direct ban on Class A drugs (the most dangerous) should be radically revised. His project stipulates that the National Health Service will supply drugs to drug addicts, thereby breaking the monopoly created by criminal groups.

Barton likens the drug ban in Britain to the anti-alcohol legislation in America in the 1920s, which triggered a flourishing mafia led by Al Capone.

There are four large groups of illegal drugs, three of which are based on plants (hemp, poppy and coca), with the fourth group being. If an addict can get drugs through the National Health Service or something like that, they will not buy illegal drugs. It is possible to organize the production of, say, heroin for therapeutic purposes, and it will be cheaper for everyone. In addition, if the addict receives heroin in the clinic, it will reduce the incidence of AIDS and hepatitis C, "- reports the officer of The Guardian.

Today, according to the police structure, the department of drug trafficking is a division of the department criminal investigation that is based in the New Scotland Yard (officially called New Scotland Yard). The Metropolitan Police Service (MPS),

in particular, a number of specialized units were set up, among them separately distinguish Operation (Trident) as an example, dealing with shootings related to trafficking or trafficking drugs.

Counteracting the spread of drugs, among others is the task of criminal orientation, and is engaged in national the National Crime Squad (NCS), which is key structural unit of the Anti-Organized Agency crime (Serious Organized Crime Agency) whose activities is regulated by a separate law . The Agency is generally mentioned created in accordance with the Government's (March 2014) overcoming strategy organized crime in the 21st century, and combating drug trafficking class A is one of the priorities in the work of this law enforcement organization. Scottish Drug Agency (Scottish Drug Enforcement Agency - SDEA) was created in April 2001 and is key a subdivision of a country engaged in the implementation of a government program of counteracting drug trafficking by working closely with Scottish Police, the National Criminal Intelligence Service, excise and customs payments and other law enforcement organizations. Setting a task to significantly reduce the demand for drug use and harm reduction, Agency (SDEA), coordinates police preventive activities in this regard directly and actively conducts educational work.

References:

1. Англійська мова для правоохоронців. Навчальний посібник. За загальною редакцією Романюк О.І.- К: ДП "Друкарня МВС України", 2005. – 480 с.
2. English for law enforcement. Навчально-методичний посібник. А.О. Кузьменко. – Дніпропетровськ: Середняк Т.К., – 2015. – 183 с.

3. Посібник з англійської мови для студентів-юристів /В. П. Сімонок, Т.І. Костюченко, Т. В. Олійник, Т. М. Фоменко, Л. О. Шишкіна ; За заг. ред. проф. В. П. Сімонок. – Х.: Право, 2005. 264 с.

Завертана Альона Вадимівна,
курсант 3 курсу ННІ № 3 НАВС

ІНОЗЕМНА МОВА ЯК ОДИН ІЗ ВАЖЛИВИХ АСПЕКТІВ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ КУРСАНТІВ

На сучасному етапі розвитку євроінтеграційного процесу Україна зіткнулася з потребою у висококваліфікованих і конкурентоздатних спеціалістах всіх сфер суспільного життя, в тому числі і у сфері забезпечення охорони публічної безпеки та порядку. Тому проблема правильної системної організації іншомовної підготовки працівників Національної поліції України є актуальною сьогодні.

Модернізація сучасного світу спонукає нас до перегляду й удосконалення пріоритетів та напрямів професійної підготовки майбутніх офіцерів поліції, до формування потрібних навичок, серед яких важливе місце посідає знання іноземної мови.

Беручи до уваги специфічність навчання майбутніх поліцейських, варто зазначити, що вивчення іноземної мови курсантами вищих навчальних закладів системи МВС, що здійснюють підготовку фахівців у сфері правоохоронної діяльності, також має особливий характер. Здобувачі вищої освіти вивчають теми професійного характеру, тобто ті, які є найбільш важливими та необхідними для подальшої роботи в підрозділах охорони правопорядку.

Навчання іноземної мови є складовою частиною загального завдання підготовки офіцерів поліції. Мотивацією до вивчення іноземної мови є необхідність використання знань з іноземної мови фахівцями з охорони правопорядку під час виконання професійних завдань. Поліцейським також часто доводиться співпрацювати з іноземцями. Таке виконання завдань, як, наприклад, патрулювання або спеціальні операції, передбачає наявність спільного розуміння між представником правоохоронних органів та громадянами. Тому володіння іноземною мовою є надзвичайно важливим аспектом професійної компетентності сучасного офіцера поліції.

Формування іншомовної комунікативної компетентності є визнаною у світі загальною метою навчання всіх іноземних мов для будь-яких практичних цілей і в будь-яких типах навчальних закладів [1; 2; 3; 5]. Дослідники комунікативної компетентності визнають її багатокомпонентний характер, хоча різні автори вносять до її складу різну кількість компонентів під різними назвами [4; 5; 6]. Найпоширенішою та загальновизнаною є структура іншомовної комунікативної компетентності, представлена у

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

загальноєвропейських рекомендаціях з мовної освіти [1]. Згідно з Рекомендаціями комунікативна компетентність складається з лінгвістичної компетенції (здатність продукувати та розуміти усне і письмове мовлення відповідно до норм системи мови), соціолінгвістичної компетенції (здатність продукувати та розуміти усне і письмове мовлення відповідно до тих культурних норм, які існують у даній мовній та культурній спільноті) та прагматичної компетенції (здатність продукувати та розуміти усне та письмове мовлення відповідно до власних цілей і намірів, взаємовідносин з різними співрозмовниками, конкретної комунікативної ситуації). Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти визначають основні напрями професійної підготовки фахівців, що передбачає досягнення достатнього рівня іншомовної комунікативної компетенції в професійній сфері спілкування.

У навчанні іноземної мови для професійного спілкування має формуватися професійно орієнтована, або професійна [6] комунікативна компетентність, зорієнтована саме на професійну комунікацію. Така компетентність, зберігаючи лінгвістичний, соціолінгвістичний та прагматичний компоненти як базові, не може не мати додаткових компонентів, потрібних саме для професійного спілкування. Від того, які компоненти професійної комунікативної компетентності в їхній сукупності буде виділено, залежить організація та методика навчання іноземної (англійської) мови для спеціальних, тобто професійних цілей.

Сучасна комунікативна методика передбачає активне впровадження в навчальний процес нестандартних методів і форм роботи [3; 6]. Як свідчить практика, для кращого засвоєння матеріалу досить ефективними є такі форми роботи: індивідуальна, парна, групова і робота в команді. Підвищення ефективності занять залежить від добору й використання різноманітних, найбільш адекватних навчальній темі методів навчання.

Для підготовки майбутніх поліцейських існує необхідність у розробці якнайбільш оновленої, оптимальної, відповідної реаліям сучасного розвитку суспільства програми вивчення іншомовних дисциплін для тих, хто одночасно навчається і несе службу.

Вибір методів зумовлений цілями навчання, змістом навчального матеріалу та предметною специфікою, темпом і терміном навчання, рівнем педагогічної майстерності викладача, дидактичним і матеріально-технічним забезпеченням занять, рівнем підготовки навчальної групи. Кожний метод навчання має свої переваги й недоліки. Універсальних рекомендацій щодо застосування методів не існує. Досвід викладання іноземної мови свідчить, що найдоцільніше використовувати такі методи, які допомагають розвивати бажання працювати творчо, продуктивно, прагнути до активних дій, досягати успіхів і мотивувати власну поведінку, намагаючись удосконалити моделі поведінки, що вкрай важливо для успішної професійної діяльності [7].

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

З метою удосконалення знань іноземної мови серед курсантів пропонується використання якомога оптимальних варіантів її застосування в тих чи інших сферах навчальної і службової діяльності.

Наприклад, ефективною є ідея створення серед перемінного складу здобувачів освіти груп курсантів з високими знаннями іноземної мови, які б вивчали деякі дисципліни іноземною мовою. Наприклад, у ході заняття з кримінального права англійською мовою, курсанти можуть одночасно вивчати потрібний їм матеріал українською і удосконалювати свої знання з тем, які пропонуються їм у програмі «Іноземна мова за професійним спрямуванням»: класифікація злочинів, торгівля наркотиками, вживання наркотиків, незаконний обіг зброї, торгівля людьми, та ін.

Також з метою удосконалення знань іноземної мови для курсантів пропонується проводити різні освітні прийоми, де б вони відпрацьовували свої дії на місці події іноземною мовою. До того ж, як уже зазначалося, часто у своїй роботі правоохоронці вступають в контакт з іноземцями, які можуть не володіти державною мовою. Тому проведення таких занять, організованих викладачами, офіцерами та активними курсантами, дозволить удосконалювати навички комунікації майбутніх офіцерів поліції. Разом з тим, в аспекті психологічного розвитку, такі заняття дозволять покращувати стресостійкість майбутніх правоохоронців, формувати витримку, удосконалювати уміння знаходити вихід у різних ситуаціях.

З метою заохочення курсантів до вивчення іншомовних дисциплін оптимальною ідеєю є організація різних конкурсів, конференцій, брейн-рінгів і подібних заходів, які б виступали так званими мотиваторами.

Організовуючи певні методики навчання, завжди варто зважати на те, що курсанти живуть та навчаються у спеціальних умовах, де часто стикаються з недостатньою кількістю вільного часу для досконалої підготовки та вивчення такої дисципліни як іноземна мова.

У підсумку варто зазначити, що розуміння високої необхідності знання іноземної мови у подальшому її використанні в професійній діяльності – це головний мотиватор курсанта у вивченні мови, а бажання навчатися – найкращий вчитель та помічник у цій справі.

Список використаних джерел:

1. Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/Portal/Soc. Cum/ 13/redun.htm>
2. Гринюк Г.А. Етапи формування іншомовної комунікативної компетенції у студентів економічних спеціальностей / Г.А. Гринюк, Ю.О. Семенчук // Іноземні мови. – 2006. – №2. – С. 22–27.
3. Ізмайлова О.А. Формування іншомовної комунікативної компетенції як структурного компоненту комунікативної культури студентів мовних ВНЗ / О.А. Ізмайлова // Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти. – 2010. – № 17. – С. 66–72.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

4. Ніколаєва С.Ю. Цілі навчання іноземних мов в аспекті компетентнісного підходу / С.Ю. Ніколаєва // Іноземні мови. – 2010. – № 2. – 267 с.

5. Тарнопольский О.Б. Методика обучения английскому языку для делового общения / О.Б. Тарнопольский, С.П. Кожушко. – Киев: Ленвит, 2004. – 192 с.

6. Чиханцова О. Роль іншомовної професійної комунікаційної компетенції під час оволодіння фахом у ВНЗ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://social-science.com.ua/article/695>

7. Іншомовна підготовка працівників правоохоронних органів і сектору безпеки: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (24 квітня 2018 року). – Київ: Національна академія прокуратури України, 2018. – 126 с. ISBN 978-617-7500-49-9

Закомірна Юлія Ігорівна,
Студентка 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Лопутько О.А.
доцент кафедри іноземних мов,
кандидат педагогічних наук, доцент

***CRIMINAL LAW AND EXPERIENCE OF ITS INTERNATIONAL
APPLICATION***

The Criminal Code of Ukraine has as its task the legal protection of the most important social values and goods from the criminal encroachments, the peace and security of humanity as well as the prevention of crimes. In order to accomplish this task, the Criminal Code of Ukraine determines which socially dangerous acts are crimes and what penalties, as well as other measures of criminal nature, are applied to the perpetrators. In addition, taking into account the systematic analysis of certain provisions of the Criminal Code of Ukraine, it can be concluded that committing a crime is not the sole and exclusive basis for the application of other measures of a criminal law nature, as such grounds may be the facts of committing criminal acts, in particular, socially dangerous acts. a non-convicted person or a person who has not gained the age from which criminal liability may arise, or in general, acts only outwardly similar to the crime.

One of the important changes in the field of the criminal law is the introduction of the institution of criminal misconduct. Criminal misconduct and crime in the future will become a type of criminal offense. Criminal offenses should be an important step in the humanization of the criminal law. After all, not only some administrative offenses will be criminal offenses, but also the least serious crimes of today.

The introduction of criminal offenses is not something new either in terms of foreign experience or in terms of the history of domestic criminal law.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛ СУЧАСНІ НАПРЯМН РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІІ ПРМІСЛЮВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛ ПОРЯДКУ*

The criminal law of the vast majority of European countries provides for two or even three types of criminal offenses (misdemeanor crime). Thus, in Europe, it has long been concluded that in criminal law there can be no more than one type of punishable act (crime) because of their danger to society, the degree of punishment and the legal consequences for the punished person.

Other factors testify the urgent need for definition of criminal offenses in Ukraine:

1. The humanization of criminal law by transforming certain non-serious crimes into criminal offenses. The criterion for turning certain crimes into criminal offenses is to recognize the severity of the punishment, which reflects the degree of public danger of an act in the best way. Criminal offenses may be those crimes for which the Criminal Code does not provide for punishment of imprisonment.

2. Guaranteeing the judicial protection of a person's rights in criminal cases (confiscation of property, remedial work, short-term arrest) on the basis of the requirements of Article 6 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms. No other state body, except the court, can decide on the application of these penalties.

3. Realization of the requirements of the Constitution of Ukraine as to the possibility of confiscation of property only on the basis of a court decision.

4. Implementation of the provisions of the Judicial Improvement Concept for the establishment of a fair trial in Ukraine in accordance with European standards for the future only of civil, administrative and criminal courts. In this case, only criminal courts will apply penalties that are now administrative penalties (confiscation of property, seizure).

5. Deprivation of administrative courts of powers not peculiar to them (consideration of administrative claims of the Antimonopoly Committee, tax authorities, customs authorities on imposition of fines and application of confiscation of property, etc.) and granting to criminal courts of such powers in relation to imposition of property in the form of confiscation.

6. The introduction of criminal liability of legal persons, which is a direct requirement of numerous acts of international law, including Council of Europe conventions and acts of the European Union. Legal entities should be held criminally responsible for criminal offenses.

The systematic analysis of the provisions of the Criminal Code of the Republic of Poland suggests that the criminal law of this country also enshrines both punitive and non-punitive, but coercive or encouraging measures of criminal nature. The model of the Polish law on criminal liability differs from the model of national criminal law. Meanwhile, from the point of view of Ukraine's aspirations for the European Community, both positive and negative legislative experience in the field of criminal law regulation of the Republic of Poland is of particular importance for the Ukrainian legislator. It should be noted that the criminal law of the Republic of Poland consists not only of the Criminal Code, but also of other laws providing for criminal liability, among which the Criminal Treasury Code of

the Republic of Poland and the Criminal Code of the Republic of Poland in 1971 occupy a special place.

Acquaintance with the legislative provisions of the Penitentiary Code of the Republic of Estonia suggests that in the criminal law of this country, criminal measures (major and additional) are the consequences of committing not only crimes but also criminal offenses. A comparative legal study of such a model of the law on criminal liability is appropriate and timely in terms of the prospect of such a criminal offense as a criminal offense being introduced in the legislation of Ukraine. Thus, the main punishment for committing a crime by a natural person under the PC of the Republic of Estonia is a pecuniary penalty and imprisonment (Articles 44, 45). The main penalties for individuals in the case of criminal offenses include: 1) fine; 2) arrest; 3) deprivation of the right to drive vehicles (Articles 47-48-1 of the SC of the Republic of Estonia). Additional penalties in case of committing a crime by a natural person and a criminal offense are: 1) prohibition of activity; 2) prohibition of engaging in business activities; 3) deprivation of the right to drive vehicles; 4) deprivation of the right to possess weapons and ammunition; 5) deprivation of the right of hunting and fishing; 6) deprivation of the right of access to state secrets and classified secret information, as well as deprivation of the right to process information which is state secret or is classified secret information; 7) prohibition of keeping animals; 8) property punishment; 9) eviction (Articles 49, 49-1, 50, 51, 52, 52-1, 52-2, 53, 54 of the Estonian Republic).

The elaboration of the provisions of the Criminal Code of the Republic of Moldova certifies that this legislative act also regulates a number of criminal-law measures. However, such measures against individuals and legal entities are solely the consequences of the crime committed. Yes, according to Art. 62 of the Criminal Code of the Republic of Moldova the following types of penalties may be applied to individuals: fine; deprivation of the right to occupy certain positions or engage in certain activities; deprivation of military or special rank, rank, and state awards; unpaid work for the benefit of society; imprisonment for a fixed term; life support.

Summarizing the abovementioned, it should be noted that the criminal legislation of the analyzed foreign states regulates a number of measures of a criminal nature as a legal consequence of a crime or a criminal offense. Both individuals and legal entities are subject to criminal influence in their application. Some of these measures, enshrined in the relevant legal acts, taking into account the national model of criminal law influence, require their scientific reflection in terms of possible implementation in domestic criminal law.

Literature:

1. The Criminal Code of Ukraine (as of December 1, 2019). - Ch.: Odyssey, 2019. - 229 p.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

2. PS Berzin General characteristics of the legislation on the misdeeds of the states formed in the territory of the former Yugoslavia. Law and civil society. 2015. № 3. P. 179–211.

3. Stanich VS Criminal Code of the Republic of Poland / ed. VL Menchinsky. Switch on ukr. language by VS Stanich. K.: HVAC, 2016. 138 p.

4. Tatsiy V. Ya., Tutyugin VI Another attempt to "humanize" the criminal legislation of Ukraine. Bulletin of the Association of Criminal Law of Ukraine. 2014. No. 1 (2). Pp. 312–330. URL: http://nauka.nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/07/2_21.pdf

5. Fedotova GV Features of Legal Regulation of the Institute of Criminal Misconduct in the Legislation of the Republic of Lithuania and the Republic of Poland. Law and Society. 2016. No. 2 (2). P. 152–156.

6. Fedotova, GV, Legal Trends in the Determination of Criminal Offense in the Criminal Code / GV Fedotova, AA Rasyuk [Electronic resource]. - Access mode: <http://ivpz.org/golovna-konferents>.

Йогансен Карина Дмитрівна,
студент 3-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: Зубенко В.О.
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

***SECURITY OF THE PUBLIC ORDER AS THE MAIN OBJECTIVE OF THE
NATIONAL POLICE***

At all times, the most important tasks of the state were ensuring internal security, protecting public order, combating crime, and guaranteeing the rights and freedoms of citizens. Individual rights and freedoms are guaranteed and protected by various actors. The State and its bodies naturally play a crucial role. A special place in the mechanism for guaranteeing rights and freedoms belongs to the internal affairs agencies, which is determined by their methods of operation, including the methods and means of influence used to carry out the tasks assigned to them. The basic methods of their activity, as well as those of other State administration bodies, are persuasion and coercion. Police is one of the most important parts of the system of the Internal Affairs.

The National Police of Ukraine is a central executive body and directed and coordinated by the Cabinet of Ministers of Ukraine through the Minister of Internal Affairs in accordance with the law.

The tasks of the National Police are to provide police services in the following areas:

- public safety and public order;
- security and protection of human rights and freedoms, as well as the interests of society and the state;

*ДО 100-РІЧЧЯ НАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛІ СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛІ ПОРЯДКУ*

- crime prevention;
- provision of assistance services to persons who, for personal, economic, social reasons or as a result of emergencies need such assistance within the limits defined by law [1].

Public order is the moral and legal status of a society in which the competent executive authorities, by implementing a system of measures, ensure the personal and public safety and good behavior of citizens in public places, as well as the free enjoyment of their rights and freedoms.

Public security is the protection of the individual, society and the state from external and internal threats. It includes the security of the individual, society and the state. Security of the person means protection of his life, health, free use of legal rights and freedoms; security of society - protection of its material and spiritual values; the security of the state is the protection of the constitutional order, sovereignty and territorial integrity of the state as self-sufficient foundations of its functioning and development.

The police are responsible for maintaining public order and security by patrolling, handling emergency duties, providing advice and guidance, and preventing unlawful activity. Ensuring traffic safety is an important part of this work.

The purpose of police work is to ensure the safety of people and the environment and prevent all violations of the law and disturbances by eliminating and investigating all such incidents. The tasks of the police are defined in the Police Act [2].

Police actions fall into three distinct categories:

1. Patrol. Its purpose is to help the public, maintain public order and prevent crime. A police officer can move on foot, on horseback or by car, carefully monitoring what is happening and, in fact, expecting an opportunity or requirement for action.

To perform its duties the police have the right to:

- to check the documents confirming the identity of a citizen, if there are sufficient grounds to suspect the person to commit a crime or that he intends to commit a crime or believe that he is wanted;

- to conduct a surface survey of citizens if there are sufficient grounds to believe that citizens carry weapons, ammunition, explosives, explosive devices, narcotics or psychotropic substances.

2. Investigation of crimes. The purpose of these actions is mainly to investigate a criminal offense, although it is believed that they also contribute to the prevention of crime.

With a view to ending the crime, the police have the right to detain suspects, to freely enter the premises and other premises of citizens, their land plots, territories and premises occupied by organizations, and to inspect persons suspected of committing a criminal offense.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

3. Traffic regulation. Their goal is to prevent road traffic offenses and maintain public order. Police often perform patrol functions and various "checks" (checking for alcohol, using seat belts, etc.). In addition, the department usually investigates road accidents.

So, the National Police has a special place to play in protecting public safety, as it is the largest structural unit in the system of Internal Affairs, which has considerable resource potential and is quick to respond to issues related to public safety and order. Police are intended to protect the life, health, rights and freedoms of citizens, foreign nationals, and stateless persons, to combat crime, protect public order, property and to ensure public safety. The police immediately come to the aid of anyone who needs protection from criminal and other unlawful acts.

Public order and public safety are interconnected and interdependent, since the strengthening of public order helps to increase public safety.

Public order is the normal functioning of social relations, the absence of risks and threats that can disrupt the normal life of people and their progressive social and professional development, creating an atmosphere of tranquility and protection of the individual and property of individuals and legal entities. Public order creates all the necessary conditions for ensuring public safety, making the relevant legal categories dependent.

Ensuring public safety is a guarantee of creating in society such social conditions under which a person, his physical and spiritual benefits become truly the highest social value, and he himself can feel socially protected.

Ensuring public safety aims to prevent and eliminate phenomena and dangerous situations that threaten the life and health of people, property of citizens, enterprises, institutions and organizations, and their consequences.

References:

1. National Police [Electronic resource] - Access mode: <https://polis.osce.org/country-profiles/ukraine>
2. The police maintain public order and security [Electronic resource] - Access mode: <https://intermin.fi/en/police/public-order-and-security>

Когут Єлизавета Олександрівна
курсант 2-го курсу ННІ №3 НАВС

Консультант з мови: Козубенко І.В.
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

PREVENTING IN FOREIGN COUNTRIES

Ukraine has declared its desire to join the European Union, which has high standards of human security, well-being and standard of living, as well as the priority of human rights, the rule of law, ensuring the inevitability of punishment for those who have committed crime. In Ukraine, there has long been an urgent

need to develop an effective strategy in the field of organized crime prevention, taking into account the positive foreign experience and European policy on combating organized crime.

Identifying and overcoming risk of crime is a task that involves systematically and thoroughly examining the external risks of crime that threaten a particular object: a structure, product, service, business model, or other entity that may be related in some way. with crime. First of all, it analyzes the probability of committing a crime and the possible harm that will be caused to certain objects [5]. To summarize the views expressed by Western criminologists, in general, two main approaches are used to counter organized crime: repressive and preventive or traditional and unconventional. Regarding the preventive approach, nowadays, more and more different countries are beginning to develop and implement non-traditional measures to prevent organized crime. Mainstreaming is prevention, which covers various programs designed to influence communities (for example, providing citizens with information on the various losses and risks posed by organized crime, the introduction of hotlines; participation in the work of various civic organizations). Increasing participation of citizens in various prevention programs is a powerful anti-criminogenic factor.

For example, in Palermo, 25,000 children annually attend an educational program aimed at changing cultural norms that allow the mafia to spread. It is emphasized that the training has both a short-term effect (affecting the activity of reports of committed crimes that are becoming known to citizens) and a long-term effect (reducing the desire to participate or assist criminal organizations). Active participation of citizens in public life at local and national levels is supported through public associations [3]. A positive example is when Italy has shifted from a change in consciousness of people rather than economic factors to positive developments in the fight against organized crime. In the 70-80s of XX century. few politicians, administrators, journalists, and public figures fought against the mafia. Church representatives were particularly prominent among them. One of them, the Italian Jesuit B. Sorje, became a legend for this country more than 30 years ago (having worked as the editor-in-chief of the magazine, he left journalism and was sent to Sicily for a missionary mission - to help free this island from the mafia). According to this religious figure, the mafia is, first and foremost, a cultural phenomenon, a mentality phenomenon. And it is possible to change culture and mentality through cultural institutes, such as schools. Of course, laws are important for this purpose, police are needed, but education is the decisive element in the fight against the mafia. To defeat the Mafia requires a genuine cultural upheaval, as well as the support of the public. Padre B. Sorje admits that the mafia is not afraid of weapons as they have them. She is not afraid of politicians because she chooses and controls them. He is not afraid of judges, because he kills some and bribes others. She starts to get scared when the culture changes. For example, the changes that took place in Palermo were primarily related to changes in culture. Political education schools were established (there

were approximately 200 such schools nationwide) that were not affiliated with any of the parties. The task of such schools is to identify and educate people (especially teachers), to promote ideas of legitimacy and to formulate a new vision of politics [5]. We believe that the determining factors in the development of any society are moral and cultural factors. For some components of the theory of prevention in foreign countries, the main areas are social prevention, rehabilitation approach, situational prevention, strategies of law enforcement agencies aimed at timely detection and punishment of criminals.

So, in the light of European experience, strategic directions for combating organized crime in Ukraine are actions aimed at activating all levels of civil society, decriminalizing cultural norms and consciousness of a significant layer of citizens, influencing the motivation of potential criminals, reducing the factors of organized crime for activities that increase the risk for the offender to be caught and punished, complicate the commission of crimes, reduce the claims against the crimes committed, less ing incentives criminal activity.

References:

1. Ведерникова О. Н. Теория і практика боротьби зі злочинністю у Великобританії. - М., - 2001. 344 с.
2. Дедюхина А. Десент церкви против мафии / А. Дедюхина // Эксперт. 2005. № 40 (486). — 24 окт. URL: <http://www.crime.vl.ru/index.php?p=1370&more=1&c=1&tb=1&pb=1>
3. Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності від 15 листопада 2000 р.: редакція від 4 лютого 2004 р. URL: http://zakon.rada.gov.ua/cgiin/laws/main.cgi?nreg=995_789&p=1228117189160723.
4. Aromaa K. European Experiences in Preventing Organised Crime: Field Studies of Best Practices by a Council of Europe Expert Group // European Institute for Crime Prevention and Control, affiliated with the United Nations. — 2006. — № 50. — P. 13-33.
5. Council Resolution on the Prevention of Organised Crime with Reference to the Establishment of a Comprehensive Strategy for Combating it // Official Journal C408/1-408/4, 29 December 1998. 22 p.
6. Levi M. The Preventative Control of Organised Crime in Europe: The Emerging Global Paradigm // International Key issues in Crime Prevention and Criminal Justice. Papers in celebration of 25 years of HEUNI. HEUNI. - Helsinki 2006. Publication Series. - № 50. P. 92-105

Кобзар Владислав Валерійович,
студент 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Козубенко І.В
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

COMBATING OF INTERNATIONAL TERRORISM IN THE EUROPEAN UNION

Nowadays, the phenomenon of terrorism is quite common. Until recently, turning to terror as a means of solving political or religious problems was an exceptional, extraordinary phenomenon, nowadays, almost daily reports of terrorist acts are seen as inevitable. Terror has become an organic component of modern life and has acquired a global character.

Terrorism (from Latin *terror* - fear, intimidation) is a form of political extremism, the use of the most violent methods of violence, including the physical destruction of people to achieve certain goals. Terrorism is committed by individuals, groups that express the interests of particular political movements or represent the country. Where terrorism is elevated to the rank of public policy. Terrorism is an anti-human way of solving political problems in the face of confrontation, clashing interests of different forces, manifestations of inequality in interstate, interreligious relations. It can also be used as a means of satisfying ambitions by individual politicians, as well as as an instrument of their goals by the mafia structures, the criminal world. Terrorism can be defined as a policy of intimidation, suppression of the enemy by force. There are three main types of terrorism: political, religious and criminal. There is little legal comment on the classification of acts of terrorism [1].

These include:

- Attack on government or industrial sites that cause material damage and is an effective means of intimidation and demonstration of force;
- seizure of state institutions or embassies (accompanied by hostage-taking, which causes serious public outcry);
- seizure of aircraft or other vehicles (political motivation);
- the release of fellow party members from prison; criminal motivation - demand for redemption);
- violent actions against the victim's identity (for intimidation or for propaganda purposes);
- kidnapping (for the purpose of political blackmail to achieve certain political concessions or release of prisoners; a form of self-financing);
- political killings (this is one of the most radical means of conducting a terrorist struggle; killings, in the understanding of terrorists, should free the people from tyrants);

*ДО 100-РІЧЧЯ НАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛІ СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛІ ПОРЯДКУ*

- explosions or massacres (calculated on psychological effect, fear and uncertainty of people).

It should be noted that there are no terrorist organizations in Ukraine aimed at overthrowing the polity. The problem of terrorism in Ukraine is in a different plane, it can be noted "criminal terrorism" within the country and the activities of foreign terrorist organizations in the territory of Ukraine.

It is difficult to draw a clear line between criminal terrorism and ordinary banditry. It is believed that acts of terrorism are committed against law enforcement officers. And the number of such actions in our country in recent years has been increasing. The terrorist attacks in Istanbul, Madrid, the latest series of terrorist attacks in Russia (Moscow, Beslan, plane bombings), the ongoing terrorist attacks in Iraq, and the numerous terrorist threats against new attacks on various states spread through the media, especially the severe consequences of the terrorist attacks, manifested, first of all, in the death of a large number of innocent people, the boldness and cynicism of the perpetrators of the offenders give grounds to claim that despite the measures taken by the governments of the anti-terrorist coalition countries, the level of terrorists tion activity is high and tends to increase.

According to many experts, one of the main reasons for this horrific reality is the inconsistency of the level of counteraction by the anti-terrorist coalition countries with the real scale of the terrorist threat. The mass and geographical spread of terrorist acts, their occurrence in the vast majority of cases beyond the borders of one particular country, as well as the existence of a stable and carefully regulated network of connections between different terrorist groups, which operate even in different regions of the world, make it possible to characterize modern terrorism as a phenomenon, of international character.

On this basis, experts conclude that effective combating of international terrorism requires unification and coordination of actions of all countries within the framework of the interstate anti-terrorist coalition. At the same time, the coordinated activities of several states that are part of already existing international or regional political, economic, military alliances are considered as the first and most effective steps in practical implementation of this task.

The rise of acts of terrorism, the unpredictability of the consequences of these acts are of great concern to the world community, which is increasingly stepping up its efforts in the fight against terrorism. Since the twenty-seventh session, the UN General Assembly has been discussing annually on measures to prevent terrorism. In December 1972, a Special Committee on International Terrorism was formed, comprising representatives of 34 states. In early 1995, the UN General Assembly unanimously adopted the Declaration on the Elimination of International Terrorism. In recent years, more than ten conventions and protocols on the fight against terrorism have been drawn up. But complexity, variety of forms of its manifestations complicate the solution of this problem.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАБ: ПРАДИЦІЇ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАБ У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРМНЦІАТІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

In this regard, we consider it appropriate to consider certain aspects of the European Union's activities as the most influential intergovernmental grouping in Europe in involving Member States' special services in the fight against terrorism.

It should be noted that the cooperation of the intelligence services of some European countries, in particular in the field of combating international terrorism, has been taking place since the early 1980s. The main content of their cooperation is the bilateral exchange of information on these issues. In 1975, the so-called TREVI Group (Terrorism, Radicalism, Extremism and International Violence) was formed, bringing together EU Ministers of Justice and Home Affairs to strengthen the fight against international organized crime, terrorism and drug trafficking. Now this group has given way to cooperation in the field of Justice and Home Affairs (JHA) in the EU, the so-called K4 Committee, which consists of high-ranking officials and prepares decisions in the JHA area and is responsible for their implementation. The Berne Club was founded in 1965 and unites 18 countries today. It meets at the level of heads of special services every 6 months and makes decisions only unanimously. It includes heads of intelligence services of EU member states. Since its inception in 1977, the Kilowatt Group has brought together 15 members (9 members of the European Economic Community (now the EU) as well as Canada, Norway, Sweden, Switzerland, the US and Israel. The NATO Special Committee on the integrates the security services of Allied countries, and is responsible for counterintelligence and counter-terrorism, especially to ensure the security of military troops deployed abroad [2].

Existing cooperation structures include the Conference of Ministers of the Interior of the Western Mediterranean, which was set up in 1982 on the initiative of France, of which France, Spain, Tunisia, Algeria and Morocco are members. The goal is to combat Islamic fundamentalism and organized crime. In the same row is the Middle European Conference (MEC), which brings together the heads of intelligence and security services in Eastern and Central Europe. The ILETS (International Law Enforcement Communication Seminars) seminars are designed to bring together, on an informal basis, representatives of special services for legal interception of telecommunications [3].

Summarizing the above, it should be noted that used at the beginning of the XXI century. The measures taken by the European Union to intensify the fight against terrorism in order to enhance the coordination of the activities of the intelligence services of the member states of the organization are quite meaningful and thoughtful, and in the future diligent work of organizations will be able to eliminate the problems of terrorism.

References:

1. Тероризм [Електронний ресурс] // Матеріал з Вікіпедії -вільної енциклопедії.. - 2019. - URL <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A2%D0%B5%D1%80%D0%B%D1%80%D0%B8%D0%B7%D0%BC>.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

2. Stanley W. NATO in transition. The future of the Atlantic alliance / Timothy W. Stanley. – New York ets.: Praeger for the Council on foreign relations, 1965 – XII. 417 p.

3. Резолюція 1535 (2004): Прин. Радою Безпеки на 4936-ом засіданні 26 березня 2004 року.- Режим доступу до ресурсу: [//http.www.un.org/ussian/documenscresol/res2004/res 15356.htm](http://http.www.un.org/ussian/documenscresol/res2004/res 15356.htm)

Левковець Аліна Сергіївна,
Студентка 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Лопутько О.А.
доцент кафедри іноземних мов,
кандидат педагогічних наук, доцент

***PROBLEMATIC ISSUES OF DETERMINING MISCONDUCT IN THE
CRIMINAL LAW OF UKRAINE***

The impetus for fruitful work on the reform of criminal and administrative-tort legislation was initiated by the Concept of reforming the criminal justice of Ukraine, approved by Presidential Decree of April 8, 2008 No. 311/2008, which among other things proposed to humanize criminal legislation (defendants), to limit the scope of imprisonment sentences, replacing them with, for example, penalties. Divide criminal offenses into crimes and criminal offenses. One of the directions of introduction of the Institute of Criminal Offenses is the exclusion from the system of legal responsibility of administrative responsibility for the act or omission, which infringes on public order, property, rights and freedoms of citizens, established the procedure of administration and enforcement of such offenses as criminal offenses in the law on criminal liability. But such a path is unacceptable in advance because of the even greater criminalization of both the law and society as a whole [1].

On April 24, 2019, the Law of Ukraine “On Amendments to Certain Legislative Acts of Ukraine on Simplifying Pre-trial Investigation of Certain Categories of Criminal Offenses” was published in the Voice of Ukraine newspaper. The relevant Law comes into force on January 1, 2020. The most fundamental changes to the criminal law are the introduction of a criminal misdemeanour, which can be punished by a fine of not more than three thousand tax-free minimum incomes, or other punishment unrelated to imprisonment. It is also envisaged to pay off the criminal record immediately after serving the sentence that committed the crime. The imposition of responsibility for the offense led to a change in the classification of crimes according to the degree of gravity (Article 12), since in fact the offenses under the new Law refer to crimes of small gravity. In turn, crimes by severity will be divided into non-serious, serious and especially serious. Familiarity with the law allows to state that the formal renaming of the term "crime" to "criminal offense" in some cases seems unjustified [2].

No less serious disadvantage within the framework of the introduction of a criminal offense is the inconsistency of the provisions of criminal law, including the new institute, with the legislation on administrative offenses. In this regard, the conceptual problem of the existence of criminal offenses in the Code of Administrative Offenses, which by their nature is of a criminal nature, remains unresolved. The European Court of Human Rights has repeatedly emphasized this [3].

Decriminalization can be recognized as a process of establishing the grounds for loss of acts of public danger, recognizing the inappropriateness of criminal-law counteraction to such behaviour and abolishing their criminal punishment. The decriminalization of a criminal behaviour that previously provided for criminal liability may be either recognition of a crime other than a crime (administrative, disciplinary, civil or commercial, etc.), or even recognition of such behaviour as lawful. That is, the classification of individual crimes as so-called "minor acts" not only in no way resolves the issue of decriminalization of the current criminal law, but also contradicts the principle of systematicity of such a process.

To date, many scholars believe that a number of legal issues will arise with the passage of a separate law on criminal offenses [4].

Law enforcement practice will also be complicated, especially with regard to delineating different types of punishable acts.

Also, the introduction of criminal misconduct contradicts a number of provisions of the Constitution of Ukraine (for example, Articles 29, 30, 31, 34, 39, 60, 62, 92, etc.).

So, by introducing the concept of "criminal misconduct" in Ukraine, the Parliament will be forced to adopt a number of fundamental changes to the legislation of Ukraine. However, despite all the problems of introducing a criminal misconduct institute, this goal is justified, since the following factors indicate the urgent need to introduce criminal misconduct in Ukraine:

1. The humanization of criminal law by transforming certain non-serious crimes into criminal offenses.

2. Guaranteeing the judicial protection of a person's rights in criminal proceedings on the basis of the requirements of Article 6 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms. No other state body, except the court, can decide to apply these penalties to the person.

3. Realization of the requirements of the Constitution of Ukraine on the possibility of confiscation of property only on the basis of a court decision.

4. Implementation of the provisions of the Judicial Improvement Concept for the establishment of a fair trial in Ukraine in accordance with European standards for the future of only civil, administrative and criminal courts [5].

Literature:

1. Problems of implementation of the criminal offence institute in the legislation of Ukraine [Electronic resource] - access mode: <https://naub.oa.edu.ua/>

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

2. Application of the concept of "criminal misconduct" in criminal law and law [Electronic resource] - access mode: http://www.pap.in.ua/5_2015/78.pdf

3. Publication of criminal offences: analysis of amendments to legislation [Electronic resource] - access mode: http://www.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/biblioteka/nauk_konf/31_05_2019.pdf

4. Introduction of the Institute of Criminal Misconduct as a Necessary Component of Criminal Justice Reform [Electronic resource] - access mode: <https://www.pravo.org.ua/ua/news/2499>

5. Scientific and legislative support for the realization of the concept of criminal misconduct: monograph / SV Kivalov, VO Tuliakov, NA Miroshnichenko [and others]; for the total. ed. SV Kivalova, VA Tuliakova; OU OUA. - Odessa: Law. L-ra, 2014. - 176 p.

Лисенко Тетяна Володимирівна
курсант 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Козубенко І.В
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

COMBATING CORRUPTION IN GERMANY

Corruption is not a significant obstacle for businesses in Germany, and companies are unlikely to encounter bribery or other corrupt practices. Fraud and corruption risks are most prevalent in the construction and public procurement sectors. Germany has strong institutional and legal anti-corruption frameworks. The German Criminal Code applies to individuals – not companies – and makes it illegal to offer, pay or accept a bribe. Companies can be held civilly liable for corruption offenses committed by their representatives under the Act on Regulatory Offenses, with fines up to EUR 10 million and confiscation of all economic advantages obtained through bribery. Facilitation payments are prohibited, and small-value gifts and hospitality may be considered illegal depending on the intent, benefit, and value. Enforcement of foreign bribery has increased significantly in recent years, and a large number of prominent German companies and individuals from businesses have been successfully prosecuted [1].

There is a low risk of corruption when dealing with Germany's judiciary. The judiciary is characterized by a high degree of professionalism and independence from political interference (ICS 2017). Over two-thirds of companies judge the independence of the judiciary to be fairly good or very good (JS 2017). Companies indicate that bribes and irregular payments in return for favorable judgments are rare (GCR 2015-2016). Few citizens consider bribery and abuse of power to be widespread in the German courts (Eurobarometer 2017). Companies report sufficient trust in the efficiency of the legal framework to settle disputes and challenge regulations (GCR 2017-2018). Only a fraction of judges indicate having

faced inappropriate pressure to decide a case (ENCJ 2017). Nearly half of judges believe some judges in Germany are promoted on basis other than merit and experience (ENCJ 2017) [1].

There is a low risk of corruption when dealing with Germany's police. German police services reliably protect companies from crime (GCR 2017-2018), and the necessary mechanisms to investigate and punish abuse and corruption in the police and security forces are in place (HRR 2016). Only about one in eight Germans perceive corruption, bribery and abuse of power within the police as a problem (Eurobarometer 2017) [1].

The major provisions on combating bribery and corruption are laid down in Germany's Criminal Code (Strafgesetzbuch - StGB). This notwithstanding, provisions prohibiting illegitimate contributions in specific business relations are also scattered throughout other laws. Anti-bribery rules under German law are addressed to different functions of the recipient, public officials, employees or agents of private business, healthcare professionals, members of legislative assemblies or members of workers' councils. In general, German law applies also to foreign bribery. Although in the following we will describe bribery offenses with respect to the giving party, there is a mirror-like criminal liability of the receiving party as well. Bribery-related conduct can also be prosecuted for other offenses. The creation of slush funds and payments of bribes can also be prosecuted for embezzlement. The deduction of bribes and expenses related thereto for tax purposes constitutes tax fraud pursuant to Sec. 370 Fiscal Code (Abgabenordnung). Fraud (Betrug) and money laundering are often associated crimes. Unlike other countries, Germany does not have a centralized anti-corruption agency. Investigations are conducted by regular state prosecutors and police forces, with respect to tax fraud by the tax investigation service. However, state prosecutors and police have created specialized units or centralized investigations. State prosecutors and tax investigators are obliged to share information on suspicion of bribery. State prosecutors are obliged to ex officio investigate suspicion of bribery, although they have certain discretion to discontinue investigations for minor guilt. Confiscation of profits, and corporate fines, are usual consequences of corruption in business [1].

Germany is a federal state. However, the Criminal Code and the Code of Criminal Procedure (Strafprozessordnung, StPO) apply at both federal and state level. In general, police and prosecution of the respective state (Land) investigate the crimes committed there. As a general principle, all crimes, including business crimes, are prosecuted by the public prosecutor's office and the competent police, who are supervised by the prosecutor, but, who in practice, effectively lead the investigations. Some prosecution offices and police departments have specialized units with a focus on white collar crime. Each federal state has its own judicial circuit with its own public prosecutor office.

Very little protection is offered in Germany for whistle-blowers. There are only a few criminal law obligations that deal with whistle-blowing, for example:

*ДО 100-РІЧЧЯ НАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛ СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛА ПОРЯДКУ*

□ Section 138 of the Criminal Code, which criminalizes the failure to bring the planning of serious offenses to the attention of the authorities. This obligation applies to everybody.

□ Section 11 of the Money Laundering Act [GwG], the reporting duty for suspicious transactions. This obligation applies to financial institutions, insurance companies, as well as to certain practitioners such as tax advisors, auditors, attorneys and notaries (for details, cf. s. 2 of the German Money Laundering Act [GwG]).

Under German labor law, employees have a duty to inform their superior (only) of any imminent risk for security or health. As a consequence, the employee should not face any disadvantages if his or her superior initially disregards his or her complaint and he or she decides to subsequently inform the competent authority (section 16(1) and 17(2), Labour Protection Act [ArbSchG]). Even the decision of the European Court of Human Rights of 21 July 2011 provides only little protection. In this case, the court's basic ruling was that employees should normally first inform their superiors or other authorized persons of possible deplorable conditions or activities at work before informing the authorities or the general public (sections 16(1) and 17(2), Labour Protection Law). The option of informing the general public could only be justified in the event that first informing the “authorized persons” proved evidently impractical. Therefore, in whistle-blowing cases the relevant question is whether the employee has some other effective option to put an end to the unlawful situation [2].

Anti-Corruption compliance and investigations keep playing a prominent role both in the public debate and on the corporate agenda. After the revision of criminal bribery provisions came into force last November 2015, the German Parliament will have to decide on a new draft legislation specifically aimed to combat corruption in the healthcare sector. The draft provides a newly defined criminal offense aiming to sanction active and passive bribery of a wide range of healthcare professionals. Moreover, the Government is currently preparing another draft bill on forfeiture and confiscation aiming to make it easier for authorities to confiscate and recover the profits from illegal behavior.

Summarizing, we note that the general features of the fight against corruption and the methods of eliminating this disgraceful fact in Germany include: the control of state officials, public institutions and parliament; openness and transparency of decision-making at all levels of state power and local self-government; freedom of speech, freedom of the media and their real independence; the possibility of public control over the adoption of the most important economic and political decisions; independence of the judiciary. The main components of the formation and implementation of an effective anti-corruption system in Germany is the clear interaction, first of all law enforcement agencies, at the regional and international levels, and participation in measures to combat this negative fact.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

References:

1. Business anti-corruption portal. 2018 January. - URL: <https://www.business-anti corruption.com/country-profiles/germany/> (11.04.2019)
2. Global legal Insight. 2018. - URL: <https://www.globallegalinsights.com/practiceareas/bribery-and-corruption-laws-and-regulations/germany> (11.04.2019)

Малиш Діана Геннадіївна,
студент 3-го курсу ННІ №3 НАВС
Науковий керівник: Зубенко В.О.
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

***PUBLIC SECURITY AND ORDER AS A TASK OF NATIONAL POLICE OF
UKRAINE***

Development of almost all spheres of life of our state is identified by a number of problems. Military conflict in the East of the country affects, in particular, public safety and order in view of that the provision of this area is extremely relevant. According to the Decree of the President of Ukraine "On the decision of the Council National Security and Defense of Ukraine from March 4, 2016 "On the Concept of Development of the Security and Defense Sector of Ukraine" by March 14, 2016 92/2016, Maintaining Public Security and the Ministry of Internal Affairs of Ukraine and the National the police of Ukraine is recognized as one of the main areas of development components of the security sector and order in the state [1].

The adoption of the July 2, 2015 the Verkhovna Rada of Ukraine Law of Ukraine "On the National police" has led to the implementation of the updated concept of operation of the National the police regulation of the legal foundations of organization and activity of this body, in particular the introduction to the theory and practice of law enforcement agencies of new terminology. We are talking about the timing "public security" and "public order". Some scientists (I. V. Zozulya, A. I. Dovgan), justifying the relevance of this issue, argue that the newly formed national police is not intended for the constitutional provision of certain public order and public safety [2, p. 90].

More emphatic is the position V. G., who observes that "we can say the illegitimacy of police activities in the field of public security that serves as the basis for recognition of the illegitimacy of the operation this body as a whole" [4]. The study of this issue in previous publications [5] allowed coming to several conclusions:

1) the use of the Law of Ukraine "On the National police" the terms "public security" and "public order" is inappropriate in the absence of such categories in other normative legal acts, in particular the Constitution of Ukraine;

*ДО 100-ПІЧУХАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛА СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛА ПОРЯДКУ*

2) at the present stage of development of the legislative field time "public security" and "public order" can be considered equivalent notions of "public safety" and "public order";

3) for the purpose of standardizing legal terminology by amendments and additions to the Law of Ukraine "On the National the police" instead of the term "public security and order" apply a previously used the terms "public order" and "public security" (otherwise you need to make changes more than 5 thousand of normative-legal acts [4]).

Under any circumstances you should give the official definition of these terms. Therefore, the statutory terms "public safety" and "public order" is advisable to recognize related concepts "public safety" and "public order". The category of "public security" and "public order" recorded in several provisions of the Law of Ukraine "On National police", which States:

– "The national police of Ukraine is the Central body Executive authority, which serves the community by providing protection of rights and freedoms, combating crime, maintaining public security and order" (paragraph 1 of article 1);

– the task of the police is to provide police services in the area "ensuring public safety and order" (clause 1 part 1 article 2); the police, according to the task assigned to it, accepts measures to ensure public safety and order on the streets, squares, in parks, squares, stadiums, railway stations, airports, sea and river ports and other public areas" (paragraph 10 of part 1 of article 23);

– "police ensures ongoing training of bodies state power and bodies of local self-government and the public on its activities in the field of security and protection rights and freedoms, combating crime, ensuring public security and order" (part 2 of article 9);

– The Minister of internal Affairs of Ukraine "provides for the formation of state policy in the sphere of ensuring public security and order, safety and protection of the rights and freedoms of the individual, interests society and the state, as well as the provision of police services and oversees its implementation by the police" (paragraph 1 part 1 article 16);

– Chief of police "introduced by the Minister of internal Affairs of proposals to ensure the formation of state policy in the sphere of ensuring public security and alright..." (paragraph 3 of part 1 of article 22);

– the police shall take measures to ensure public security and order during the enforcement of judicial decisions and decisions of other bodies (officials)..." (p. 26 of part 1 of article 23 Law) [5].

After reviewing the provisions of the basic regulatory document regulating the activities of the National police, it can be concluded that:

– Public security and order is recognized as an important area public life, which requires the administration and support with the National police;

– The national police is a Central Executive the authorities implementing the state policy in the sphere of maintenance of public security and order (article 1 of the Act, paragraph 1 of the Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "On

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

approval The provision on the National police" dated 28 October 2015 No. 877 [6]);

– formation of state policy in the sphere of ensuring public safety and order determined by the Minister of internal Affairs Of Ukraine, based on the proposals of the head of the police;

– public security and order is used as the term "provision" (clause 1 part 1 article 2, part 2 of article 9, paragraph 1 of part 1 of article 16, clause 3 of part 1 article 22, clause 10 and clause 26 of part 1 of article 23 of the Law of Ukraine "On National the police"), and "maintenance" (part 1 of article 1 of the Act).

The categories "security" and "maintenance" have been fixed also in the text of the Decree of the Cabinet of Ministers of Ukraine “On approval of the National Police Regulation » by October 28, 2015 No. 877 [7], which states:

- Main tasks of the National Police are to maintain public security and order (par. 1, p. 3);

Therefore, all problems must be solved by legal means, through certain activities of the National Police on the basis of administrative, demographic, cultural, economic and other factors affecting the level of public safety and order. Most activities to establish and maintain public safety and order require additional research. The Law of Ukraine «On the national police» should be amended definition of «public place».

References:

1. Указ Президента України про рішення Рада національної безпеки та оборони України від 4 березня 2016 р. про концепцію розвитку сектору безпеки та оборони України від 14 березня 2016 р. № 92/2016.

2. Зозуля І.В. (2015). Закон України про національну політику: публічна чи громадянська безпека. Форум права, Форум права, 5, 85-92.

3. Фатхутдінов В. Х «Частота операціоналізації та контекстуальність використання терміна громадська безпека у Законі України про національну поліцію».

4. Крищенко А.Є. (2017). Особливості визначення терміну "громадська безпека і порядок". Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ, Вісник Національної академії внутрішніх справ, 1, 206-214.

5. Закон України про Національну поліцію від 2 липня 2015 р. № 580-VIII. Відомості Верховної Ради України, 40-41.

6. Постанова Кабінету Міністрів України про затвердження Положення про Національну поліцію від 28 жовтня 2015 року № 877. Отримано з <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/877-2015-%D0%BF>

7. Закон України про заходи щодо запобігання та зменшення вживання тютюнових виробів та їх шкідливого впливу на охорону здоров'я від 22 вересня 2005 р. № 2899-IV]. Відомості Верховної Ради України, 52.

Мерзескул Леся Сергіївна,
студент 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Козубенко І.В
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

***THE IMPACT OF SUBSTANDARD AND FALSIFIED MEDICAL
PRODUCTS AND THEIR CONSEQUENCES***

The International Council of Nurses (ICN) is committed to action to address the problem of substandard and falsified (SF) medical products and their consequences.

The existence of substandard and falsified medical products is an unacceptable risk to public health. They affect every region of the world, and medicines from all major therapeutic categories have been reported, including vaccines and diagnostics. They harm patients and undermine confidence in medical products, healthcare professionals and health systems. WHO is working with stakeholders to minimize the risks from SF medical products by collecting data and transferring knowledge and good practices to countries. SF medical products have a substantial negative impact on public health. Although definite morbidity and mortality rates as a result of SF medical products are not available, with an estimated 10% of medical products in low-and middle-income countries being falsified or substandard, the rates are projected to be extremely high. SF medical products can lead to serious adverse reactions or no therapeutic response. As well, they severely challenge the progress and investment made in the prevention and treatment of communicable diseases. Antimicrobial resistance is considered one of the biggest threats to humanity and SF medicines are fueling this global problem and promoting the spread of drug-resistant infections. SF medical products also have significant socioeconomic and economic impacts including increased out-of-pocket spending, lost productivity, lost income and increased poverty [1]. SF medical products are a symptom of a larger problem and one that is of utmost importance to ICN and the nursing profession: a lack of access to quality, safe and affordable healthcare. Much of the morbidity and mortality from SF medical products could be avoided if people were assured the availability of affordable, quality, authentic medical products. Billions of people around the world do not have access to effective preventative, health promotive and life-saving healthcare. Inequities in access to healthcare, a lack of development of medical products for certain health conditions (vaccines, diagnostics and medicines), and high prices for both out-of-pocket payers and health systems are some of the factors that are fueling the proliferation of SF medical products [2].

The punishment for a criminal offense of the Criminal Code of Ukraine is a special form of state coercion that is applied, according to a court verdict, to a person guilty of falsifying medicinal products or trafficking in counterfeit

medicines, with a view to correcting them and preventing a new offense by a convicted person, and other persons and expressions on behalf of the state of negative moral and political evaluation of the guilty and committed criminal offense. In each case, the punishment for adulteration of medicines or the circulation of counterfeit medicines is enforced by the law enforcer, which provides for punishment for a completed crime, the principles of criminal law, taking into account a number of circumstances, such as: identity of the offender, incidents, the nature of the objective and subjective features of the act required to fulfill the task of criminal law and to achieve the goal of correcting a person, etc. There are now cases where the court does not apply special confiscation in the case of adulteration of medicines or circulation of counterfeit medicines, whereas the subject of this criminal offense (counterfeit medicines) is a mandatory feature of the crime, which, accordingly, requires confiscation, and further destruction of the forgery. At the same time, there is a tendency to release the guilty from serving their sentences on the basis and in accordance with Art. 75 of the Criminal Code of Ukraine with the appointment of a trial period [3].

The problem of counterfeiting exists not only in Ukraine, but all over the world, including the EU and the US. One of the effective ways to combat drug trafficking is to introduce serialization: placing the manufacturer on the package with a 2D code (QR code).

In short, the system works like this: the manufacturer applies a QR code to each package during the production process, which contains the unique serial number of the package, the expiry date and other information. Prior to placing the party on the market, an array of such serial numbers is transmitted to the electronic database of a state body. The QR code is read by the scanner and verified with the monitoring system at each part of the supply chain: importer - distributor - pharmacy. The system cannot have two identical serial numbers, so the drug pack cannot have a “duplicate”, and the pharmacy will not be able to sell the pack with the serial number of drugs that have been tampered with, stolen or expired. Serialization of medicines was introduced in the US in 2015, and since February 2019 has become mandatory in Europe.

In Ukraine, in the fall of 2019, a pilot project on pack serialization is being introduced, but the professional market speaks of many difficulties: lack of proper legal framework, lack of equipment, software and even internet access to pharmacies. However, the introduction of serialization in Ukraine will cause a serious blow to counterfeiting and counterfeit products.

References:

1. World Health Organization. A study on the public health and socioeconomic impact of substandard and falsified medical products [Internet]. Geneva: World Health Organization; 2017 [cited 2018 Oct 1]. URL: http://www.who.int/medicines/regulation/ssffc/publications/SE-Study_EN_web.pdf?ua=1

2. United Nations Secretary-General's High-Level Panel on Access to Health Technologies. Report of the United Nations Secretary-General's High-Level Panel on Access to Medicines: Promoting innovation and access to health technologies [Internet]. United Nations Secretary-General's High-Level Panel on Access to Health Technologies; 2016 [cited 2018 Oct 1]. URL: <https://static1.squarespace.com/static/562094dee4b0d00c1a3ef761/t57d9c6ebf5e231b2f02cd3d4/1473890031320/UNSG+HLP+Report+FINAL+12+Sept+2016.pdf>

3. Kovalenko IA Falsification and circulation of counterfeit medicines: criminal investigation: monograph / IA Kovalenko; for science. ed. EL Streltsov. - Odessa: Helvetika Publishing House, 2018. 162 p.

Михалко Софія Юріївна,
курсант 1-го курсу ННІ №1 НАВС
Консультант з мови: Цимбалюк Т. П.
викладач кафедри іноземних мов,
Національної академії внутрішніх справ

CRIME PREVENTION IN FOREIGN COUNTRIES

Crime – one of the ancient forms of social existence, which exists, despite the burning desire of the vast majority of mankind to get rid of it. This is a complicated social phenomenon, the reasons, and conditions of which are associated with both the genetic inclinations of people to reject, including criminal behavior and with vices and imperfectness of the society itself and the degree of its ability to form a law-abiding person [1, p. 10].

Crime is an objective need for a rule-of-law society [2, p. 5]. The main focus of this response is the prevention of crime, the elimination of the causes and conditions that give rise to it and contribute to its various manifestations. This creates the real prerequisites for the gradual weakening of the public danger of crime and the reduction, after all, of the scale of the crime itself.

Crime counteraction is a purposeful and complex process carried out by state bodies, economic and public organizations, as well as public entities and individual citizens. This is the task of all branches of state power: legislative, executive and judicial [2, p. 6]. Crime counteraction is based on the legal and regulatory framework of the state and foreign policy of the state, part of which is criminological policy, which defines the theoretical basis, directions, goals, methods of crime prevention [1, p. 4].

It is noting that to date, world practice goes by choosing the priority of a differentiated approach to solving the problem of crime, which consists of the development and implementation of measures aimed at limiting the factors that determine certain types of crime. At the same time, a large number of comprehensive methodological recommendations on counteracting criminal acts sometimes, including abroad, do not have a solid scientific basis.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛІ СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛІ ПОРЯДКУ*

For the first time at a high international level, the issue of public participation in combating crime was discussed by representatives of tens of countries of the world at the Third UN Congress on Crime Prevention and Regimes (Stockholm, August 9-18, 1965) the document "Social Factors and Crime Prevention (with special attention to the role of the public, family, educational and work opportunities") noted that in the fight against crime, the use of public opportunities is limited, since the main focus, in this case, is the work of the judiciary and law enforcement. In addition, it was emphasized that:

- historically, the community has always considered crime prevention by its right, which has led to the substitution of justice by the desire for revenge, the mind by ritual prohibitions, impartiality – intolerance. Therefore, its aspirations must be pursued in accordance with the legal boundaries of a particular state;

- government governments should promote the social vector of their own policies as much as possible in order to increase public authority and enhance their participation in crime prevention activities [3, p. 17].

Due to increased crime in the past century, special institutions have been set up and operating to counteract it at various levels.

Authorities have been set up in many countries around the world to systematically analyze the state of play in crime prevention and to provide appropriate guidance to governmental authorities to take appropriate decisions. For example, in Austria there is a crime prevention advisory service with 143 regional offices; in Denmark, the High Prevention Council, comprising 46 organizations; in the USA, prevention services have been established within the National Council, bringing together more than 100 non-governmental organizations. It is necessary to agree with the proposal to create a special state body in Ukraine whose main tasks should be:

- to identify the main directions of state policy in the field of crime prevention;

- conducting national studies on the level of latent crime, analysis of manifestations of international and transnational crime;

- coordination of activities of state structures and law enforcement agencies on the implementation of crime prevention measures;

- generalization of the practice of combating crime;

- organization of international cooperation on crime prevention etc.

In view of the miscalculations of the previous years, it is appropriate to give this body the appropriate organizational and power status and the right to issue binding decisions, to dispose of material and technical and financial resources in order to ensure the unity of criminological policy on the state scale. However, in the absence of such state structures, crime prevention in Ukraine should to some extent be facilitated by a study of the preventive activity of law enforcement agencies in other countries of the world and by drawing on their positive

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

experience. It is safe to say that this is an urgent need for Ukraine seeking to become a full member of the European Union [4, p. 6].

Today all countries of the world are carrying out a number of actions aimed at combating crime. This is facilitated by many social factors.

References:

1. Crime Prevention (Theory and Practice): Educ. tool. Golina V. V. – Nat. lawyer. Acad. Ukraine, 2011;
2. Constitution of Ukraine of 28.06.1996;
3. Modern Foreign Experience Of Public Influence On Crime, M. G. Kolodyazhny, monograph, 2017;
4. Klochko A. M., Experience of foreign countries in the fight against crime, [text] A. M. Klochko: European perspectives. – Kyiv, 2012. - №3. – part 2, p. 132-35.

Пословська Таїсія Іванівна,
Курсант 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Лопутько О.А.
доцент кафедри іноземних мов,
кандидат педагогічних наук, доцент

***A TRUST AS ONE OF THE STRATEGIES OF CO-OPERATION
POLICE WITH POPULATION IS DURING PROVIDING OF PUBLIC
SAFETY AND ORDER***

For today, the problem of trusting people on the police is widespread enough. It costs to mark that it is difficult enough to find the correct strategy that would be based on the effective provision of police co-operation and the population that comes forward as an obligatory condition of providing the proper state of public safety and order in the conditions of contemporaneity. Speaking about co-operating a police force with a population it is necessary to realize that such a collaboration that has a general goal - maintaining the proper state of public order based on law, foremost on streets and other public places, decline in the level of street criminality, increase in the amount of public formation from public law, increase in efficiency of their work enforcement - all this is the urgent necessity of present time [1].

It should be noted that in order to address the following question: how to cooperate police units with the population, maintain law and order, develop a high level of communication between the public and the police, attention should be paid to this type of strategy as trust [2]. It is a very important factor for cooperation, but it should be clarified that although such a strategy exists in Ukraine today, its implementation is not at a high enough level. An example would be the various situations that arise during mass events. Yes, shelving, public safety, and ordering in these cases often force one to listen to offenses, unpopular unfriendly words,

throwing different objects in her direction, and so on. Yes, all of these actions show only the fact that the problem actually exists. If you do not take action to stop it, it will only.

With taking into account the situation that was folded on today, offer the following ways of her decision. Yes, firstly, it is impossible not to appeal to the experience of foreign countries, where the issue of police co-operation with the population is decided at a high level. Certainly, the attitude of the population towards the police is ambiguous enough. It can be built on partnership and partnership or on prejudice and distance. Yes, by an important fact that must be decided in the countries of the European Union and the USA is forming a positive relation of the population to the police, that it is possible to attain, first of all, due to the organization of the joint work sent to forming of legality in the state. General aim, and in particular and activity, population and police officers will assist optimization of mutual relations, as it will include: respect for interests of citizens, their honor and dignity, taking into account payment of both parties in providing of legality in the state, the protection of their rights not only as a citizen but also as personalities. In this context, necessity is mastering the police of the following two principles of workers, namely: 1) human rights and police activities are interrelated; 2) human rights determine the limits of police work and the basis for the implementation of functions within the framework of law [3].

Secondly, for that, effectively to define the level of trust of the population to the police, it is necessary to pay attention to that fact, as exactly estimates of the population to the robot of law enforcement authorities. In the conditions of contemporaneity this estimation can show up as well as in positive are in negative moments. The detailed attention it follows to the spare to the negative estimation. One of the important moments of forming a negative idea about police activity shows up exactly through communication of a person with law enforcement. Sufficiently many police officers do not own such a concept as a professional common communication. Depending on the application domain it is possible to distinguish two basic varieties of communicative strategies of professional common communication: in a professional environment and within the limits of co-operating with citizens. During the implementation of direct duties, a police officer constantly contacts with citizens. For example, a police officer while providing public safety and order must communicate with kind regards, balanced, using all rules of ethical behavior. Also it costs to specify that in case of feasance of offence of a person and at her detention by a police officer, it follows him to introduce oneself, to produce the certification on call, here it costs to take into account that during a verbal common communication of a person not only hears him but also perceives by sight gestures, mimicry, manner, id est it is needed to support the general culture of policeman. Yes, such causes for a common communication quite often cause an increase in nervous tension in a common communication between a law enforcement officer and a violator. It is therefore necessary to keep a calm and clearly to expound the arguments, but not having

regard to sharp expressions to the home address. Tolerance, correctness, ability to intermingle with people, and cleanliness of broadcasting constabulary while providing public safety and order are the main signs of deserving behavior of a representative of the National Police of Ukraine [5].

Thirdly, the police officer must have professional knowledge not only, but still even have sufficient skills from the bases of psycholinguistics, sociolinguistics, jurisprudence. From the quality of contact of a police officer the efficiency of his activity will depend on the different population groups. One of the determinants of effective work of a police officer, while providing public safety and order, and professional communicative competency is properly formed. In a common communication worker of the police: gets necessary for crime detection information; manages the process of conducting conversation; sometimes passes verbal information in writing. It is known from practice, and capture communicative skills can delay, and it influences on adaptation processes in professional activity of police officer [4].

In conclusion, taking into account the negative factors of this range of problems, it follows to indicate that positive moments are certain in an estimation of the populations of police work. Research on the practice of cooperation of representatives of law and order bodies of Ukraine and the population tests that today the process of police co-operation and public associations positively influences the activity of bodies of internal affairs, from one side, and forming a positive image in the eyes of the population - from the second. It follows to establish that this time the development of cooperation between police and citizens took place spontaneously, without the proper organization. Measures in relation to bringing in the public to the law-enforcement process were conducted, as a rule, as a result of loud and resonant events with scale negative consequences for public life. Therefore, police co-operating with the public forming must be planned and formed on an effective scientifically reasonable administrative basis [6]. Also taking into account the modern state of co-operation of law enforcement authorities with a population during the direct provision of public safety and order, it can be said that a trust is a level of estimation by the population of effective police activity, that shows up in actions, ideas and their behavior. A population trust is an unsettled phenomenon, and a vice versa variable. To Tom, with the aim of increasing the level of trust of the population and necessity there is an effective implementation of the following tasks by the Ukrainian police:

it is an expansion in the informative space of a segment of objective information on the activity of the National Police;

it is an improvement in the form of police co-operation with citizens, in particular by activating cooperation in relation to the guard of law and order and the prophylaxis of criminality;

it is an increase in the level of sense of justice of society;

it is an improvement on the external and internal image of the National Police [2].

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Literature:

1. В. Голуб - Взаємодія поліції та населення як обов'язкова умова забезпечення належного стану публічного порядку в сучасних умовах. URL: http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/123456789/939/vzayemodiya_policiji_ta_naselennya_yak_o.pdf?sequence=2&isAllowed=y
2. О. В. Венчик - Складові оптимізації взаємодії поліції з населенням. URL: http://www2.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/biblioteka/nauk_konf/konf_23_1_1_2017.pdf
3. М. С. Гуцман - Сучасні тенденції розвитку конструктивної взаємодії поліції та населення. URL: http://www2.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/biblioteka/nauk_konf/konf_23_11_2017.pdf
4. Крашеніннікова Т.В. Комуникативна компетенція працівника національної поліції. URL: http://er.dduvs.in.ua/bitstream/123456789/464/1/%D0%9D%D0%B0%D0%B2%D1%87%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B8%D0%B9%D0%BF%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B1%D0%BD%D0%B8%D0%BA%D0%B7%D0%9A%D0%9A%D0%9F%D0%9D%D0%9F_9%2C11.pdf
5. Литвин Вікторія Вікторівна – Професійне спілкування патрульних поліцейських із різними категоріями громадян. URL: [file:///C:/Users/dom/Downloads/urpp_2016_1_9%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/dom/Downloads/urpp_2016_1_9%20(1).pdf)
6. Стефаненко Олена Миколаївна - Взаємодія населення з новою поліцією України на засадах партнерства. URL: [file:///C:/Users/dom/Downloads/WvO0a38mlupMNKiV0Y-os0IsLAKrklPe%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/dom/Downloads/WvO0a38mlupMNKiV0Y-os0IsLAKrklPe%20(1).pdf)

Савчук Аліна Ігорівна,
Курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Консультант з мови: Лопутько О.А.
доцент кафедри іноземних мов,
кандидат педагогічних наук, доцент

**CONCEPTS AND TASKS OF MODERN CONSTITUTIONAL- LEGAL
REFORM**

Quite often you can hear the two terms used when it comes to reforming the Constitution of Ukraine: constitutional reform and political reform. Both are suitable for defining the process in Ukraine. Constitutional-legal reform is a change in the provisions of the basic Law of the state, the main idea of which is to replace the rules of formation of the executive branch of power - the Government. At the same time it should be recognized that, in any political and legal definition of the ways of constitutional reform, its main source and task is to reform the

*ДО 100-РІЧЧЯ НАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛІ СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛІ ПОРЯДКУ*

constitutional order of the state. First of all, this is due to the fact that systemic constitutional reform is being carried out in order to ensure the dynamic development of the Ukrainian statehood, to strengthen the real role of parties and structures of civil society and to include democratic institutions that fit the European model.

At the present stage of development of the Ukrainian state the leading branch of the law "constitutional law" is undergoing and needs significant changes. The foregoing is related to the need to build and strengthen a sovereign, legal, democratic, social Ukraine in order to achieve a dramatic increase in the efficiency of power. In this regard, there is a need to reform and improve the organization of activities, forms and methods of work of the Verkhovna Rada of Ukraine, the President of Ukraine, the Cabinet of Ministers of Ukraine, executive bodies, judicial authorities, local self-government bodies. government bodies and other institutions of Ukrainian society.

In general, we must admit that in the recent history of the Ukrainian people, proclaiming its independence on August 24, 1991, and adopting the Constitution of Ukraine on June 28, 1996, are two extremely important events for our state and society. Finally, the past makes it clear that the new stage of development of society and the state, initiated by these documents, today calls for an urgent need to reform the institutions of public power, further improving the legal foundations of life of society and the state, that is, implementing a modern constitutional reform of comprehensive constitutional reform.

Regarding the improvement of the mechanism of state power (forms of government), it should be restructured, abstracting from those models of organization of state power, which are envisaged by the Constitution of Ukraine in the 1996 and 2004 versions. Both are characterized by theoretical flaws and both models have not been tested [1].

I support the thought of deviding the powers of the President into three categories. In particular, the President: a) independently; b) upon submission of the Cabinet of Ministers of Ukraine or the Minister respectively; c) which enter into force subject to a counter-signaling in accordance with the decision. The first group should include, first of all, ceremonial powers, the right to veto laws, powers to dissolve the Verkhovna Rada of Ukraine in cases determined by the Constitution, the appointment of an all-Ukrainian referendum, the right to set up deliberative bodies and some other powers. The second should include, first and foremost, the cadres and constituent powers of the President in executive bodies, foreign policy and security powers. With respect to the third group, the signatures of the counterparty must be subject to the decrees of the President issued for the exercise of all powers, except those exercised by him or by the submission of the Cabinet of Ministers of

Ukraine or the respective minister. I believe that this approach to determining the powers of the President will be able to ensure the unity of state policy and improve the system of checks and balances in the mechanism of power.

Strengthening parliamentarism as a prerequisite for the proper functioning of the state mechanism and the development of the country as a whole requires the improvement of constitutional provisions on the protection of deputies and the activity of the legislature. Yes, it is necessary to narrow the scope of Parliament's immunity by granting Parliament's consent only to the detention or arrest of a Member of Parliament before being sentenced by a court. Parliament's consent should not require criminal prosecution. Today, Article 80 of the Constitution provides that "Members of Ukraine shall not be held criminally responsible, arrested or arrested without the consent of the Verkhovna Rada" [2].

In my opinion, in order to strengthen the independence and professionalism of the Constitutional Court, the main direction of improvement should be the procedure for selecting candidates for a judge of the Constitutional Court. Today, in accordance with Article 148 of the Constitution of Ukraine, the President of Ukraine, the Verkhovna Rada and the Congress of Judges of Ukraine appoint six judges to the Constitutional Court. In fact, these bodies can appoint anyone who meets a simple qualification. Often this has led to the appointment of politically loyal individuals. It is therefore appropriate to introduce a special qualification committee to nominate potential candidates.

Given the general context of the debates that take place during the presidential election, the issue of constitutional reform will be relevant even after it has taken place. Usually during constitutional reform, the focus is on the content of the new Basic Law, while at the same time the process of constitutional reform is of great importance to ensure its further implementation and support in society. Strengthening the political and social cohesion of the country, to a new impetus for reforms and modernization of the state, to the introduction of an open and inclusive political system [3]. In the constitutional process, Ukraine has accumulated enough mistakes to learn lessons. This time, constitutional reform needs to be conducted professionally, openly, transparently, with maximum involvement of civil society at all stages.

So, to summarize all the above mentioned, it can be said can say with certainty that Ukraine now needs a new, modern constitutional reform that would ensure the strengthening of a sovereign, legal, democratic, social state and achieve a fundamental increase in the efficiency of power in Ukraine.

Literature:

1. Constitution of Ukraine URL: https://rada.gov.ua/en/news/Constitution_of_Ukraine/
2. Актуальні проблеми конституційного права України: підручник /за заг. ред. проф. Олійника А.Ю. – К.: «Центр учбової літератури», 2013
3. Constitutional Court of Ukraine URL: <http://ccu.gov.ua>
4. Розумний М. М. Конституційна реформа: від задуму до наслідків // Стратегічні пріоритети. – 2007. – № 1(2). – С. 34–39.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Степанова Діана Олександрівна,
Курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Консультант з мови: Лопутько О.А.
доцент кафедри іноземних мов,
кандидат педагогічних наук, доцент

THE ROLE OF THE DISTANCE EDUCATION IN LEARNING PROCESS

Distance education also called distance learning is form of education in which the main elements include physical separation of teachers and students during instruction and the use of various technologies to facilitate student-teacher and student-student communication. Distance learning provides access to learning when the source of information and the learners are separated by time and distance or both. Distance education includes online and offline modules, face to face lectures, telephone support typically. We can say that distance education can be more flexible in terms of time and can be delivered virtually anywhere. For example, massive open online courses (MOOCs) are very popular nowadays. It aimed at large-scale interactive participation and open access via the web or other network technologies.

The earliest distance education courses may date back to the early 18th century in Europe. One of the earliest examples was from a 1728 advertisement in the Boston Gazette for «Caleb Phillips, Teacher of the new methods of Short Hand» who sought students who wanted to learn through weekly mailed lessons. The widespread use of computers and the internet have made distance learning easier and faster and today virtual schools and virtual universities deliver full curricula online. In 1996 Jones International University was launched and claims to be the first fully online university accredited by a regional accrediting association in the US.

Distance education has a long history, but its popularity and use has grown exponentially as more advanced technology has become available. The global development of distance learning began in the late 19th century. We know of such distance learning higher education institutions: University of Hagen, International Correspondence Schools and University of South Africa. This type of learning is ideal for those seeking to acquire additional qualifications for career development, and can be particularly useful for students who are studying further while working full time.

How exactly does this educational system work?

Independent learning. Students are expected to learn independently, with the use of study materials and support channels offered by the institution. With that said, students are still able to receive feedback and interact with teachers.

Interactive study tools. Classes typically include a variety of study tools and delivery methods. These could range from online lessons to correspondence

*ДО 100-РІЧЧЯ НАБС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПЕРСОНАЛЬНІХ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

modules sent via post, emailed assignments, study groups, assessments and examinations.

Assessments and feedback. Students are assessed remotely through work completed via various study channels. Feedback and support is a vital part of correspondence learning, and is given via phone, email, that allow students to ask questions, discuss projects and interact with lecturers.

Why are some schools and universities switching to distance learning? This happens because it offers opportunities in situations where traditional education has difficulty. In Ukraine, by the date of the official start of the remote start can be considered 21 January 2004, if the Decree № 40 of the Ministry of Education and Science of Ukraine approved the "Regulation on remote start". Nowadays schools and universities have moved to distance learning due to the spread of COVID 19 around the world. So what are the advantages and disadvantages of this, anyway?

The advantages of distance education:

1. Mobility is the ability of a person from any technical device (phone, computer, etc.) and anywhere in the world to have access to the information he needs.
2. Flexible Study Schedule - means that each student chooses his or her own time for classes, and this gives him or her the opportunity to combine work and study.
3. One-to-one tuition is an opportunity for the student, if necessary, to discuss the issue in person with the teacher and many others.

The disadvantages of distance education:

1. Lack of practical training, so the student cannot acquire practical skills
2. The evaluation of knowledge by a computer, not a person, when a person answers verbally may ask an additional question for a more accurate evaluation of his knowledge
3. User authentication problem - this means that there is no guarantee that the person decides the tasks themselves and others.

So, distance learning is a form computer-based training and telecommunication technologies that provide interactive interaction between teachers and students at different stages of educational independent work with the source of the information network. Distance learning provides students with round-the-clock access to teaching materials, ongoing support and advice from teachers. and methodologists, online video lectures, virtual simulators and other technology solutions for efficient learning process.

Literature:

1. Cynthia White, "Language Learning in Distance Education", 2003, P15-17
2. Brad Voelller, "Accelerated Distance Learning: The New Way to Earn Your Collage in the Twenty-First Century", 2011, P 146-147
3. Michael Simonson, "Distance Learning", 2014, P 54-56

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

4. “What is Distance Learning?” [Electronic resource]. – Access mode: <https://regent.ac.za/campus-news/what-is-distance-learning/>
5. Simon Mingley “What is Distance Learning” [Electronic resource]. – Access mode: <https://www.thecompleteuniversityguide.co.uk/distance-learning/what-is-distance-learning>
6. Gary A, Berg, Michael Simonson “Distance Learning” [Electronic resource]. – Access mode: <https://www.britannica.com/topic/distance-learning>
7. Jessica Keys, “What is Distance Learning Course?” [Electronic resource]. – Access mode: <https://study.com/academy/popular/what-is-a-distance-learning-course.html>
8. “Distance Education” [Electronic resource]. – Access mode: https://en.wikipedia.org/wiki/Distance_education

Стукало Наталія Юріївна,
студент 3-го курсу ННІ №3 НАВС
Науковий керівник: Зубенко В.О.
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

BASIC PRINCIPLES OF LAW ENFORCEMENT

The state is both a significant element, a prerequisite, and a guarantor of the legal order. Law and order can thus be regarded as the unity of law and power, the result of their interaction. This is an order in which the legal position and relationships of all subjects of social, political and public life are clearly defined by law and protected by state authority. The most adequate form of the reality of the legal order is the rule of law.

Legal order - a specific social phenomenon that arises as a result of the mechanism of right-realization. The rule of law is objectively necessary for any state-organized society, first of all, in order to ensure the production of material goods without which society cannot exist. People's rights and responsibilities must also be brought to life. This is possible due to the legitimate behavior of the subjects. Only in this case can we talk about the real legal order.

The legal order in society functions with the help of the priorities and the basic principles according to which it is formed and operates. Such principles are the principles of the legal order.

According to well-known sociologist of law M. Weber, only where the principles of the legal order are respected and implemented, based on conviction in justice, where they agree with the activities of the government, which in turn monopolized the right to legislate and exercise power, there can be a language about legal and legitimate power that stands in the interests of society [1, p. 25].

The principles of law and order - these are characteristic, subjectively and objectively determined signs, with the help and with the direct participation of

which the formation of law and order, which are the dialectical basis of its existence and functioning [2, p. 85].

V. Borisov distinguishes the system of principles of the legal order, which consists of four groups: first, the general social principles that are inherent in all legal realities; secondly, the general laws on which the legal system and all legal institutions are formed and functioning; needs, common to the rule of law as a coherent entity; fourth, those operating in its structural units.

The general philosophical and social principles of law and order include:

- the scientific basis is the classical, dialectical direction of laws, interdependencies, interconnections of objects and phenomena: the basic principles of objective and subjective idealism;
- social basis - the interconnection of all social groups and segments of the population;
- the spiritual basis - the development and enrichment of the spirituality of the population;
- economic basis - economy, private, communal and state property, economic regime of a democratic society;
- political basis - consensus and balance of political forces and processes; socio-democratic transformations in all spheres of public life, political and state power as a general form of democracy;
- the foundations of development - the principles of democracy and liberal transformations, the protection of private property and the separation of powers into legislative, executive and judicial, more complete and effective satisfaction of people's needs, organization of public life, etc.

Speaking about the legal principles that operate in the legal system of a democratic society, one should distinguish the criteria according to which they are formed and consist of such elements as: 1) state-willed character, connection with democratic state power and power of state coercion; 2) active participation of the population in political and legal life; 3) democratic legitimacy; 4) the rule of law, its authority and security; 5) the presence of specific legal rules both in the design of state power and in its implementation; 6) obligatory prescription of the law absolutely for all participants of legal relations, equality and responsibility of all participants before the law; 7) providing real opportunities equal and fair to the exercise of rights, freedoms, legitimate interests and requirements for the performance of duties and the exercise of responsibility; 8) representative and binding nature of legal requirements and regulation of relations, normativity; 9) fairness, objectivity and truthfulness of the measure of legal coercion; 10) spatial-temporal parameters of the legal order.

There are general principles (for example, legality, constitutionality, fairness, assurance), special principles (for example, the principle of integrity, the subordination of correlation relations in the legal order structure, the principle of control both of society as a whole, and of special state bodies and entitled citizens).

to appeal to administrative authorities, the right to judicial protection of their rights and freedoms, including in international bodies).

According to A. Shaburov, the ideal rule of law can hardly be achieved because it depends on many conditions of social life [3, p. 256].

This allows us to distinguish two groups of principles of the legal order:

- natural principles (real), without which no specific-historical kind of legal order can exist at all (legal nature, control, guarantee, stability);

- Ideal principles - principles-ideals in which society is interested (existence of democracy, justice, efficiency, sustainability, durability, etc.).

The legal order differs from the public order in that it is formed on the basis of legal norms. Of particular importance for the organization of the legal order are the constitutional rules that form the basis of economic, political and law enforcement activities within the state. Therefore, the legal order governed by the rules of law defines the following principles: controllability, assurance, stability, etc.

The control of the legal order consists in the fact that the system of legal relations, which is its content, is under constant control by the special organs of the state, which provides for legal support and guaranteed nature. The rule of law is controlled by the system of bodies of interagency and intra-departmental control, as well as by the courts, prosecutors, interior ministries and other law enforcement agencies within their competence. In its content, it is a sphere of publicly significant social relations. Regarding national security, the legal order, both in the official and unofficial part, must be controlled.

The principle of the security of law and order has several aspects: first, it is the guarantee of human rights and interests, the satisfaction of which is the basis for the subjects' involvement in the sphere of law; second, it is the guarantee of legal prescriptions provided by the state and the lawful conduct of the subjects of law; third, the possibility of being a party to law and order through the exercise of subjective rights and the voluntary discharge of duties is guaranteed; fourth, the right to legitimate results as a basis for a stable legal order is guaranteed.

Legal stability is a stable, organized, coherent and orderly legal relationship and the relationships that make up its content. This is a certain constancy in the reproduction of socially valuable, useful forms of human life and at the same time eliminating negative tendencies in the legal life of society. Stability in the sphere of the legal order is a qualitative state based on the stability of law-making and law-enforcement practice, uniformity in the understanding and implementation of legal norms throughout the state, guarantee of legal capacity of subjects. Without this quality, the legal order looks like a set of deformed, existing legal relationships that are in a chaotic state .

To summarize, one can emphasize the existence of the material (regularities of the emergence, functioning and development of public relations and processes in the legal order structure); state-willed (the result of the state will, as well as the aspirations and interests of all participants of law and order) and the legal content

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

of the legal order (enforceability of law and legality; the system of legal relations and relations between the subjects of the legal order, which is expressed in the agreement of subjective rights and legal obligations, their realization; state of regulation and ordering of legal processes, relations, relations).

References:

1. Weber M. Selected works / M. Weber. - M.: Progress, 1990. - 809 p.
2. Ushakov OM Principles of the legal order: a general characteristic / OM Ushakov // State and Law. - Issue 30. - K.: Inst. Of State and Law. VM Koretsky of the NAS of Ukraine, 2009. - P. 84-90.
3. Shaburov AS Law and order // The theory of state and law / [ed. VD Perevalov]. - M., 2004.

Паранюк Юлія Сергіївна,
курсант 1-го курсу ННІ №1 НАВС
Консультант з мови: Цимбалюк Т.П.
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

COOPERATION BETWEEN CIVIL SOCIETY AND POLICE

The importance of public cooperation to the successful policing of crime and disorder problems has been re-emphasized in the last two decades nationally and internationally by the theory and practice of community policing. While definitions of community policing have been the subject of much debate among scholars, most agree that contemporary community policing is about police working in partnership with the community, and adopting a problemsolving approach to crime. Its importance that it puts more police officers in direct contact with the public and more importantly encourages, communication and cooperation between police and public [2].

Policing requires the ongoing support and voluntary cooperation of the public, to be effective. In a democratic society, police authority rests on public consent. Policing by consent encourages public trust in police, which thereby facilitates an on-going interchange of information between the public and the police and voluntary compliance with the law. Understanding how to motivate public cooperation with the police is the most important future research topic in policing [1].

Many studies concerned with public cooperation with the police have focused primarily on the extent to which such cooperation is an outcome of trust and legitimacy judgments. Often concerned with issues of procedural justice, such research has tended to see cooperation as a more or less 'natural' outcome of positive police-public relationships. Yet, individuals may have many reasons for seeking to contact and cooperate with police (or not), some of which may have little to do with the extent to which they trust and grant legitimacy to officers and

institution. There are the calls that citizens imagine they might make to the police to report crimes or anti-social behavior, and the situations in which they could assist the police through the provision of information [3].

These are types of cooperation that might not involve matters of personal concern to those involved, but are nonetheless indicative of the application of social control, and we therefore assess alongside issues of trust the extent to which people's perceptions of and concerns about their social environment might encourage or inhibit such cooperation. Specifically, people were more willing to provide information, report criminal or suspicious activity and were more likely to identify criminals. Importantly, people were also more willing to engage in community activities to address local concerns.

Transparency is essential to positive police-community relationships. When a critical incident occurs, agencies should try to release as much information about it as possible, as soon as possible, so the community will not feel that information is being purposefully withheld from them. At the same time, it is also important to stress that the first information to emerge following a critical incident is preliminary and may change as more information becomes available. Police leaders should let the news media and the public know that early information may not be correct, and should correct any misinformation quickly [2].

It is important for the police to be visible in their communities and know their residents. Many people do not interact with the police outside of enforcement contexts. This can result in people developing negative associations with the police – for example, if the only contact they have ever had with police consisted of receiving a traffic citation or calling the police to report being the victim of a crime. Finding opportunities to interact with community members in a non-enforcement context helps to reduce bias on the part of community members and police officers. Getting to know community residents helps both groups to break down personal barriers and overcome stereotypes, and allows officers to learn which residents of a neighborhood are law-abiding and which ones are not. Police executives often report that law-abiding residents of high-crime neighborhoods resent it when police seem suspicious of everyone in the neighborhood, and, for example, make pedestrian stops of young men who are on their way to work or to school [1].

Personal interactions between police officers and community members build mutual trust, which is essential to addressing neighborhood problems and reducing crime. Police officials should see themselves as a part of the community they serve, and local government officials, police leaders, and community members should encourage the active involvement of officers as participants to help maintain the peace.

References:

1. Наливайко Л.Р. Принцип відкритості та прозорості у діяльності Національної поліції України. *Соціологія права*. 2015. № 3-4 [14-15], С. 74-79;

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

2. Кушнір С. М. Громадський контроль за діяльністю органів внутрішніх справ в Україні. *Вісник Запорізького національного університету. Юридичні науки*. 2013. № 1(1). С. 9-15;

3. Малиновська Т. М. Городська думка як чинник ефективності діяльності Органів Внутрішніх справ в Україні. *Право і безпека*. 2012 №1(43). С. 161-164.

Паламарчук Дар'я Володимирівна
студент 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Козубенко І.В
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

UKRAINIAN AND FOREIGN EXPERIENCE OF COMBATING SLAVERY

Before talking about the combating slavery, you need to give a definition of this concept. In the modern sense, the term "slavery" is sometimes used to refer to the related categories of forced coercion of people to perform certain work. In this sense, law enforcement bodies have developed certain criteria for defining contemporary slavery: 1) human activity is controlled by others through violence or threats; 2) the person is in a certain place and engages in certain activities not of his own volition, as well as deprived of the opportunity to change the situation at his own will; 3) the person either does not get paid at all or receives a minimum wage that does not cover his or her vital needs [3]. It should also be noted that today the word "slavery" is covered by a number of human rights violations. Thus, the concept of "slavery" covers trafficking in children, child prostitution, child pornography, exploitation of child labor, infliction of sexual abuse on girls, use of children in armed conflicts, trafficking in human beings and human organs, exploitation of prostitution, etc. [2]. According to experts, annually 1-2 million people in the world become a "living commodity". At the end of the twentieth century, Ukraine also faced its manifestations. The difficult economic situation in Ukraine, high unemployment, imperfect legislation and legal ignorance of citizens are the basic conditions contributing to this phenomenon.

At the present stage, the combating this crime is happening at all levels, from central (state) to global at the level of international organizations. There are such organizations that combating slavery in foreign countries: the United Nations, the Organization for Security and Co-operation in Europe, the International Organization for Migration. A number of non-governmental organizations, such as La Strada, Association for Community Development (Bangladesh), Bonded Liberation Front (India), Anti-Slavery International (USA), the Fund, are also involved in the fight against modern-day slavery. The Foundation against Trafficking, the Angara Crisis Center in Irkutsk, the Women for Women Center in Ukraine, the World Alliance Against Trafficking in Women (Thailand) and others

[5]. Nowadays, slavery is officially banned in all countries of the world and declared a transnational crime. One of the types of slavery is human trafficking and the use of slave labor. It should be noted that a document such as the Protocol on the Prevention and Suppression of Trafficking in Persons, Especially Women and Children, and its Punishment, which complements the United Nations Convention against Transnational Organized Crime (Adopted by General Assembly resolution 55/25 2000) our time is the single most significant and influential international legal treaty on combating trafficking in human beings [6].

It should be noted that the results of the studies are disappointing. Thus, according to the United Nations Committee on Drugs and Related Crime, the trafficking in human beings is currently taking place in 127 countries in the world with a view to their further exploitation in 137 countries. It is horrifying, but about a third of all victims who fall into the hands of traffickers are children [1]. Our country is a country from which women are exported to the global intimate business markets - Turkey, Italy, Poland, Spain, Germany, the countries of the former Yugoslavia, Hungary, the Czech Republic, Greece, the Russian Federation, the United Arab Emirates and more. According to the Australian human rights organization «Walk Free Foundation», it surveyed slavery in various countries around the world and rated it a slavery situation in 2013. This list included 162 countries. The worst situation was found in countries such as Mauritania, Haiti, Pakistan, India. The best situation in Iceland, Ireland and the United Kingdom. Ukraine ranks 89th in this list and, according to the survey, more than 100,000 people in our country are in slavery [1]. According to the International Organization for Migration, more than 230,000 Ukrainians have been trafficked since 1991, making Ukraine one of the main countries of origin of victims of modern-day slavery in Europe [4].

Thus, analyzing the current state of combating slavery in foreign countries, we see that there are a number of problematic issues, but there are also some positive developments. One of the ways of counteracting this crime in international criminal law is the prevention of its commission. It is necessary to promote moral values, to illuminate the negative consequences of the possible involvement in slavery.

Thus, on October 21, 2013, at the 68th session of the UN General Assembly, delegates discussed measures to commemorate the 200th anniversary of the abolition of the transatlantic slave trade. They adopted a resolution calling for awareness of slavery in the modern world. Therefore, in order to prevent and stop trafficking in human beings, the interaction and social partnership of law enforcement agencies with public organizations, self-government bodies should be strengthened. Successful outcome requires close cooperation between all states [1].

It should also be noted that this problem is quite complex, but some positive developments have been made in our country in connection with the implementation of international legal provisions on the prohibition of slavery. Thus, on March 1, 2011, the Council of Europe Convention on Combating

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

Trafficking in Human Beings, ratified by Ukraine, entered into force, and the Law on Combating Trafficking in Human Beings was adopted.

References:

1. Белянська Ю.Є. – Торгівля людьми сучасний прояв рабства. - URL: https://ukrlogos.in.ua/documents/20_03_2018_54.pdf
2. Буреш І.В. - Європейський досвід державного управління з протидії торгівлі людьми http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecde_2013_5_38 3.
3. Взаємодія суб'єктів протидії торгівлі людьми. - URL: <https://vipsoft.blob.core.windows.net/contest/33413352bec29fea81273fb5affb7ca6.pdf>
4. Дядюра К.О. - Засоби протидії торгівлі людьми: міжнародно-правовий досвід. - URL: http://www2.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/biblioteka/nauk_konf/konf_torg2013.p
5. Сучасні форми рабства. Виклад фактів / Харківська правозахисна група. – Харків, 2004. 16 с. - [Електронний ресурс]: <http://library.khpg.org/files/docs/N14.pdf>
6. Шейняк О.В. - Боротьба з работоргівлею в сучасному міжнародному праві. - URL: <http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/6277/Sheinyak%20Borotba.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Підпригора Катерина Олегівна,
студент 3-го курсу ННІ №3 НАВС
Науковий керівник: Зубенко В.О.
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

***SOME PROBLEMS WITH THE USE OF THE TERM "PUBLIC SECURITY
AND ORDER"***

The general definition of the term "public security" was introduced by the Law of Ukraine "About National Security of Ukraine" dated 21.06.2018 № 2469-VIII. Thus, Article 1 establishes that public security and order are the protection of the vital interests of society and the individual of the interests, rights and freedoms of the individual and citizen, the provision of which is a priority of the security forces, other state bodies, local self-government bodies, their officials and the public, who take concerted action to realize and protect national interests from the effects of threats [1, c. 1].

In the conditions of instability of modern social life, characterized by weakening of the rule of law, the emergence of other negative social processes, issues of ensuring public order and public safety are put among the priority objects of attention of public authorities, scientists, as well as practitioners who carry out law enforcement activities.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛ СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛА ПОРЯДКУ*

According to the Constitution of Ukraine (Article 1), Ukraine is a sovereign and independent, democratic, social, rule of law [2, c. 5]. Therefore, the protection of state security, human and citizen rights and freedoms, and the fight against crime are vested in the appropriate military formations and law enforcement agencies of the state, the organization and order of activity of which are determined by law.

An important role in the resolution of these issues belongs to the police, called, in accordance with the Law of Ukraine "About National Police" of 02.07.2015 № 580-VII, to ensure public safety and order; to protect human rights and freedoms, as well as the interests of society and the state; counteract crime; to provide, within the limits prescribed by law, assistance to persons who, for personal, economic, social or emergency reasons, require such assistance [3, c. 4].

With the adoption of this law, it was hoped that the term "public security and order" would be legally defined in current law. Because before the adoption of the mentioned normative act, this concept was not legally enshrined, although it used the term as one of the main tasks of the national police.

So far, this term has been used only once, in the order of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine "About approval of norms of belonging to the unity of police officers (in peacetime)" of June 22, 2016 № 530. The term was used in the context of belonging to one police force involved in the implementation of national security and defense measures, repelling and deterring armed aggression of the Russian Federation in Donetsk and Luhansk regions, conducting an anti-terrorist operation, or directly performing public security and order tasks, crime, ensuring road safety in the area where it is conducted [4, c. 1].

Analysis of the content of the applicable normative legal acts (Constitution of Ukraine - Articles 34-36, 39, 92, 116, 138, Code of Ukraine about Administrative Offenses - Chapter 14 "Administrative Offenses Affecting Public Order and Public Safety", Criminal Code of Ukraine - section 9 "Crimes against public safety" and section 12 "Crimes against public order and morality", the Law of Ukraine "About the legal regime of a state of emergency" etc.) certify that the terms "public security", "public order", were previously used in a similar sense. At the same time, these categories, as well as the concept of "ensuring public order", are not included in the new Law.

Replacing terminology in regulatory acts is not, in fact, a problem; the problem is new concepts that do not have normative definitions. This situation gives rise to a legal conflict in the regulation of certain social relations and has a negative impact on enforcement, since the police, for example, must be clear about what actions should be considered a violation of public security and order.

Therefore, in connection with the change of terminology and the adoption of new regulatory acts with them, it would be appropriate to define this terminology legally in order to protect the law enforcement agencies and other persons charged with the duty of public security and order against legal conflict.

References:

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

1. Закон України «Про національну безпеку України» від 21.06.2018 № 2469-VIII [Електронний ресурс].- URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19>
2. Україна. Конституція (1996). Конституція України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 1 верес. 2017 р.: (ОФІЦ. ТЕКСТ). – К.: ПАЛИВОДА А. В., 2017. – 76 с. – (Закони України)
3. Закон України «Про Національну поліцію», Положення про патрульну службу МВС, Положення про Національну поліцію: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 1 верес. 2019 р.: (офіц. текст). – К.: ПАЛИВОДА А. В., 2019. – 104 с. – (Закони України)
4. Наказ МВС України «Про затвердження норм належності однострою поліцейських (у мирний час)» від 22 червня 2016 року № 530 [Електронний ресурс].- URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1004-16>

Савчук Людмила Василівна
курсант 4-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Козубенко І.В.
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

***USING SUBSTANTIAL PROGRESS OF FOREIGN COUNTRIES IN
FIGHTING CORRUPTION IN UKRAINE***

Today total corruption has penetrated all spheres of life in Ukraine. The corruption scope even became a threat to the national security. The Ukrainian society is not only fully aware of the complexity of the current situation, but also claims the government to take strong anti-corruption measures. Recent dramatic events of Euromaidan in Kyiv shows that the Ukrainian people do not want to live as before, tolerate the arbitrariness of officials, corruption and social injustice.

Here are a few examples of countries, which had made substantial progress in fighting corruption. Most of these countries recently had an extremely high level of corruption.

Israel

The basis of all anti-corruption measures in Israel - is famous monitoring of possible corruption actions. The monitoring is carried out by government agencies, special units of the police, the Office of the State Controller, which is independent from the ministries and various NGOs. If the corruption facts appear the investigating bodies are being informed immediately.

The legislation of Israel provides significant social benefits for the state employers. At the same time the penalties for the officials, involved in corruption actions are very heavy, thus local corruption in the country is almost absent. The number of cases brought to court is less than 5%.

Likewise the register of the corrupted firms has been also created in Israel.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРІНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛА ПОРЯДКУ*

Germany

The liquidation of material and first of all the financial part of organized criminal groups is the basis for fight against corruption in Germany. The legal base in the country prevents money-laundering, the property of persons, involved in corruption actions should be confiscated. Likewise, the bank institutions are obliged to provide information, concerning the money transactions over 20 000 Euros, to the law enforcement agencies. This information should be used for the investigation purposes only. Everyone, who opens a bank account for the total amount of 50 000 Euros, is obliged to pass the dew identification procedures.

The general line of the German government in the area of prevention of corruption is the elimination of corruption in public service.

Great Britain

This country has the most ancient traditions in the fight against corruption. The system of anti-corruption mechanisms is settled here on the legislative level. The first anti-corruption law in the civil service was adopted here in 1889. The following two laws as of 1906 and 1916 were consequences of society's reaction for spreading this socio-political phenomenon. Contrasting legal traditional principles, these laws obliges officials to prove own innocence.

The Committee on Standards in Public Life was established in October 1994, as an advisory non-departmental public body of the United Kingdom Government. The Committee's original terms of reference were: to examine current concerns about standards of conduct of all holders of public office, including arrangements relating to financial and commercial activities, and make recommendations as to any changes in present arrangements which might be required to ensure the highest standards of propriety in public life. In particular, the committee studies activities of members of parliament who advise firms related with impact on a state policy.

Japan

The experience of fight against corruption shows, that the absence of single unified act, aimed to defeat this evil, does not affect the effective resolution of the problem. For example, in Japan the anti-corruption regulations are present in different national laws. Moreover, Japan has no single agency designated solely to fight corruption; however, many agencies actively fight corruption within their jurisdiction. For example, the Fair Trade Commission (JFTC), the National Police Agency (NPA), and the National Tax Administration Agency (NTAA).

In Japan, as in other countries, the main tendency of the fight against corruption is the human resources policy.

Thus, the priorities in the fight against corruption are: 1) Measures of Political Economy (accountability of political leadership, political parties and campaigns financing reform); 2) reform of civil service (adequate salary, motivation policies); 3) civil liberties (the system of social and legal control, as well as influence over politicians by civil society).

References:

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

1. Антикорупційне законодавство: міжнародні стандарти та їх запровадження в Україні: метод. посібник / уклад.: В.І. Григор'єв, М.А. Микитюк, Г.О. Гончарук. К., 2013. 92 с.

2. Мельник М.І. Німеччина на шляху боротьби з корупцією // Право України. 1997. № 11. С. 111-115.

3. Предотвращение коррупции на отраслевом уровне в странах Восточной Европы и Центральной Азии (на примере сферы образования, добывающей отрасли и полиции). URL: <https://www.oecd.org/corruption/acn/OECD-ACN-Study-Corruption-Prevention-Sector-Level-2017>.

4. V. Kuzmenko «Foreign anti-corruption experience». URL: <https://www.vkksu.gov.ua/ua/about/visnik-vishoi-kvalifikatsiynoi-komisii-suddiv-ukraini/foreign-anti-corruption-experience/>

Сом Карина Сергіївна,
студент 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Козубенко І.В.
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

***NATIONAL ANTI-CORRUPTION BUREAU AS ONE OF THE ANTI-
CORRUPTION INSTITUTE IN UKRAINE***

Corruption in all state institutions has always been a problem. At all times, it has had its place in society and politics, since the very presence or absence of corruption is an indicator of the comprehensive development of democracy in countries around the world.

Yes, we are going to talk about such an unpleasant thing that has "gotten bogged down" in our society - it is corruption. Throughout the world, we can see that corruption exists everywhere, but its magnitude is different in all countries. In Ukraine, as we observe, this indicator is growing and growing in size every year, although unprecedented measures are being taken by the government.

Both the previous and the present authorities promise to conquer this disorder called "CORRUPTION", however, we do not see any significant changes at the moment. After all, the old government started it and to this day the current government is trying to combat it, as Ukraine is steadily moving towards EU membership.

One of the priorities, as well as the condition for joining the European Union, is the comprehensive fight against corruption and its manifestations in all spheres of the state's life.

Thus, the establishment of the National Anti-Corruption Bureau is the key to a decisive step on the difficult path to fight corruption in Ukraine.

*ДО 100-ПІЧУХ НАБС: ПРАВИЛИІ ПІА СУЧАНИ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАБС У РЕАЛІЗАЦІІ ПРМІШЛІВІБ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

The National Anti-Corruption Bureau of Ukraine is a state-level law enforcement agency charged with preventing, detecting, suspending, investigating and uncovering corruption offenses related to its subsidiarity, as well as preventing the commission of new ones [2].

The task of the National Bureau is to counter criminal corruption offenses committed by senior officials authorized to perform the functions of state or local government and pose a threat to national security.

Also, several other anti-corruption bodies have been set up in Ukraine, namely the Anti-Corruption Prosecutor's Office and the National Anti-Corruption Agency, and an Anti-Corruption Court has been set up.

The Anti-corruption Prosecutor's Office is designed to:

- 1) support of state prosecution in court;
- 2) representing the interests of the citizen or the state in court in cases specified by the Law;
- 3) supervising the observance of the law by the bodies conducting the operational search activity, inquiry, pre-trial investigation;
- 4) supervise the observance of laws in the enforcement of court decisions in criminal cases, as well as in the application of other measures of a compulsory nature related to the restriction of personal freedom of citizens.

In order to fulfill its functions, the Prosecutor's Office carries out international cooperation [3].

The National Anti-Corruption Agency performs the following functions:

- analysis:
 - o the state of prevention and counteraction of corruption in Ukraine, activities of state bodies, authorities of the Autonomous Republic of Crimea and local self-government bodies in the field of prevention and combating corruption;
 - o statistics, research findings and other information on the corruption situation;
- development of projects of the Anti-corruption strategy and the state program on its implementation, monitoring, coordination and evaluation of the effectiveness of the implementation of the Anti-corruption strategy;
- preparation and submission of the draft national report on implementation of the principles of anti-corruption policy in accordance with the procedure established by law to the Cabinet of Ministers of Ukraine;
- preparation of proposals for formulation and implementation of anti-corruption policy, development of draft normative-legal acts on these issues;
- organizing studies on corruption;
- monitoring and control over the implementation of acts of legislation on ethical behavior;
- coordination and provision of methodological assistance in the detection of corruption risks by state bodies, authorities of the Autonomous Republic of Crimea, bodies of local self-government in their activities and implementation of

*ДО 100-ПІЧУХАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛА СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАБС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРМІЛІУМІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛА ПОРЯДКУ*

their measures, including preparation and implementation of anti-corruption programs;

- control and verification of declarations of persons authorized to perform the functions of the state or local self-government;

- approval of rules of ethical behavior of civil servants and local self-government officials;

- coordination within the competence, methodological support and analysis of the effectiveness of the activities of authorized units (authorized persons) on the prevention and detection of corruption;

- coordination of anti-corruption programs of state bodies, authorities of the Autonomous Republic of Crimea, bodies of local self-government, development of a typical anti-corruption program of a legal entity;

- organization of training, retraining and advanced training on issues related to the prevention of corruption, employees of state bodies, authorities of the Autonomous Republic of Crimea, officials of local self-government;

- providing explanations, methodological and consultative assistance on the application of acts of the legislation on ethical behavior, prevention and settlement of conflicts of interest in the activities of persons authorized to perform the functions of the state or local self-government and their counterparts;

- informing the public about the measures taken to prevent corruption, implementing measures aimed at forming a negative attitude towards corruption in the minds of citizens;

- involvement of the public in the formulation, implementation and monitoring of anti-corruption policies;

- coordination of fulfillment of international obligations in the field of formulation and implementation of anti-corruption policy, cooperation with state bodies, non-governmental organizations of foreign countries and international organizations within their competence;

- exchange of information with competent authorities and foreign countries and international organizations [1].

High Anticorruption Court - the highest specialized court established under the 2016 judicial reform.

So, all these law enforcement agencies that are designed to combat corruption in our country have been created recently. They are at the very beginning of a very difficult path to fight corruption and its manifestations in Ukraine, which, we hope, will lead to overcoming this shameful phenomenon, which is not inherent in a truly democratic country, a member of an EU accomplice.

References:

1. On the National Agency of Ukraine for Detection, Investigation and Management of Assets Received from Corruption and Other Crimes: Law of Ukraine of November 10, 2015 // Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine. - 2016 - № 1. - Art. 2 / Official site of the Verkhovna Rada of Ukraine. - [Electronic resource]. - Access mode: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/772-19> .

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

2. On the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine: Law of Ukraine of November 21, 2014 // Voice of Ukraine. - 2014 - №47 - Art. 2051 / Official site of the Verkhovna Rada of Ukraine. - [Electronic resource]. - Access mode: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698-18> .

3. On the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office of the Prosecutor General's Office of Ukraine: Order of the Prosecutor General's Office of Ukraine dated April 12, 2016 № 149 // The Prosecutor General's Office of Ukraine. - 2016 // Official site of the Verkhovna Rada of Ukraine - [Electronic resource]. - Access mode: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0149900-16> .

On the Supreme Anticorruption Court: Law of Ukraine of June 4, 2018 // Official Journal of Ukraine. - 2018 - № 48. - Art. 16 / Official site of the Verkhovna Rada of Ukraine. - [Electronic resource]. - Access mode: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2447-19> .

Ткачук Крістіна Євгеніївна
курсант 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Козубенко І.В.
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

INTERNATIONAL EXPERIENCE: COMBATING ORGANIZED CRIME

Organized crime is being a big problem for every country for many years. There was time when organized crime level was lower or higher but unfortunately, we can not absolutely wipe it out today even though we don't stop trying to do that. Actually it is not so easy because even high punishment can't guarantee full liquidation organized crime groups. Different countries are trying to unite dealing with it because this is really global international problem.

With the signing of the United Nations Convention against Transnational Organized Crime in Palermo, Italy, in December 2000, the international community demonstrated the political will to answer a global challenge with a global response. If crime crosses borders, so must law enforcement. If the rule of law is undermined not only in one country, but in many, then those who defend it cannot limit themselves to purely national means. If the enemies of progress and human rights seek to exploit the openness and opportunities of globalization for their purposes, then we must exploit those very same factors to defend human rights and defeat the forces of crime, corruption and trafficking in human beings [1, p.3].

There are some countries with the highest level of organized crime. And the type of organized crime can be different: trafficking in persons, drugs trafficking, money-laundering, asset misappropriation, counterfeiting etc. The most successful areas for organized crime are Latin and Central America countries.

*ДО 100-ПІЧУХ НАБС: ПРАДМІЛІІ ПЛА СУЧАНИ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ІЛКІА НАБС У РЕАЛІЗАЦІІ ПРМІЛІУМІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПЛА ПОРЯДКУ*

1. **On the top of this list stays El Salvador.** The level of homicide per 100 thousand people in El Salvador is the highest in the world. Two factors led to this situation: a civil war and a high level of poverty.

2. After it goes **Honduras** which is located in Central America, which makes the country one of the transport hubs for drug trafficking. The most violent conflicts between criminal groups occur on the border between Honduras and Guatemala.

3. The next one is **Venezuela**, that is a country in which a high level of poverty resulted in growth of organized crime. Caracas is one of the most dangerous cities in the world; there are 130.35 murders per 100 thousand inhabitants.

4. **Mexico** is the country through which drug trafficking in the United States is going. The drug trade spawned a bloody war of criminal groups, which resulted in the deaths of civilians as well. Joaquin Guzman, the head of one of the most influential groups, was extradited to the United States in January this year.

5. **Guatemala** ranks 10th in the world according to the level of murders. This problem is largely related to activities of criminal groups. The two largest groupings divided the country into zones of influence. Both make money for extortion and drug trafficking.

The punishment for organized crime depends on the type and the country. For example, in Guatemala The government slightly increased law enforcement efforts. The anti-trafficking law of 2009 criminalized sex trafficking and labor trafficking and prescribed penalties from eight to 18 years' imprisonment. These penalties were sufficiently stringent and, with respect to sex trafficking, commensurate with penalties prescribed for other serious crimes, such as rape. Inconsistent with the definition of trafficking under international law, the law did not consider the use of force, fraud, or coercion as an essential element of an adult trafficking offense. The law defined trafficking broadly to include labor exploitation and illegal adoption without the purpose of exploitation [2]. At the same time penalties for drug trafficking in Guatemala are severe and range from 10 to 20 years in the country's overcrowded, violent prisons; penalties for simple drug use range from 8 to 15 years [3]. And at the same time in some other countries have the death penalty for drug trafficking:

1. In **Vietnam**, drug crimes are punished with extreme penalties. In fact, if you get arrested carrying more than 1.3 pounds of heroin, you will automatically be liable for execution by lethal injection. n Vietnam, drug crimes are punished with extreme penalties. In fact, if you get arrested carrying more than 1.3 pounds of heroin, you will automatically be liable for execution by lethal injection.

2. **Singapore** drug laws are extremely strict by any standards; they include long term imprisonment, caning, and even the death penalty. The law cites that just carrying more than a set amount of controlled substance will be considered trafficking; 30 grams of cannabis, for example.

3. **Saudi Arabia** ranks third in the world for the most amount executions enforced. In 2015, 43 percent of those given capital punishments had been convicted for drug smuggling, ranging from marijuana to hard drugs like heroin.

4. Death by capital punishment is an option in **India** only when it is a second conviction by the same offender for drug trafficking. The quantities of various drugs that will result in the death penalty are specified by the law in detail.

5. The legal penalty of execution is valid under the Narcotics Hazard Prevention Act in **Taiwan**; though it has not really been enforced in recent years. The last execution for a drug trafficking offense took place in October 2002 [4].

So, researching this problem we could notice experience of different countries on fighting against organized crime. Countries have different attitude to punishment for this crime. In some countries it is higher or lower but of course none of them don't let it by its own. In my opinion, in 21st century there is no place for such crimes as human trafficking, mafia, money-laundering and any other crimes which lead to really awful outcomes. That all is meant to be leaved in our dark past because it can not just exist at the same world with European democracy.

References:

1. Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності від 15 листопада 2000 р.: редакція від 4 лютого 2004 р. // <https://www.unodc.org/documents/treaties/UNTOC/Publications/TOC%20Convention/TOCebook-e.pdf>

2. Drugs and Penalties in Central America. - URL: <https://www.tripsavvy.com/central-america-drug-laws-and-penalties-1490429>

3. 24 Countries That Have the Death Penalty for Drug Trafficking. - URL: <https://elawtalk.com/death-penalty-drug-trafficking/>

4. U.S Department of States. - URL: <https://www.state.gov/reports/2019-trafficking-in-persons-report-2/guatemala/>

Фазан Вікторія Миколаївна,
Курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Консультант з мови: Лопутько О.А.
доцент кафедри іноземних мов,
кандидат педагогічних наук, доцент

MISDEMEANOUR: HISTORICAL BACKGROUND

Among words that name crimes, misdemeanour gets off easy. Today it officially designates a minor legal offense, but in the past it had meanings that could refer either to very major acts or things not even punishable by law. A misdemeanour is a criminal offense that is less serious than a felony and more serious than an infraction. Misdemeanours are generally punishable by a fine and incarceration in a local county jail, unlike infractions which impose no jail time. Many jurisdictions separate misdemeanours into three classes: high or gross

misdemeanours, ordinary misdemeanours, and petty misdemeanours. Petty misdemeanours usually contemplate a jail sentence of less than six months and a fine of \$500 or less.

The punishment prescribed for gross misdemeanours is greater than that prescribed for ordinary misdemeanours and less than that prescribed for felonies, which customarily impose state prison. Some states, like Minnesota in its state misdemeanour laws, even define a gross misdemeanour as any crime that is not a felony or a misdemeanour.

Misdemeanour comes from demeanour, which means “behaviour toward others” or “outward manner” (as in “his quiet demeanour”), itself derived from the verb demean, which means “to conduct or behave (oneself) usually in a proper manner” —not to be confused with the other and much more common verb demean that means “to lower in character, status, or reputation” as in “I won't demean myself by working for so little money”. These two verbs are spelled the same way but come from different roots.

Therefore, misdemeanour literally means “bad behaviour toward others.” This led to parallel usage as both general bad behaviour and legal bad behaviour. In American law, a misdemeanour is “a crime less serious than a felony.” A felony is defined as “a federal crime for which the punishment may be death or imprisonment for more than a year.” As misdemeanour became more specific, crime became the more general term for any legal offense.

The phrase “high crimes and misdemeanours,” found in Article Two, Section 4 of the Constitution, has been used in English law since the 14th century, as have other fixed phrases using synonymous terms, such as “rules and regulations” and “emoluments and salaries.” It can be very difficult to distinguish between any of these pairs of words, and their frequent use together renders them less technical in today's highly specific legal vocabulary. “High crimes” are serious crimes committed by those with some office or rank, and was used in the language describing impeachment proceedings of members of the British Parliament in the 18th century.

Literature:

1. Англійська мова для правоохоронців : Навч. посіб. в 2-х ч. Частина 1. / За заг. ред. І.Г. Галдецької. – К. : Національна академія внутрішніх справ, 2014. — 228 с.
2. Англійська мова для правоохоронців : Навч. посіб. в 2-х ч. Частина 2. / За заг. ред. І.Г. Галдецької. – К. : Національна академія внутрішніх справ, 2014. — 342 с.
3. Левіщенко М.С. Англійська мова (для факультативних занять): посібник для курсантів та слухачів ВНЗ системи МВС України. – М.С. Левіщенко. – Рівне, 2014. – 208с.
4. Драмарецька Л.Б., Марченко І.В. Crimes Investigation. Навчально-методичний посібник з англійської мови для здобувачів ступеня вищої освіти бакалавра вищих навчальних закладів МВС. – К.: НАВС, 2019. – 76с.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

5. Англійська мова для правоохоронців. Навчальний посібник за загальною редакцією Романюк О.І.- К.: ДП “Друкарня МВС України”, 2005.

6. Англійська мова для студентів юридичних факультетів. Частина 2. : навч. посібник /В.М. Богуцький – К.: РВЦ НАВС, 2013. – 253 с.

Хомич Леся Василівна,
студент 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови: Козубенко І.В.
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

COMBATING OF BLACKMAILING IN DIFFERENT COUNTRIES

Blackmail is an act of coercion using the threat of revealing or publicizing either substantially true or false information about a person or people unless certain demands are met. It is often damaging information, and may be revealed to family members or associates rather than to the general public. It may involve using threats of physical, mental or emotional harm, or of criminal prosecution, against the victim or someone close to the victim. It is normally carried out for personal gain, most commonly of position, money, or property.

Blackmail may also be considered a form of extortion. Although the two are generally synonymous, extortion is the taking of personal property by threat of future harm. Blackmail is the use of threat to prevent another from engaging in a lawful occupation and writing libelous letters or letters that provoke a breach of the peace, as well as use of intimidation for purposes of collecting an unpaid debt.

In many jurisdictions, blackmail is a statutory offense, often criminal, carrying punitive sanctions for convicted perpetrators.

The law considers a "demand with menaces" to always be "unwarranted" (unjustified), unless the perpetrator actually believed that his/her demand had reasonable grounds, and also actually believed that the menace was a proper way to reinforce that demand. These tests relate to the actual belief of the perpetrator, not the belief of an ordinary or reasonable person. Therefore, tests related to what a "reasonable" person might think, and tests of dishonesty, are not often relevant - the matter hinges upon the actual and honest beliefs and knowledge of the perpetrator him/herself. The wording of the Act means that there is a presumption in law that demands and/or menaces are likely to be deemed unwarranted, unless the perpetrator shows evidence that they were believed not to be. However, once a perpetrator has defended him/herself by giving evidence related to the demand and menace both being believed warranted, the prosecution must overturn one or both of these claims to prove their case. The usual rule is that a criminal act, or a belief not truly held, can never be "warranted", although according to some authors, a "gray area" may exist where a very minor illegality may be honestly believed to be warranted.

United States

The offense of blackmail is created by 18 U.S.C. 873 which provides:

"Whoever, under a threat of informing, or as a consideration for not informing, against any violation of any law of the United States, demands or receives any money or other valuable thing, shall be fined under this title or imprisoned not more than one year, or both."

Europe

Austria

For the offense of blackmailing in Austria the punishment is imprisonment for a time from six months up to five years.

In the German Criminal Code, the offense of blackmail (Erpressung) is set to be punishable by a fine or imprisonment up to five years. Specific laws exist for continuous blackmail threats or offenses against constitutional organs or against personal freedom in case of abduction.

France

The French Penal Code considers the offense of blackmail (chantage) with a fine of up to 75 000 euros or imprisonment for 5 years in Article 312-10. Blackmailing in French law falls under the section of extortion.

Ukraine, while on the path to joining the European Union, must certainly adapt its national legislation to the realities of the European Union.

In the criminal law of other countries, the issue of the regulation of criminal liability for extortion and blackmail has received sufficient attention. Concerning criminal liability for extortion, Ukraine also has not lost its position, having in the arsenal of the Criminal Code Article 189 on criminal liability for extortion.

Analyzing the criminal law of other European countries, one follows the most clear and complete concept of blackmail as a crime.

Thus, the **French Penal Code** states that blackmail constitutes an act aimed at obtaining as a result of the threat of disclosure or attribution of such facts as may degrade honor or disrespect, or signatures, obligations or refusal of anything, or disclosure of secrecy, or the transfer of funds, valuables or any other property.

The imposition of additional types of punishment for blackmail in the Criminal Code of Ukraine would be superfluous, based on the peculiarities of the professional or public activity of persons who may be accused of blackmail. The presence of such additional types of punishment would make it possible to introduce some preventive measures in the commission of this crime.

References:

1. Про зміни в ККУ щодо кримінальної відповідальності за шантаж. - URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JH66D00A.html
2. Стаття про вимагання в українському законодавстві. - URL: https://protocol.ua/ua/kriminalniy_kodeks_ukraini_stattya_189/

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Ціко Христина Володимирівна
студент 3-го курсу ННІ №3 НАВС
Науковий керівник: Зубенко В. О.
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

***THE EXPERIENCE OF FOREIGN COUNTRIES IN THE PREVENTION
CORRUPTION***

Reducing the level of corruption to a safe level in Ukraine is possible only on condition that foreign experience in combating this extremely negative social phenomenon. The selection and study of those foreign programs aimed at combating bribery and corruption that have proved in practice their effectiveness, presents great prospects for taking into consideration positive foreign experience, especially in the absence of our own really effective mechanism to counter corruption.

Let us analyze the experience of countries that have achieved a certain success in this area: In Israel, the anti-corruption atmosphere is provided by a system of “certain duplication of monitoring” over possible corrupt practices is carried out by government organizations, special police units and Office of the State Comptroller, that is independent of ministries and government agencies, and public organizations such as “ Government cleanliness offices.” These organizations investigate possible corruption points, and in case of their detection inform investigative units.

In Israel petty corruption is virtually nonexistent because of significant social benefits for officials and punishment when corruption is detected. In Israel not more than 5% of crimes connected with corruption are finally brought to court and the reputation of a man implicated in corruption scandal, is highly undesirable. [1]

The basis of the fight against corruption in Germany is the matter of destroying the financial base of criminal gangs. This can be achieved in two ways: confiscation (confiscation of property) and the creation of an appropriate legal framework to prevent the “laundering” of “dirty” money. Particular attention should be paid to the obligation of bank institutions to provide law enforcement authorities with information on transaction with money in amount of 20 thousand Euros, meaning that this information will be used exclusively for investigation. The law stipulates the rule that says: if a citizen makes a contribution to a bank in the amount of more than 50 thousand Euros, he/she is obliged to present a certificate of identity.

The main task of the German government in the field of prevention of corruption is to make for civil servants impossible to misuse their official positions. [2]

To our opinion, Things a mentioned below may form the foundation of a successful national anti-corruption policy in Ukraine:

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

- Strong political will of the supreme state leadership to fight against corruption and the unified state policy in the field of combating corruption.
 - Organized social control of civil society of the entire system of state administration (an absolute prerequisite for this is the creation of an atmosphere of transparency) and the possibility of violation of these criminal prosecution. An important role here is played by truly independent media.
 - Independence of the judiciary. This approach is fully illustrated by the law enforcement system of Italy, The United States, Great Britain, France and other countries.
 - Strong accountability of those who are empowered to a truly independent body that monitors the purity of civil servants, as well as empowered to prosecute officials regardless of their place in the hierarchical structure of government.
- Still we should clearly realize, that neither legislative nor administrative, nor any other measures aimed at counteracting corruption can be effective if there is no political will at all levels of government.

Список використаних джерел:

1. Вісник Вищої кваліфікаційної комісії суддів України [Електронний ресурс] режим доступу: <https://vkksu.gov.ua/ua/about/visnik-vishoi-kvalifikatsiynoi-komisii-suddiv-ukraini/foreign-anti-corruption-experience/>
2. Електронний каталог German government - [Електронний ресурс] URL://www.hwrberlin.de/fileadmin/downloads_internet/aktuelles/neuigkeiten/5th_German_Sino_Conference_Police_Education.pdf

Шимончук Вікторія Петрівна
курсант 4-го курсу ННІ №3 НАВС
Консультант з мови : Козубенко І. В.
викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ

***THE METROPOLITAN POLICE CAN IMPROVE UKRAINIAN POLICE
SERVICE***

The London Police is a vivid example of what the Ukrainian police need to do, because it is always useful to improve their skills and knowledge in different directions.

This improvement will be beneficial for our police, as it is now on the path to integration, new methods, techniques and methods can improve the work of our police.

And this means that they will be able to provide order and calm on our streets and to live safer, and this is what we as citizens of Ukraine want.

The Metropolitan Police Service (MPS), formerly and still commonly known as the Metropolitan Police and informally as the Met, is the territorial police force responsible for law enforcement in Greater London, excluding the "square mile" of

*ДО 100-ПІЧУЯ НАБС: ПІРАДНІЛІІ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАБС У РЕАЛІЗАЦІІ ПІРМІЛІНІІВ ПІУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

the City of London, which is policed by the much smaller City of London Police. London City Police has several popular names, the most common of which is "the Met". Others are Old Bill, Bobbi (named after Minister of the Interior of Robert Pile) and Scotland Yard, which comes from the headquarters location.

The Met also has significant national responsibilities, such as co-ordinating and leading on UK-wide national counter-terrorism matters and protecting the Royal Family, certain members of Her Majesty's Government and others as deemed appropriate [1]. As the police force for the capital, the Met has significant unique responsibilities and challenges within its police area, such as protecting 164 foreign embassies and High Commissions, policing Heathrow Airport (the busiest airport in Europe), policing and protecting the Palace of Westminster, and dealing with significantly more protests and events than any other force in the country (3,500 such events in 2016) [2].

Since January 2012, the Mayor of London is responsible for the governance of the Metropolitan Police through the Mayor's Office for Policing and Crime (MOPAC). The mayor is able to appoint someone to act on his behalf; the current office-holder is Deputy Mayor for Policing and Crime, Sophie Linden. The work of MOPAC is scrutinised by the Police and Crime Committee (also known as a police and crime panel) of the London Assembly. These structures were created by the Police Reform and Social Responsibility Act 2011 and replaced the Metropolitan Police Authority appointed board created in 2000 by Greater London Authority Act 1999.

The Metropolitan Police Service is organised into the following directorates:

- Frontline Policing;
- Met Operations;
- Specialist Operations;
- Directorate of Professionalism;
- Shared Support Services (part of Met Headquarters).

Each is overseen by an Assistant Commissioner, or in the case of administrative departments, a director of police staff, which is the equivalent civilian staff grade. The management board is made up of the Commissioner, Deputy Commissioner, Assistant Commissioners and Directors.

Significant incidents and investigations:

1888-91 - Killings in Whitechapel: Murderers gave the name Jack-Risnick. The police could not find the murderer and it remains unknown.

1979 - Blair Peach's Death: April 22, 1979 Blair Peach was seriously wounded by police during a demonstration of the Anti-Nazi League against the pre-election meeting of the National Front in Saulk. The next day he died.

1980 - Capture of the Iranian Embassy: April 30, 1980 Members of the Terrorist Group The Democratic Revolutionary Movement for the Liberation of Arabs captured the hostages of Iranian Embassy staff. The London City Police have been negotiating with terrorists for six days, but then the British Army Special Aviation Service took the building with an assault.

*ДО 100-ПІЧЧЯ НАБС: ПРАДІЛІІ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМІ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАБС У РЕАЛІЗАЦІІ ПРМІШЛІВІБ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

2005 - Terrorism in London and the death of Jean Charles de Menezes: On July 7, 2005, several London bombings took place in public transport. After some time, Jean Charles de Menezes was mistaken for a terrorist and shot dead.

2009 - Protests at the G20 summit and Jan Tomlinson's death: April 1, 2009 Jan Tomlinson died shortly after he was hit by a policeman. Subsequently, another policeman was suspended after having hit the woman twice.

Resources:

1. Careers at the met. - URL: <https://www.met.police.uk/car/careers/>
2. Metropolitan Police Service. - URL:
https://en.m.wikipedia.org/wiki/Metropolitan_Police_Service
3. Police officer roles. - URL:
<https://www.met.police.uk/car/careers/met/police-officer-roles/>

КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО

Абрамян Марія Юрївна,
курсант 303 групи ННІ № 3 НАВС,
Науковий керівник: Мостепанюк Л.О.,
кандидат юридичних наук, доцент кафедри
кримінального права Національної академії
внутрішніх справ, підполковник поліції

ВІДМЕЖУВАННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОСТУПКУ ВІД ЗЛОЧИНІВ ТА ІНШИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

Анотація: досліджується розуміння кримінального проступку. Зазначаються критерії розмежування кримінального проступку від злочинів та від інших правопорушень. Встановлено, що обґрунтоване відмежування зазначених понять допоможе правильно кваліфікувати скоєні діяння.

Ключові слова: кримінальний проступок, кримінальне правопорушення, злочин, інші правопорушення.

Summary: understanding of criminal misconduct is investigated. Criterias for distinguishing between criminal offences and other offenses are indicated. It is established that a just delineation of these concepts will help to properly qualify the actions taken.

Keywords: criminal offence, criminal offense, crime, other offenses.

Кримінальним проступком є передбачене Кримінальним кодексом України (далі – КК) діяння (дія чи бездіяльність), за вчинення якого передбачене основне покарання у виді штрафу в розмірі не більше трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або інше покарання, не пов'язане з позбавленням волі [1]. Злочином є передбачене КК суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом злочину. Кримінальним правопорушенням є передбачене КК суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом кримінального правопорушення [1].

Кримінальний проступок відрізняється від злочину тим, що при зовнішній схожості з злочином його суспільна небезпека незначна, оскільки він не здатний заподіяти істотної шкоди охоронюваним законом відносинам. Визначаючи поняття кримінального проступку, слід звернути увагу на його ознаки та правові наслідки визнання суспільно небезпечного діяння кримінальним проступком. Основну відмінність злочину від кримінального проступку слід вбачати в ступені суспільної небезпеки [2, с. 40].

Слід визначитись із кримінальним проступком як діянням, що має понижений ступень суспільної небезпеки, за який може бути призначене

покарання, не пов'язане з обмеженням чи позбавленням волі і, яке не тягне за собою судимість [3, с. 177].

Кримінальному проступку притаманний незначний ступінь суспільної небезпеки, він не здатний завдати істотної шкоди охоронюваним законом відносинам. Крім того, за вчинення кримінального проступку не повинно бути призначене покарання, пов'язане з позбавленням або обмеженням волі. А також істотною особливістю кримінального проступку, що відрізняє його від злочину, є те, що засудження особи за кримінальний проступок не повинно тягнути за собою такого негативного правового наслідку як судимість. У новому Кримінальному процесуальному кодексі України передбачено спрощений порядок досудового розслідування кримінальних проступків (глава 25 КПК 2012 року) [2, с. 40].

За ступенем суспільної небезпеки кримінальний проступок займе проміжне положення між злочином і адміністративним правопорушенням. До категорії кримінального проступку повинні бути віднесені деякі види злочинів невеликої тяжкості та деякі види адміністративних правопорушень. Критерієм їх розмежування буде служити ступінь суспільної небезпеки і типова санкція. Таким чином, малозначність діяння виключає визнання діяння злочином, але може бути притаманна іншим правопорушенням, наприклад адміністративному, дисциплінарному, а також кримінальному проступку [2, с. 41].

Матеріальні ознаки кримінального проступку обумовлені поглинанням багатьох складів (дисциплінарних, адміністративних, цивільно-правових) правопорушень складами злочинів. Формальною ознакою кримінального проступку є передбачення в санкціях кримінально-правих норм покарань, які володіють ознаками заходів громадського впливу, та частковість в застосуванні санкцій кримінального закону [2, с. 99].

Кримінальний проступок за своїми властивостями можна визначити як проміжний вид діяння між злочином, адміністративним, цивільно-правовим, дисциплінарним правопорушенням, як діяння, яке порушує «горизонтальні зв'язки» управлінського та / або публічно-договірного характеру, закріплені в нормах позитивного права, і опосередковано посягають на природні права людини. Зазначені властивості визначають проміжне місце кримінального проступку серед інших видів правопорушень [4, с. 389].

За своїми ознаками кримінальний проступок характеризується тим, що його об'єктивна сторона охоплює ознаки адміністративних, дисциплінарних і / або цивільно-правових правопорушень, а конструкція об'єкта проступку сформульована таким чином: основний безпосередній об'єкт діяння — порушення певного порядку діяльності та / або управління (виконання цивільно-правових зобов'язань та ін.), безпосередній обов'язковий додатковий об'єкт діяння - здоров'я, психіка та інші об'єкти, які умовно можна віднести до «вертикальних суспільних відносин», тобто об'єкти

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

злочинів, які належать до природних прав і порушуються опосередковано через інші горизонтальні відносини [4, с. 389].

Вчинення кримінального проступку, на відміну від злочину, не повинно тягти судимість. За вчинення кримінальних проступків пропонується застосовувати такі покарання, як: штраф, громадські роботи, арешт, позбавлення спеціальних прав, обмеження волі, позбавлення волі строком до 2 років [5, с. 13-14].

Отже, кримінальний проступок як вид кримінальних правопорушень відрізняється від злочину та інших правопорушень тим, що при зовнішній схожості з злочином його суспільна небезпека незначна, оскільки він не здатний заподіяти істотної шкоди охоронюваним законом відносинам.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний кодекс України редакція від 16.01.2020 № 2341-III URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
2. Кримінальний проступок у доктрині та законодавстві: монографія [за ред. В.О. Тулякова]. Київ: Юридична література, 2012. 428 с.
3. Мирошніченко Н.А. Історичний аналіз формування інституту інформації з обмеженим доступом. *Вісник Південного регіонального центру Національної академії правових наук України*. 2015. № 5. С. 176–181.
4. Туляков В., Дмитрук М. Категорія кримінального проступку в правовій доктрині. *Актуальні проблеми держави і права*. 2009. С. 384–349.
5. Дмитрук М. М. Становлення категорії проступку в кримінально-правовій доктрині : автореф. дис. канд. юрид. наук : 12.00.08. Одеса, 2012. 20 с.

Гнесь Ольга Русланівна
курсант 301 групи ННІ № 3 НАВС,
Науковий керівник: Павловська А.А.,
кандидат юридичних наук, доцент
кафедри кримінального права
Національної академії внутрішніх справ
підполковник поліції

***РОЗМЕЖУВАННЯ ГРУПОВОГО ПОРУШЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО
ПОРЯДКУ З МАСОВИМИ ЗАВОРУШЕННЯМИ***

Відповідно до ст. 293 Кримінального кодексу України груповим порушенням громадського порядку є організація групових дій, що призвели до грубого порушення громадського порядку або суттєвого порушення роботи транспорту, підприємства, установи чи організації, а також активна участь у таких діях. Водночас ст. 294 КК України масовими заворушеннями визнаються і організація таких заворушень, що супроводжувалися насильством над особою, погрозами, підпалами, знищенням майна,

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

захопленням будівель або споруд, насильницьким виселенням громадян, опором представникам влади із застосуванням зброї або інших предметів, що використовувалися як зброя, а також активна участь у масових заворушеннях [1].

Тож з вищезазначених норм кримінального законодавства можна зробити висновок, що спільною ознакою обох складів злочинів є те, що вони посягають на один родовий об'єкт, а саме громадський порядок. Якщо говорити саме за визначення громадський порядок – це система суспільних відносин, які складаються і розвиваються в громадських місцях під впливом правових та соціальних норм, спрямованих на забезпечення нормального функціонування установ, організацій, громадських об'єднань, праці й відпочинку громадян, повагу до їх честі, людської гідності та громадської моралі. Додатковим об'єктом масових заворушень виступають життя і здоров'я особи, конституційні права людини і громадянина, відносини власності, відносини що забезпечують нормальну роботу органів влади, правоохоронних органів. Беручи до уваги ст. 293 КК України то додатковим обов'язковим об'єктом групового порушення громадського порядку виступають лише відносини щодо забезпечення нормальної діяльності транспорту, підприємств, установ чи організацій, тобто є вужчим. Не можна віднести і потерпілого до їх спільних ознак. Потерпілим від вчинення злочину, передбаченого ст. 294 КК України, є громадяни, представники влади.

Для складу злочину, передбаченого ст. 293 КК України, їх встановлення не має юридичного значення. Суспільно небезпечне діяння, передбачене ст. 293 КК України, може виражатися альтернативно в наступних діях: 1) організації групових дій; 2) активній участі у таких діях. Способи здійснення організаційних дій є різними: скликання, звернення до натовпу, підготовка та розповсюдження листівок або інших друкованих видань, заклики до непокори, оголошення звернень та ін. Такі способи є спільними і щодо організації масових заворушень. В свою чергу властивими саме масовим заворушенням організаційними діями можуть бути: підбурювання до захоплення або руйнування приміщень, знищення майна, застосування насильства до представників влади чи правоохоронних органів, в тому числі із застосуванням зброї або інших предметів, у разі виявлення супротиву їх діям та т. п. [2].

Особливістю складу злочину, передбаченого ст. 293 КК України, є його матеріальна конструкція, що вимагає настання наслідків у виді грубого порушення громадського порядку або суттєвого порушення роботи транспорту, підприємства, установи чи організації. Для масових заворушень такі наслідки, безумовно, можуть і мати місце, але для кваліфікації діяння юридичного значення не мають. Активна участь у груповому порушенні громадського порядку полягає у виконанні вказівок організатора учасниками

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

групових дій, в особистому виконанні таких дій організатором, зокрема з метою, через власний приклад, повести за собою інших учасників групових дій тощо. [3].

Активна участь у масових заворушеннях може вважатися закінченим складом злочину, коли настали наслідки (насильство над особою, погроми, підпали, знищення майна) або вчинені дії (захоплення будівель або споруд, насильницьке виселення громадян, опір представникам влади із застосуванням зброї або інших предметів, які використовувалися як зброя).

Підсумовуючи вищезазначене, можна зробити висновок про відмінність складів злочинів, які передбачені ст. ст. 293 та 294 КК України, яка полягає: 1) в ознаках об'єкта (в додатковому обов'язковому об'єкті, предметі, потерпілому); 2) в ознаках об'єктивної сторони (в характері типових злочинних дій, у способі вчинення злочину, в причинному зв'язку, в наслідках, знаряддях вчинення злочину); 3) у конструкції складів злочинів (за ст. 293 КК України – матеріальний, а за ч.1 ст. 294 КК України – формальний); 4) в ознаках суб'єктивної сторони складів злочинів (за ст. 293 КК України можливий як прямий, так і непрямий умисел, а за ч.1 ст. 294 КК України – умисел, за ч. 2 ст. 294 КК України – як умисел, так і необережність щодо наслідків) [3].

Список використаних джерел:

1. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua>.
2. Логачев, М. Г. Вогнепальна зброя поліції як «смертельна сила». URL: <http://univd.edu.ua/general/publishing/konf/18>
3. Олійничук Р. П. Розмежування групового порушення громадського порядку з масовими заворушеннями / Р. П. Олійничук // Актуальні проблеми правознавства. - 2016. - Вип. 1. - С. 171-175. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/aprpr_2016_1_36.

Завертана Альона
курсант 302 групи ННІ № 3 НАВС,
Науковий керівник: Павловська А.А.,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри кримінального права НАВС
підполковник поліції

***РОЗМЕЖУВАННЯ ГРУПОВОГО ПОРУШЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО
ПОРЯДКУ ТА ХУЛІГАНСТВА***

Сьогодні дослідження розмежування групового порушення громадського порядку та хуліганства має актуальне значення. Адже сучасні виклики, які постали перед українським суспільством з огляду на важку

економічну ситуацію, зубожіння населення, соціально-економічну несправедливість, військові дії на значній території нашої держави, спричиняють настрої протесту серед населення, що часто проявляються через діяння проти громадського порядку та моральності, а саме у групових порушеннях громадського порядку і хуліганських діях, відповідальність за які передбачена кримінальним законодавством України (Розділ XII Кримінального кодексу (КК) України). Дані злочини мають значну кількість спільних ознак, однак законодавець передбачив різне покарання.

У ст. 293 КК України групове порушення громадського порядку визначається як організація групових дій, що призвели до грубого порушення громадського порядку або суттєвого порушення роботи транспорту, підприємства, установи чи організації, а також активна участь у таких діях [1].

Хуліганство є небезпечним і дуже поширеним злочином проти громадського порядку. Частина 1 ст. 296 КК України визначає, що хуліганство - це грубе порушення громадського порядку з мотивів явної неповаги до суспільства, що супроводжується особливою зухвалістю чи винятковим цинізмом [1]. Всі інші види хуліганських дій несуть за собою відповідальність, передбачену КУпАП.

Так само, як і групове порушення громадського порядку, хуліганство має такі спільні елементи складу злочину: однаковий родовий та основний безпосередній об'єкти. Варто пригадати, що саме громадський порядок є основним безпосереднім об'єктом хуліганства, тому що проти нього насамперед спрямоване хуліганство, і він, головним чином, охороняється нормою, що передбачає кримінальну відповідальність за хуліганство [2].

Крім спільних ознак, ці два злочини відрізняються між собою за наступними ознаками:

1) групове порушення громадського порядку характеризують усвідомлені дії організаційного характеру, а хуліганство – це, як правило, дії спонтанного характеру;

2) групове порушення громадського порядку може бути вчинено лише організованою групою, в той час, коли для хуліганства наявність двох та більше осіб не є обов'язковою ознакою, а лише кваліфікуючою;

3) у спрямованості злочинних наслідків (при груповому порушенні громадського порядку відбувається грубе порушення роботи транспорту, підприємств, установ чи організацій, а при хуліганстві шкода завдається, зазвичай, потерпілим морального, фізичного чи матеріального характеру) [3, с. 176].

Враховуючи вищевикладене, варто зауважити про відмінність складів цих двох злочинів. Якщо говорити про хуліганство, то можемо визначити, що цей злочин має формальний склад, оскільки безпосереднє вчинення хуліганських дій і є злочином. В той час, групове порушення громадського порядку можна розділити на дві частини: перша - організація групових дій,

що призвели до грубого порушення громадського порядку або суттєвого порушення роботи транспорту, підприємства, установи чи організації; друга – активна участь у таких діях. Щодо першої частини, вона матиме матеріальний склад злочину, оскільки злочин буде вважатися завершеним з моменту настання наслідків (порушення роботи транспорту, підприємства, установи чи організації), а друга частина характеризується формальним складом, оскільки активна участь у таких діях і є завершеним злочином. Тобто, групове порушення громадського порядку має матеріально-формальний склад злочину.

До того ж, аналіз об'єктивних та суб'єктивних ознак групового порушення громадського порядку дозволяє вказати на такі відмінності з хуліганством: – місце вчинення злочину (громадське місце, характерне для злочину, передбаченого ст. 293 КК України); – обстановка вчинення злочину (публічність, характерна для злочину, передбаченого ст. 293 КК України); – вік суб'єкта злочину (суб'єктом хуліганства можуть бути особи, які досягли 14-річного віку, а групового порушення громадського порядку – 16-річного віку); – вид умислу (групове порушення громадського порядку може вчинятися як з прямим, так і з непрямым умислом, а хуліганство – тільки з прямим умислом).

Як показують матеріали судової та слідчої практики, групове порушення громадського порядку (особливо на ґрунті міжнаціональних конфліктів) іноді починається із групового хуліганства [9]. У такому разі хуліганство й групове порушення громадського порядку можуть утворювати реальну сукупність і кваліфікуватися по двох статтях. Таке ж правило кваліфікації слід застосовувати й в іншій ситуації [4].

Так, дії, передбачені ст. 293 КК України, не супроводжуються явною неповагою до суспільства, а лише порушують громадський порядок, нормальну діяльність установ, підприємств і організацій, роботу транспорту. Якщо ж такі дії супроводжуються вчиненням із хуліганських спонукань насильством, пошкодженням майна, порушенням роботи установ, підприємств, то вони потребують додаткової кваліфікації за ст. 296 КК України.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.
2. Левчук В. В. Проблеми визначення об'єкта хуліганства та його значення при кваліфікації злочинів / В. В. Левчук // Держава і право. – 2008. – № 40. – С. 468–474.
3. Налуцишин В. Проблеми відмежування хуліганства від суміжних злочинів / В. Налуцишин // Вісник прокуратури. – 2006. – № 5 (59). – Трав. – С. 46–53.

4. ISSN 2524-0129. Актуальні проблеми правознавства. Випуск 2. 2016 р. Олійничук Р. Групове порушення громадського порядку та хуліганство: проблеми розмежування.

Кікавська Анастасія Богданівна
курсант 302 групи ННІ № 3 НАВС,
Науковий керівник: Павловська А.А.,
кандидат юридичних наук, доцент
кафедри кримінального права
Національної академії внутрішніх справ
підполковник поліції

***ВІДМІННОСТІ МІЖ ГРУПОВИМ ПОРУШЕННЯМ ГРОМАДСЬКОГО
ПОРЯДКУ ТА ЗАКЛИКАМИ ДО ВЧИНЕННЯ ДІЙ, ЩО ЗАГРОЖУЮТЬ
ГРОМАДСЬКОМУ ПОРЯДКУ***

Аналізуючи чинне законодавство та погляди науковців, які стосуються відмінності групового правопорушення громадського порядку із закликами до вчинення дій, що загрожують громадському порядку є доволі актуальним на даний час. Адже боротьба зі злочинами проти громадського порядку розглядається сьогодні як один з пріоритетних напрямів внутрішньої політики України, спрямованої на захист прав, свобод і законних інтересів людини. Ось чому КК 2001 року встановив відповідальність за ці злочини в окремому розділі Особливої частини.

Кваліфікуючи ст. 293 ККУ групове порушення громадського порядку практичне значення має встановлення окремих форм об'єктивної сторони:

1. Організація групових дій. Тобто розуміється підбурювання та пошук учасників групових дій організатором, надавати їм вказівок та розпоряджень.

2. Активна участь у таких діях. Полягає у виконанні вказівок організатора з метою повести інших учасників за собою для досягнення цілей [2].

Причинний зв'язок між поведінкою організаторів та активних учасників групового порушення громадського порядку і наслідками, вказаними в диспозиції ст. 293, характеризується наявністю проміжної ланки - поведінки групи, учасники яких безпосередньо і викликають відповідну шкоду. Тому для констатації причинного зв'язку в аналізованому складі злочину слід встановити наявність обох його ланок, довести що:

- 1) діяння винного викликало відповідну поведінку натовпу;
- 2) передбачені ст. 293 наслідки викликані саме груповими діями.

При кваліфікації слід також правильно відмежовувати групове правопорушення громадського порядку від інших злочинів та адміністративних правопорушень.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Статтею 293 КК України групове порушення громадського порядку визначається як організація групових дій, що призвели до грубого порушення громадського порядку або суттєвого порушення роботи транспорту, підприємства, установи чи організації, а також активна участь у таких діях [1].

Кваліфікуючи ст. 295 ККУ цей злочин має важливе значення встановлення окремих форм об'єктивної сторони.

1. Публічні заклики до вчинення погромів, підпалів, знищення майна, захоплення будівель чи споруд, насильницького виселення громадян, що загрожують громадському порядку;

2. Розповсюдження, виготовлення чи зберігання з метою розповсюдження матеріалів із закликами до вчинення таких дій, якщо ці дії загрожують громадському порядку або безпеці громадян.

Заклик, про який йдеться це активний вплив на невизначену кількість людей, пов'язане зі схиленням їх до здійснення погромів, підпалів, знищення майна, захоплення будівель чи споруд. Оскільки такий заклик має бути публічним, то він повинен бути відкрито звернений до багатьох, окремих осіб, який може бути розрахований на невизначене коло громадян звернене до тих або інших прошарків населення, громадських організацій [2].

Можна зробити висновок, що вони мають один і той же родовий та основний безпосередній об'єкти, а також суб'єкт злочину.

Але їхньою відмінністю є ознаки об'єктивної сторони. Оскільки об'єктивна сторона злочину, передбаченого ст. 295 КК України, полягає в двох формах: 1) публічні заклики до вчинення погромів, підпалів, знищення майна, захоплення будівель чи споруд, насильницького виселення громадян, що загрожують громадському порядку; 2) розповсюдження, виготовлення чи зберігання з метою розповсюдження матеріалів із закликами до вчинення таких дій, якщо ці дії загрожують громадському порядку або безпеці громадян [3].

Об'єктивна сторона ст. 293 КК України, групового порушення громадського порядку, як вже зазначалося, полягає в таких формах: 1) організація групових дій; 2) активна участь у таких діях. Тобто, очевидно, що злочинні дії в зазначених злочинах можуть мати такі різновиди: фізичний та інформаційний [4].

Отже, можна зробити висновок про відмінність складів злочинів, які передбачені ст. 293 та 295 КК України, в наступному:

1) в ознаках об'єктивної сторони (у змісті злочинних дій, у причинному зв'язку, в наслідках, знаряддях вчинення злочину);

2) у конструкції складів злочинів (за ст. 293 КК України – матеріальний, а за ст. 295 КК України – формальний);

3) в ознаках суб'єктивної сторони (ст. 293 КК України передбачає як прямий, так і непряний умисел, а ст. 295 КК України – тільки прямий; в меті злочину).

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Список використаних джерел:

5. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III [Електронний ресурс]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.
6. Кваліфікація злочинів проти громадського порядку та моральності. URL: https://arm.naiau.kiev.ua/books/kval-ok-zlochuniv-25-04-207/lectures/lecture_9.html
7. Актуальні проблеми правознавства. 2017 р. Олійничук Р.: Відмінності між груповим порушенням громадського порядку та закликами до вчинення дій, що загрожують громадському порядку.
8. Кириченко О. В. Кримінально-правові та кримінологічні аспекти протидії завідомо неправдивим повідомленням про загрозу громадській безпеці: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.08 / Кириченко Олег Вікторович. – Запоріжжя, 2005.

Руденко Єлизавета Сергіївна,
курсант 3 курсу ННІ №3 НАВС
Науковий керівник: Мостепанюк Л.О.,
кандидат юридичних наук, доцент кафедри
кримінального права Національної академії
внутрішніх справ, підполковник поліції

КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ КАРАНТИНУ

У світі і в Україні стрімкими темпами наростає криза, спровокована розповсюдженням коронавірусу COVID-19. У зв'язку з цим в законодавство України були внесені зміни, які стосуються життя, як простих громадян, так і бізнесу.

Загроза життю та здоров'ю людей вимагає від держави вживати суворих заходів для запобігання цій загрозі. У відповідь на пандемію COVID-19 у світі, Україна, як і більшість інших держав, запровадила жорсткий карантин і посилила відповідальність за порушення правил та заборон, встановлених з метою запобігання епідемічним та іншим інфекційним хворобам.

Зокрема, 17 березня 2020 року Верховна Рада прийняла Закон України № 530-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України, спрямованих на запобігання виникненню і поширенню коронавірусної хвороби (COVID-19)» («Закон № 530-IX»), яким було встановлено адміністративну відповідальність та посилено кримінальну відповідальність за порушення норм, спрямованих на запобігання поширенню COVID-19. [3]

Карантин – це заходи адміністративного та медико-санітарного характеру, які застосовуються для того, щоб не дати поширитися особливо небезпечним інфекційним захворюванням (стаття 1 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб»).

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Стаття 325 Порушення санітарних правил і норм щодо запобігання інфекційним хворобам та масовим отруєнням

1. Порушення правил та норм, встановлених з метою запобігання епідемічним та іншим інфекційним хворобам, а також масовим неінфекційним захворюванням (отруєнням) і боротьби з ними, якщо такі дії спричинили або завідомо могли спричинити поширення цих захворювань, -

карається штрафом від тисячі до трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або арештом на строк до шести місяців, або обмеженням волі на строк до трьох років, або позбавленням волі на той самий строк.

2. Ті самі діяння, якщо вони спричинили загибель людей чи інші тяжкі наслідки, -

караються позбавленням волі на строк від п'яти до восьми років.[1]

1. **Основним безпосереднім об'єктом** злочину є встановлений з метою захисту здоров'я населення порядок запобігання інфекційним захворюванням та отруєнням і боротьби з ними. Його додатковим обов'язковим об'єктом виступає здоров'я особи, а факультативним - життя особи або інші блага.

2. **Об'єктивна сторона** злочину характеризується:

1) діянням (діями або бездіяльністю) у вигляді порушення певних правил та норм;

2) наслідками у вигляді:

3) причинним зв'язком між вказаними діянням та наслідками. Так, злочин буде вважатися закінченим з моменту настання наслідків – поширення епідемічних та інших захворювань або створення загрози спричинення таких наслідків.

Порушення цих правил та норм може виразитися в:

- неусуненні від роботи чи іншої діяльності осіб, які є носіями збудників інфекційних захворювань;

- непроведенні в порядку, передбаченому законодавством, профілактичних щеплень, медичних оглядів, дезінфекційних інших протиепідемічних заходів а також карантинних заходів;

- недотриманні особливих умов і режимів праці, навчання, пересування по території України;

- порушенні встановлених тимчасових обмежень щодо транспортного сполучення з іншими країнами, в'їзду в Україну іноземців та осіб без громадянства, ввезення в Україну харчових продуктів, продовольчої сировини, тварин, інших вантажів, товарів і предметів, що можуть бути факторами передачі інфекції, тощо.

Інфекційні захворювання - це розлади здоров'я людей, викликані живими збудниками (вірусами, бактеріями, найпростішими, грибками, кліщами, іншими патогенними паразитами), продуктами їх життєдіяльності (токсинами), патогенними білками (пріонами), передаються від заражених

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІД НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

осіб здоровим і схильні до масового поширення. До інфекційних захворювань належать такі, як: віспа, тиф, дифтерія, туберкульоз, поліомієліт, грип, правець, кір тощо. У законодавстві серед інфекційних захворювань виділяються особливо небезпечні (у т. ч. карантинні: чума, холера, жовта гарячка) - такі, що характеризуються важкими та (або) стійкими розладами здоров'я у значної кількості хворих, високим рівнем смертності, швидким поширенням серед населення.

Наприклад: за невиконання карантинних заходів та обсервації осіб, які перебували у контакті з хворими; невиконання розпорядження про госпіталізацію, не закриття ввозу та вивозу пасажирів в окрему місцевість тощо.

Отруєння (інтоксикація) - це порушення функцій органів внаслідок дії отрут (токсинів), що проникли в організм чи утворилися в ньому. Отруєння викликаються таким видом небезпечних речовин гостроспрямованої дії, як отрути (токсини). Ними можуть бути неякісні продукти харчування, алкогольні напої, лікарські засоби та ін. Видом отруйних речовин є пестициди - речовини, спеціально призначені для знищення, регуляції та припинення розвитку тих шкідливих організмів, внаслідок діяльності яких вражаються рослини, тварини, люди і завдається шкоди матеріальним цінностям, а також гризунів, бур'янів, чагарникової рослинності тощо.

3. Суб'єкт злочину тільки спеціальний. Ним можуть бути лише особи, до службових, професійних або іншого роду обов'язків яких входить виконання правил та норм, встановлених з метою запобігання епідемічним та іншим інфекційним захворюванням, а також масовим неінфекційним захворюванням (отруєнням) і боротьби з ними: працівники санітарно-епідеміологічної служби, інших органів державної виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, службові особи підприємств, установ та організацій, громадяни-підприємці.

Неналежне виконання медичним, фармацевтичним або іншим працівником своїх професійних обов'язків, що спричинило зараження особи (осіб) вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби, небезпечної для життя людини, кваліфікується за ст. 131.

4. Суб'єктивна сторона злочину характеризується умислом або необережністю до порушення вказаних правил, необережністю до наслідку у вигляді поширення відповідних захворювань і прямим або непрямим умислом до наслідку у вигляді загрози їх поширення.

Умисне поширення епідемії з метою ослаблення держави кваліфікується за ст. 113 як диверсія.

5. Наслідки у вигляді загибелі людей чи інших тяжких наслідків утворюють кваліфіковані види розглядуваного злочину. Загибель людей означає смерть двох чи більше осіб. До інших тяжких наслідків можуть бути віднесені смерть однієї особи, велика екологічна чи матеріальна шкода, виникнення масових заворушень тощо.[3]

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Отже, прийняття та реалізація законопроекту дозволить посилити кримінальну відповідальність за діяння, які внаслідок порушення вимог санітарних і протиепідемічних норм та правил призвели до реальної загрози життю і здоров'ю людей чи до їх смерті, до виникнення масових інфекційних захворювань чи інших тяжких наслідків.

Суспільна небезпека злочину полягає в тому, що особа, порушуючи відповідний нормативний режим, створює небезпеку для поширення інфекційних захворювань та масових отруєнь серед населення.

Всього в 2020 році, за можливе порушення правил карантину на території України, працівниками Національної поліції було складено 3566 адміністративних протоколів та відкрито 44 кримінальних проваджень.

Жодного вироку суду ще не було винесено за такі злочини. Це означає, що в рамках кримінального судочинства до відповідальності ще нікого не притягнули. Однак, це не свідчить про те, що такі справи не дійдуть до суду. Так, механізм притягнення до кримінальної відповідальності дещо складніший, аніж механізм притягнення до відповідальності за адміністративні правопорушення. Не дивлячись на це, вже можна зробити припущення, кого будуть притягувати до кримінальної відповідальності. Виходячи із відомостей, які вже містяться в судовому реєстрі, це будуть переважно місця масового відвідування, в яких завідомо може бути спричинено поширення хвороби. Це можуть бути заклади громадського харчування, басейни, лазні фітнес-центри, оскільки такі місця містять найбільший ризик масового зараження. Щодо ряду таких закладів вже є відкриті кримінальні провадження за порушення карантинного режиму та надання послуг закладами громадського харчування під час карантину. Слід звернути увагу, що судова практика з розгляду кримінальних та справ про адміністративні правопорушення лише починає своє формування, і з часом лише буде вдосконалюватися. Тому, будемо слідкувати за подальшим розвитком судової практики в рамках порушень карантинного режиму.

Степанова Діана Олександрівна,
курсант 2-го курсу ННІ №3 НАВС

Науковий керівник: Мостепанюк Л.О.,
кандидат юридичних наук, доцент кафедри
кримінального права Національної академії
внутрішніх справ, підполковник поліції

***ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ
(ЗАПРОВАДЖЕННЯ ІНСТИТУТУ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОСТУПКУ)***

Чинний Кримінальний кодекс України був прийнятий Верховною Радою України 05 квітня 2001 року, а набув чинності 01 вересня 2001 року. Із цього моменту зазначений законодавчий акт неодноразово редагувався. Однією з

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

багатьох змін було прийняття Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень», який підтримали 328 народних депутатів, внаслідок чого він був підписаний Президентом України 22 листопада 2018 року.

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень» до чинного Кримінального кодексу України було внесено зміни, якими було запроваджено інститут кримінального проступку. Прийняття даного Закону викликано необхідністю законодавчого врегулювання застосування положень нового Кримінального процесуального кодексу України стосовно особливостей досудового розслідування кримінальних проступків та їх судового розгляду. Закон мав набути чинності 01 січня 2020 року, але Верховна Рада України ухвалила закон про відтермінування запровадження інституту кримінальних проступків, який враховує пропозицію Комітету з питань правоохоронної діяльності про відтермінування часу вступу в дію інституту кримінальних проступків до 1 липня 2020 року.

Згідно з даним Законом, кримінальний проступок є одним з видів кримінального правопорушення, за вчинення якого передбачено кримінальну відповідальність. Кримінальним проступком пропонується позначати діяння (дію чи бездіяльність), за вчинення якого передбачено основне покарання у виді штрафу в розмірі не більше трьох тисяч неоподаткованих мінімумів доходів громадян. або інше покарання, не пов'язане з позбавленням волі. Цікаво, що за готування до вчинення кримінального проступку (на відміну від злочину) особа не притягатиметься до відповідальності.

Як раніше зазначав заступник міністра внутрішніх справ Вадим Троян, Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень» дозволить розслідувати нетяжкі злочини за спрощеною процедурою, що сприятиме зменшенню навантаження на органи досудового слідства. Так, розслідування кримінальних проступків буде проводитися у формі дізнання зі спрощенням процедури, включаючи скорочені строки – не більше 72 годин з моменту повідомлення особі про підозру чи затримання, або в інших випадках у строк до одного місяця.

Якщо ж говорити про те, хто саме розглядатиме справи, то тут наявна ситуація, що не зазнала значних змін. Дізнання здійснюватиметься поліцейськими, уповноваженими особами Служби безпеки України, органів, які контролюють додержання податкового законодавства, представниками Державного бюро розслідувань, Державної кримінально-виконавчої служби України та Національного антикорупційного бюро.

Запровадження інституту кримінального проступку змінює і застосування такого запобіжного заходу як затримання особи. У зв'язку із

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

зменшенням ступеня суспільної небезпеки, обмеження прав підозрюваних, у тому числі затримання особи, буде застосовуватися набагато рідше, ніж зараз. Такий запобіжний захід, як затримання підозрюваного у вчиненні кримінального проступку на одну добу, може бути застосований у разі, якщо особа перебуває у нетверезому стані і своїми діями створює небезпеку для оточуючих. Якщо ж говорити про затримання особи на 72 години, то воно може бути застосоване лише, якщо порушник у відповідь на вимогу правоохоронця припинити протиправну поведінку чинить опір або ж продовжує вчинення проступку або намагається втекти.

Також слід зауважити, що Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень» наділяє уповноважену особу правом до внесення відомостей про вчинення кримінального проступку невідкладно провести огляд місця події, відібрати пояснення, провести медичне освідчування, зняти показники з технічних пристроїв.

Важливим питання, яке висвітлюється в даному Законі, є здійснення судового процесу. Після направлення прокурором обвинувального акту до суду, останній протягом 5 днів має розглянути справу. Якщо обвинувачений визнає свою вину та не має наміру оспорювати встановлені в ході дізнання обставини, суд може розглянути провадження щодо нього без виклику учасників до зали судових засідань. При закінченні відбуття покарання особа, яка була притягнута до кримінальної відповідальності за вчинення кримінального проступку, вважатиметься такою, що не має судимості.

Крім вищезазначеного, кримінально караним діянням, нехай і не тяжким, тепер стане таке адміністративне правопорушення, як керування транспортними засобами в стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції. Відповідно до цього у Кримінальному кодексі має з'явиться нова стаття 286-1, яка передбачатиме покарання у вигляді штрафу від 17 до 34 тис. грн. і накладення заборони керувати транспортними засобами терміном до трьох років; а при повторному вчиненні такого ж проступку верхня межа штрафу може сягати до 51 тис. грн. із заборonoю керувати від 2 до 3 років.

Отже, прийняття, Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень» та запровадження ним інституту кримінального проступку є доцільним, тому що це забезпечить вдосконалення діяльності органів досудового розслідування та усіх органів державної влади загалом. Даний Закон має на сам перед змінити відношення водіїв до керування транспортними засобами в стані алкогольного, наркотичного сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, за ці дії притягатимуть до кримінальної

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

відповідальності, що потягне за собою позитивні зміни на дорозі, та збереже багато життів.

Список використаних джерел:

1. Дроздова О. Кримінальні проступки: 5 аспектів новели, які мають розуміти усі українці. Публікація від 23 листопада 2018.
2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень: Закон України від 22 листопада.2018р. № 2617-VIII *Відомості Верховної Ради*, 2019, № 17, ст.71
3. Шатарська Т. Кримінальні проступки: основні аспекти. Публікація від 22 травня 2019.
4. Кримінальний Кодекс України від 05 квітня 200р. № 2341-III *Відомості Верховної Ради України*, 2001, № 25-26, ст.131 (редакція від 20 березня 2020р.)
5. Електронний ресурс: Режим доступу - <https://www.ukrinform.ua/rubric-politics/2830351-rada-vidklala-zaprovadzenna-institutu-kriminalnih-prostupkiv.html>
6. Електронний ресурс: Режим доступу - <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/2688272-zakon-pro-novu-klasifikaciju-kriminalnih-porusen-opublikuvav-golos-ukraini.html>
7. Українська кримінологічна енциклопедія / за заг. ред. В.В. Чернея, В.В. Сокурєнка; упоряд. О.М. Джужа, О.М. Литвинов. Харків – Київ : Харк. нац. ун-т внутр. справ : Нац. академ. внутр. справ, Кримінолог. Асоціація України, Золота миля. Харків, 2017. 804 с.

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ

Герасимчук Антонина Миколаївна,

студент 2-го курсу ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Волох О.К.,

доцент кафедри публічного управління та адміністрування,

кандидат юридичних наук

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

На сьогоднішній день існує безліч умов для створення власного підприємства, а також безпосередньо його розвитку. Проте, разом із тим потрібно регулювати дану сферу, а саме сплату податків, дотримання законодавства та інших важливих чинників. Саме дотримання певних правил може вплинути на економіку країни, безпеку життя та здоров'я людей і тому подібне. Разом з тим суб'єкти господарювання потребують спеціального захисту та підтримки з боку держави через уповноважені органи.

Хоч державне регулювання підприємницької діяльності і ґрунтується на законодавстві, проте не вичерпується ним, оскільки це складний процес, який охоплює в комплексі різноманітні організаційно правові засоби. Сама по собі наявність правових засобів, закріплених у чинному законодавстві, не може забезпечити підприємницьку діяльність без відповідного і високоякісного організаційного механізму по їхньому застосуванню на практиці, що передбачає наявність певної організаційної структури, повноважень відповідних органів, підготовку кадрів тощо [2].

Для регулювання підприємницької діяльності держава застосовує певні методи, які поділяються на прямі (адміністративні) та непрямі (економічні). Прямі методи державного регулювання пов'язані з використанням адміністративних засобів впливу на економічні відносини та поведінку відповідних суб'єктів. До методів прямого державного впливу належать: визначення стратегічних цілей розвитку економіки, планування, державне замовлення, державна реєстрація, ліцензування, нормативні вимоги до якості та сертифікації технології і продукції, правові та адміністративні обмеження і заборони або обмеження щодо виготовлення окремих видів продукції та ін. Непрямі методи державного регулювання націлені на стимулювання процесу розвитку підприємництва, створення сприятливого зовнішнього середовища для діяльності, стимулювання належної поведінки суб'єктів. До них належать: проведення грошово-кредитної політики, лібералізація податкового та амортизаційного законодавства, ціноутворення, забезпечення державними замовленнями суб'єктів підприємництва та ін. Співвідношення прямих і непрямих методів залежить від економічної ситуації в країні,

обраної концепції економічного розвитку. Заслуговує на увагу твердження про розмежування економічних понять («прямі і непрямі методи») від правових понять («методи публічно-правового впливу на економіку» і «методи приватно-правового регулювання економіки») [3, с. 41-42].

Також слід згадати, що незаконне зайняття підприємницькою діяльністю згідно ст. 164 КУпАП тягне за собою накладення штрафу від однієї тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією виготовленої продукції, знарядь виробництва, сировини і грошей, одержаних внаслідок вчинення цього адміністративного правопорушення, чи без такої.

Адміністративно-господарська діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування пов'язана з публічно-владними повноваженнями і полягає у виконанні ними управлінських функцій щодо суб'єктів господарювання (регулювання господарської діяльності та контролю за нею) та наданні суб'єктам господарювання адміністративних послуг. При аналізі видів правових методів регуляторної діяльності, Т.М. Кравцов зазначає, що поряд з загальними методами державного управління (переконанням та примусом) у регуляторній діяльності держави застосовуються спеціальні методи, притаманні лише функції державного регулювання господарської діяльності.

Спеціальні методи залежно від мети регуляторної діяльності науковець класифікувала на: 1) методи забезпечення соціальної спрямованості економіки (державне замовлення та державне завдання; застосування нормативів та лімітів; регулювання цін і тарифів; стандартизація і сертифікація); 2) методи забезпечення економічної безпеки суспільства і держави (ліцензування, патентування, квотування господарської діяльності); 3) методи стимулювання суспільно важливих видів господарської діяльності (метод пільг: інвестиційних, податкових тощо та метод фінансової підтримки: дотації, компенсації, цільові інновації, субсидії) [1].

Отже, можна зробити такий висновок. Адміністративно-правове регулювання підприємницької діяльності є досить таки важливим у сьогоденні, оскільки сферу підприємства потрібно постійно контролювати та регулювати всі її етапи.

Список використаних джерел:

1. Дячук Н. Д. Адміністративно-правовий механізм забезпечення прав суб'єктів приватного підприємництва в Україні // [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/6/1/дячук.стаття.pdf>
2. Клим О. В. Загальна характеристика адміністративно-правового регулювання підприємницької діяльності в Україні / О. В. Клим // Актуальні проблеми держави і права, 2007. – С. 483-487.
3. Хомко Л. В. Правове регулювання підприємницької діяльності: навчальний посібник / Л. В. Хомко, Х. Ю. Кульгавець. – Львів: ЛьвДУВС, 2016. – 424 с.

Глушак Юлія Андріївна,
студент 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: Волох О.К.,
доцент кафедри публічного управління та адміністрування,
кандидат юридичних наук

СУБ'ЄКТИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

В адміністративному праві під суб'єктом, як правило, розуміють носія (власника) прав та обов'язків у сфері публічного управління, які передбачені адміністративно-правовими нормами, здатного надані права реалізовувати, а покладені обов'язки виконувати [1, ст. 146].

Питання про суб'єкти адміністративного права є одним з важливих, оскільки мова йде про учасників адміністративно-правових відносин, які вирішують завдання і здійснюють функції виконавчої влади, які координують розпорядницькі та контрольні повноваження в галузі державного управління і місцевого самоврядування, розглядають справи про адміністративні правопорушення, що вчинюються фізичними і юридичними особами в господарській, фінансовій, митній сферах, а також про порушення громадського порядку [2].

Суб'єкт адміністративного права – це юридична чи фізична особа, що є носієм прав і обов'язків у сфері державного управління, передбачених адміністративно-правовими нормами, та має здатність надані права реалізовувати, а покладені обов'язки виконувати.

Суб'єктів адміністративного права можна поділити на два види: індивідуальні та колективні.

до індивідуальних суб'єктів належать: громадяни України, іноземці, особи без громадянства, біженці; до колективних — органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування; підприємства, установи, організації незалежно від форми власності; громадські організації, релігійні організації тощо.

Адміністративно-правовий статус Президента України полягає у тому, що він є главою держави, гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина.

Зважаючи на такий статус, Президент України не входить до будь-якої з гілок державної влади структурно, але, водночас, має повноваження щодо усіх трьох гілок влади (законодавча влада – право законодавчої ініціативи, право вето, підписання законів; виконавча влада – кадрові повноваження; судова влада – утворення судів, здійснення помилування, призначення та звільнення третини складу Конституційного Суду України). Зміни до Конституції України 2014 року, поставили майже остаточну крапку в управлінській монополії Президента України щодо виконавчої гілки влади.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Переважна більшість повноважень Президента України щодо органів виконавчої влади перейшла або до Верховної Ради, або до Кабінету Міністрів України.

Президент України залишається достатньо впливовим суб'єктом адміністративного права, який здатен своїми діями створювати, змінювати або припиняти права, покладати обов'язки в сфері державного управління.

Органи виконавчої влади:

а) залежно від обсягу і характеру компетенції: загальної компетенції (місцеві державні адміністрації), галузевої компетенції (Міністерство оборони, Міністерство освіти і науки та ін.), спеціальної компетенції (Міністерство економіки, Міністерство фінансів та ін.);

б) залежно від порядку вирішення питань: єдиноначальні (міністерства, комітети та ін.) та колегіальні;

в) залежно від предмета спрямованості компетенції: органи управління економічною сферою; органи управління соціально-культурною сферою; органи управління адміністративно-політичною сферою;

г) залежно від обсягу повноважень по території: центральні (міністерства, комітети) та місцеві (державні адміністрації);

д) залежно від характеру повноважень: міністерства; державні комітети (державні служби), центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом.

Серед суб'єктів адміністративного права підприємства, установи та організації посідають особливе місце, оскільки через їхню діяльність держава здійснює свої функції та завдання, їх правосуб'єктність проявляється, в першу чергу, у взаємовідносинах із державними органами.

Підприємство — це самостійний господарюючий статутний суб'єкт, який має права юридичної особи, здійснює виробничу, науково-дослідницьку та комерційну діяльність з метою одержання відповідного прибутку.

Установи — це колективні утворення, які мають права юридичної особи, виконують соціально-культурні та адміністративно-політичні функції.

Адміністративно-правовий статус об'єднань громадян визначається сукупністю прав та обов'язків, які реалізуються у правовідносинах, що виникають між ними і суб'єктами виконавчої влади. Цей статус визначається Конституцією України та законами України "Про громадські об'єднання", "Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності", "Про молодіжні та дитячі громадські організації" тощо [3].

Список використаних джерел:

1. Ейдельберг М.М. Суб'єкти адміністративно-правових відносин, які виникають з приводу володіння земельною ділянкою. Кримський юридичний інститут Одеського державного університету внутрішніх справ. — 2010. — С. 145-150.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

2. Суб'єкти адміністративного права та адміністративних правовідносин. URL: https://pidruchniki.com/14580906/pravo/subyekti_administrativnogo_prava_administrativnih_pravovidnosin, дата звернення : 21.05.20

3. Суб'єкти адміністративного права та їх види. URL: <https://sites.google.com/site/igroupteamsite/administrativne-pravo-ukraieni/sub-ekti-administrativnogo-prava-ta-ieh-vidi>, дата звернення : 21.05.20

Закомірна Юлія Ігорівна,
студентка 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: Волох О.К.
доцент кафедри публічного управління
та адміністрування, кандидат юридичних наук

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СИСТЕМИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

Складні правові та соціальні явища найбільш конструктивно розглядати з позицій системного підходу. Категорія «система» - одне з ключових методологічних наукових понять в сучасному соціальному знанні. Отже, не тільки з'ясування, а й розробка з урахуванням сучасних реалій правової і соціальної дійсності мають визначати методологічно необхідне значення для системи адміністративного права як галузі української правової системи та навчальної дисципліни.

Уже тривалий час йде наукова дискусія про необхідність переосмислення сформованої системи адміністративного права, періодично активізуючись як відповідна реакція на ініціативу авторів [2, 3, 5], викладають власне бачення цієї методологічно важливої проблеми, яка чекає на своє конструктивне вирішення. Безперервні спроби розібратися в концептуальному підході до розробки цієї складної теоретичної проблеми свідчать про її актуальність для все нових досліджень, результати яких здатні істотно змінити уявлення про те, що з себе повинна представляти система адміністративного права на даному етапі розвитку правової думки.

У науковому співтоваристві не заперечується факт еволюційної трансформації всієї системи права сучасної України, яка не може залишатися незмінною. Нові концептуальні підходи повинні відповісти на питання про те, в якому напрямку і відповідно згідно яких закономірностей буде розвиватися система українського права з тим, щоб відповідати рівню розвитку суспільства, максимально повно задовольняти його запити на забезпечення прав і законних інтересів усіх суб'єктів, що перебувають під охороною закону.

Однак на сьогоднішній день відсутня загальновизнана стратегія цього напрямку державної діяльності на найближчу і довгострокову перспективу, що негативним чином впливає і на вдосконалення системи права. Отже, перетворення здійснюються безсистемно, як правило, під впливом

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

політичного імпульсу або під тиском обставин, що склалися, т. е. ситуаційно, а не планомірно і послідовно.

Велика частина проблем низької якості державного управління в сучасній Україні обумовлена не тільки пробілами і протиріччями правового регулювання окремих питань державного управління, а й несистемним характером правового регулювання українського державного управління в цілому. Подолати несистемність правового регулювання державного управління можна і доцільно, розробивши і прийнявши закон про державне управління.

Адміністративне право є правом управлінським, становить невід'ємну і вельми значну частину правової системи сучасної України і відповідно, поряд з власними, підпорядковується загальним закономірностям її побудови і функціонування.

І адміністративне законодавство, і наука адміністративного права, і однойменна навчальна дисципліна також повинні вибудовуватися по системним принципом, який з повною підставою можна назвати універсальною властивістю складно організованих соціальних систем.

Є думка, що поділ наукового матеріалу на загальну і особливу частини пов'язаний з появою підручника адміністративного права 1940 р., автори якого запозичили цю конструкцію з курсів цивільного та кримінального права. Можливо, це певною мірою відповідає дійсності, але завдання полягає в тому, щоб привести систему адміністративного права до сучасного стану, що не тільки відображає правові реалії, а й активним чином впливає на них, формує правовий вплив на процеси управління відповідно до сучасних цінностей, запитів суспільства і громадян.

Виходячи з такої постановки проблеми, заслуговує на увагу наукова позиція К.С. Бельського, який ще в минулому столітті ініціював питання про заміну інституціонально галузевої системи науки адміністративного права функціональною, яка, на думку вченого, може більш повно охопити науковий матеріал, більш правильно розподілити і, що особливо істотно, розумніше і доступніше пояснити його.

Близьку наукову позицію займає Гуржій Т.О. [5, с. 97], який пропонує відмовитися від традиційного поділу адміністративного права на загальну і особливу частини через їхню слабку нормативну структурованість, аргументуючи свою позицію також і тим, що, як в минулому, так і в даний час, особлива частина адміністративного права структурується не за правовим, а за економіко-управлінським критерієм, тобто за основу береться класифікація галузей і сфер народного господарства. Все це сприяло створення галузі права, що відрізняється нечіткістю структури, відсутністю «правової логіки» її побудови та системного упорядкування. Оновлена структура адміністративного права, як вважає Гуржій Т.О., в своїй основі базується на таких його підгалузях, як: а) органи виконавчої влади; б) державна служба; в) адміністративно-правові режими; г)

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

адміністративний процес; д) законність в управлінні; е) організація державного управління; ж) інформаційне право; з) правове регулювання нормативів.

На думку Кузьменко О. В. [6, с. 176] повністю ліквідувати структуру адміністративного права, що складається з Загальної та Особливої частин, недоцільно, а в основу їх поділу слід покласти предмет регулювання. Відповідно, до Загальної частини пропонується включити: 1) поняття і сутність публічного управління; 2) суб'єкти управлінських дій; 3) структуру і зміст державного управління; 4) управлінський процес; 5) адміністративний примус; 6) адміністративно-юрисдикційний процес; 7) адміністративний процес або адміністративно-правовий судовий захист; 8) відшкодування шкоди і збитків, завданих в адміністративному порядку; 9) контроль і нагляд.

Аналізуючи навчальну літературу Лук'янець Д.М. констатує, що уявлення про сутність і зміст особливої частини адміністративного права залишаються традиційними. В особливу частину адміністративного права, як вважає Лук'янець Д.М., доцільно об'єднати правові норми, що регламентують конкретні сфери управлінської діяльності. Такому критерію відповідають, на думку даного автора, будівельне право, дорожнє право, підприємницьке право, соціальне право, шкільне (освітнє) право, поліцейське право, службове право [7, с. 214].

За аналогією з іншими галузями права, зберігаючи загальну і особливу частини адміністративного права, колишню форму необхідно буде наповнити новим змістом, а це не просте завдання.

Список використаних джерел:

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення: офіц. текст: за станом на 15 квітня 2020 р. – Х.: Одиссей, 2020. – 253с. - ISBN 966-874-506-7
2. Адміністративне право України: Академічний курс: підручник: у 2 т. / В. Б. Авер'янов, Ю. П. Битяк, В. В. Зуй та ін.; голова ред. кол. В. Б. Авер'янов. – К.: Юридична думка, 2015. – Т. 1: Загальна частина. – 584 с.
3. Болокан І. В. Теорія реалізації норм адміністративного права / І. В. Болокан. – Запоріжжя: Видавничий дім «Гельветика», 2017. – 560 с.
4. Ведерніков Ю. А. Адміністративне право України: [навч. посібник] / Ю. А. Ведерніков, В. К. Шкарупа. – К.: Центр навчальної літератури, 2015. – 336 с.
5. Гуржій Т. О. Адміністративне право України: [навч. посіб.] / за ред. Т. О. Гуржій. – К.: КНТ, 2016. – 680 с.
6. Кузьменко О. В. Адміністративно-процесуальне право України: підручник / О. В. Кузьменко, Т. О. Гуржій; за ред. О. В. Кузьменко. – К.: Атіка, 2017. – 416 с.
7. Лук'янець Д.М. Адміністративно-деліктні відносини в Україні: теорія та практика правового регулювання: [монографія] / Д.М. Лук'янець. – Суми : ВТД «Університетська книга», 2016. – 367 с.

Зозуля Марина Віталіївна,
студентка 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: Волох О.К.
доцент кафедри публічного управління
та адміністрування, кандидат юридичних наук

ГРОМАДСЬКІ СЛУХАННЯ ЯК ФОРМА ЗАКОНОТВОРЧОСТІ І ЗАКОНОДАВЧОГО ПРОЦЕСУ

Національне законодавство на конституційному рівні визначає право участі громадськості у здійсненні публічної влади переважно через «право брати участь в управлінні державними справами, на всеукраїнських та місцевих референдумах, вільно обирати та бути обраними до органів державної влади та органи місцевого самоврядування» (ч. 1 ст. 38 Конституції України). Зі свого боку, дослідник О. Скібіна [1] пропонує таке визначення участі громадян в управлінні державними справами: це свідомо, вільна, активна, громадська, добровільна, цілеспрямована, не заборонена законом діяльність громадян у навчанні державної влади, яка спрямована на формування та контроль за діяльністю державних органів усіх гілок влади. Тож, необхідно мати чіткий зв'язок з органами державної влади.

Отже, право брати участь в управлінні громадськими справами в демократичній державі має надаватися не лише громадянам, а й іншим категоріям осіб, тому термінологічно доцільніше, вважаємо, використовувати термін «громадськість».

На думку Н. Гудими, принцип відкритості державної влади передбачає її обов'язок забезпечити можливість вільного доступу громадян до управління державними справами шляхом прямого виявлення волі, служби на посадах державних службовців, а також опосередковано – шляхом відбору конкретних кандидатів або політичних партій, які представлятимуть інтереси громадян у парламенті та органах місцевого самоврядування [2, с. 52].

Таким чином, принцип відкритості влади забезпечується за допомогою механізму участі громадськості в діяльності уряду, тобто безпосередньо або через представницькі органи. Реальною участю громадськості як наслідкового фактору є відкритість державної влади та самої держави. Демократична та відкрита державна влада створює механізми спілкування з громадянським суспільством, пояснюючи для цього необхідність певних урядових рішень, вислуховування громадськості. Така комунікативність повинна підтримуватися правилами, що регулюють це повноваження органів державної влади та із зазначенням форм, механізмів та засобів взаємодії.

Співпраця між громадянським суспільством та державними органами повинна починатися на етапі розробки громадського рішення, громадськості слід надати можливість бути ініціатором, первинною рушійною силою правової політики, для цієї законотворчої ініціативи, яка є ефективною

формою демократизації, заснована на активній участі. У здійсненні державних функцій та здатності громадян впливати на процес прийняття державними органами законодавчих актів [3, с. 76].

За словами А. Крутько, поряд з класичними формами прямої демократії (вибори, референдуми) з'являються нові, не менш перспективні інститути прямої демократії, які передбачають безпосередню участь людей у громадських справах - таким є інститут народної законодавчої ініціативи. Така форма прямої демократії не відома українському народові, але, враховуючи міжнародний досвід, вона досить ефективна [4, с. 15]. Дійсно, на відміну від «вето людей», громадська правотворча ініціатива досить розвинена в державно-правовій практиці зарубіжних країн: на міжнародному рівні (ЄС відповідно до статті 11 Лісабонського договору), на національному рівні (Італія, Іспанія, Бразилія, Білорусь, Киргизстан), Швейцарія (тут проводився референдум щодо можливості введення цього інституту)) та на рівні територіальних одиниць (США, Бразилія, Німеччина, Росія тощо).

Народна правотворча ініціатива – це реалізація права громадян виступати суб'єктом правотворчого процесу, який вони здійснюють виключно колективно, і який передбачає обов'язковий розгляд проекту нормативного акта представницьким органом державних повноважень або електорату на загальному референдумі. Народна законотворча ініціатива не є обов'язковою, оскільки не існує примусового механізму при прийнятті рекомендованої ініціативи для державного органу. Безперечним і нагальним питанням, на наш погляд, є прийняття спеціального закону, який би регулював право громадян на законотворчу ініціативу.

Аналізуючи інструмент демократії участі громадськості в слуханнях на регіональному рівні (який найчастіше використовується органами місцевого самоврядування), слід також зазначити, що процедура проведення слухань є досить складною, більш-менш ускладнює реалізацію права на громадські слухання. Зокрема, Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» надає територіальним громадам право проводити громадські слухання, зустрічатися з депутатами відповідної ради та посадовими особами місцевого самоврядування, а під час цих заходів члени територіальної громади можуть заслуховувати депутатів та чиновників, порушують питання місцевого значення, належать до місцевого самоврядування та вносять на них пропозиції. Але Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» не визначає порядок проведення громадських слухань. Зазвичай логічно підвищити ефективність правового регулювання, підвищити якість правил та процедур, які безпосередньо впливають на ефективність будь-якого інструменту, включаючи громадські слухання.

Таким чином, громадські слухання як прояв народної правотворчої ініціативи є ефективним інструментом впливу громадянського суспільства на органи державної влади на всіх рівнях - від законодавчого до муніципального.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Список використаних джерел:

1. Скібіна О. О. Поняття участі громадян в управлінні державними справами: конституційно-правовий аспект // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. - 2003. - Вип. 22. - С. 310–314.
2. Гудима Н. В. Принципи відкритості і прозорості в діяльності органів державного управління України : дис. ... канд. наук з держ. упр. / К., 2008. - 22 с.
3. Крутько А. Л. Зародження та розвиток народної законодавчої ініціативи. Держава і право. Серія «Юридичні і політичні науки». - 2014. - № 66. - С. 74–82.
4. Крутько А. Л. Рівні правового регулювання народної законодавчої ініціативи: теоретико-правове співвідношення // Право і суспільство. - 2015. - № 1. - С. 15–20.

Котлова Наталія Павлівна,
студент 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Волох О.К.,
доцент кафедри публічного управління та адміністрування,
кандидат юридичних наук

**ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ У СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНІЙ
СФЕРІ**

Управління соціально-культурним будівництвом тісно пов'язано з управлінням галузями економіки, адміністративно-політичною та іншими галузями. Взаємозв'язок галузей настільки тісний, що жодна з них не може розвиватися окремо, хоча специфіка галузей очевидна, і на це не можна не звернути увагу. Унікальність соціально-культурної сфери полягає в розгляді конкретних питань забезпечення та захисту гарантованих Конституцією прав і свобод громадян у культурній, соціальній та пов'язаних з ними сферах. Це сфера громадського (нематеріального за своїм характером) життя людей, пов'язана з їх освітою, інтелектуально-культурним розвитком, вихованням, охороною їх здоров'я, соціальним захистом та задоволенням інших соціально-культурних потреб людини.

У ст. 1 Конституції визначено, що Україна є демократичною, соціальною, правовою державою [1], тобто організацією суспільства, в якій втілюється принцип верховенства права та панування соціальної справедливості, держава через систему норм права виступає нормативним, формальним регулятором суспільних відносин. Здійснюючи таку діяльність, держава через систему своїх органів сприяє життєдіяльності як суспільства в цілому, так і кожної особи зокрема шляхом забезпечення основних прав і свобод особи, її соціальної захищеності. Термін "соціальна" підкреслює, що

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

держава бере на себе піклування про матеріальний добробут громадян, забезпечує соціальну захищеність суспільних та індивідуальних інтересів.

Публічне адміністрування в рамках соціально-культурної діяльності здійснювало прийняття законодавчо-правових та окремих органів управління, укладення адміністративних угод та обов'язкових службових осіб, спрямованих на їх дослідження. Від управління іншими сферами сфера нашого дослідження відрізняється тим, що в ній перевага віддається регулюванню відносин, владно-розпорядчі методи застосовуються скоріше як виняток.

Державне управління в соціально-культурній сфері – виконавчо-розпорядча діяльність уповноважених на те органів виконавчої влади щодо організації та виконання на основі чинного законодавства завдань і функцій держави щодо освіти та науки, охорони здоров'я людей, розвитку культури та мистецтва, фізкультури і спорту, сприяння сім'ї та молоді, а також соціального захисту населення.

На місцевому (регіональному) рівні державне управління соціально-культурною сферою здійснюють обласні державні адміністрації, до структури яких переважно входять територіальні підрозділи вищезазначених центральних органів виконавчої влади. Зміст і характер методів Управлінської діяльності у сфері соціально-культурного будівництва мають свої особливості. Місцеві органи влади переважно застосовують методи переконання, загально-організаційного, рекомендаційного характеру, творчого спонукання, матеріального та морального заохочення тощо. Основу державної політики у сфері соціально-культурного будівництва формує Верховна Рада України шляхом закріплення конституційних і законодавчих засад, визначення мети, головних завдань, напрямів, принципів і пріоритетів, встановлення нормативів та обсягів бюджетного фінансування, створення системи відповідних кредитно-фінансових, податкових та інших регуляторів, затвердження переліку комплексних і цільових загальнодержавних програм у соціально-культурній сфері.

Підбиваючи підсумки, необхідно зазначити, що управління в соціально-культурній сфері – це різновид державного управління, сукупність функцій, що здійснюються органами державної влади з метою здійснення управління освітою, наукою, культурою, туризмом, охороною здоров'я та соціальним захистом населення України, фізкультурою та спортом, спрямованих на забезпечення соціально-культурних прав і свобод громадян. Це не проста та динамічна сфера державного управління, без якої неможливе існування та розвиток цивілізованої європейської держави. Значення держави в соціально-культурному розвитку країни доволі вагоме. Держава реалізовує загальне керівництво питаннями соціально-культурного будівництва (створює належну матеріально-технічну нормативну базу, організує підготовку кадрів, піклується про *соціальний захист* населення). На мою думку, соціально-культурна сфера вносить неоціненний вклад в розвиток

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

держави, створюючи робочі місця, здійснює вагомий внесок у соціально-економічний розвиток суспільства. Від міри розвитку соціально-культурної сфери та її ефективності залежить якість життя всього населення країни.

Соціальна сфера розглядається як сфера життєдіяльності суспільства, в якій реалізується соціальна політика держави, спрямована на розподіл матеріальних і духовних благ [2].

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 р. // ВВР, 1996, № 30, ст. 141.
2. Байдала В. Сучасний стан та проблеми соціальної політики України // Вісник ХНАУ ім. В.В. Докучаєва. – Серія «Економічні науки». – 2001. – № 12. – С.406-410.

Кубишин Ігор Ігоревич,
студент 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: Волох О.К.,
доцент кафедри публічного управління та адміністрування,
кандидат юридичних наук

ЗАКОНОДАВЧІ ПРОГАЛИНИ В ЗЕМЕЛЬНІЙ РЕФОРМІ

Приймаючи закон про ринок землі нам обіцяли що купувати чи продавати землю зможуть тільки українські громадяни та компанії. А іноземці зможуть лише після всеукраїнського референдуму. Але на жаль це не відповідає дійсності. Аналізуючи недавно прийняті закони про землю та банки [1, 2], ми можемо розгледіти певний механізм, за допомогою якого іноземці зможуть отримати контроль над нашою землею.

Закон про вільний обіг сільськогосподарської землі знімає мораторій на продаж землі вперше за роки незалежності України. Ще до прийняття, Український народ поділився на два табори. Де одні називали це ліберальною перемогою, інші ж тотальним розпродажем держави. Проте розглядаючи прийняті документи, можна знайти щонайменше один законодавчо-корупційний механізм, наслідки якого прихильники цих законів замовчують. Згідно з земельним законом, банкам дозволяється брати земельні ділянки українців під заставу. Здавалося це ж цілком ринкове правило, коли аби отримати кредит ти маєш надати гарантії його повернення. Відтепер це можуть бути земельні ділянки. І ось тут і криється найцікавіше, тому що незважаючи на заяви, що питання купівлі-продажу земельних ділянок іноземцям буде вирішено лише після референдуму, дія закону про так зване удосконалення деяких механізмів регулювання банківської діяльності спільно із законом про землю дозволять це робити куди швидше. Крім того, легально. Тому що, перед відкриттям ринку землі парламентарі прийняли закон про суттєве розширення прав і повноважень національного банку

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

України, що по суті ставить рішення, позицію та навіть власні судження працівників НБУ вище за закон, конституцію та навіть суд. Ще раз наголошу, оскільки новий закон дозволяє банківським установам отримувати землю під заставу, це відкриває великий простір для різних схем, так званої концентрації землі. Банки будуть видавати фіктивні кредити, які заздалегідь не будуть виплачуватись. І якщо земля, яка була внесена під заставу залишається впродовж двох років в банку, він повинен її продати та у такому разі банк самостійно обирає покупця. Власник не наділений правом обирати покупця. При цьому депутати дозволили юридичним компаніям перепродавати своє право викупу землі. Наприклад, я, як юридична особа не можу або не хочу викупити землю я можу знайти посередників, підставні структури, на які я своє право можу передати. Фактично ці посередники та будуть мати право купити цю землю. Врешті-решт, власник землі, який після відкриття ринку землі мав би розпоряджатися своєю землею самостійно, в умовах вищезгаданих законів нічого не вирішує. Банки мають чудову можливість зібрати землі і через два роки можуть продати землю вже в кількості 10 тис. гектарів. Враховуючи пандемію та посиленням економічної кризи, це не становитиме великих труднощів, а вже далі банк на власний розсуд розпоряджається нею, в тому числі, може передати іноземцям.

Також, можна припустити, що НБУ може штучно ліквідовувати банки та продавати їх заставне майно в тому числі ту саму землю за “копійки”. Нацбанк отримав повноваження, які не скасує навіть суд. Навіть якщо суд дійде висновку що рішення національного банку було незаконним або не в повній мірі законним це не зробить можливим повернення акцій банку попередньому власнику. Адже закон про вдосконалення банківської системи прямо забороняє власникам ліквідованих банків подавати позови проти НБУ.

Загалом, закони є поверхневими і такими, що спрямовані на вирішення однієї мети «аби швидше прийняти». Враховуючи розвиток інших країн, Україна могла ще раніше запустити ринок землі і зробити це більш продумано і поетапно без тиску з боку МВФ. Відкриття ринку є великим проривом за багато років. Навіть не маючи чіткої стратегії, початок все-таки покладено.

Список використаних джерел:

1. Закон України від 31.03.2020 р. № 552-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо умов обігу земель сільськогосподарського призначення» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/552-IX#Text>

2. Закон України від 13.05.2020 р. № 590-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення деяких механізмів регулювання банківської діяльності» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=68492

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

3. Проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо обігу земель сільськогосподарського призначення. Номер, дата реєстрації: 2178-10 від 10.10.2019 р. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=67059

4. Проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення деяких механізмів регулювання банківської діяльності. Номер, дата реєстрації: 2571-д від 30.03.2020 р. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=68492

Левковець Аліна Сергіївна,
Студент 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: Волох О.К.
доцент кафедри публічного управління та адміністрування,
кандидат юридичних наук

***ФОРМА ТА ВИДИ ЗВЕРНЕННЯ ГРОМАДЯН: ЇХ ХАРАКТЕРИСТИКА
ТА ОСОБЛИВОСТІ***

Відповідно до чинного законодавства громадяни України мають право звернутися до органів державної влади, місцевого самоврядування, об'єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, засобів масової інформації, посадових осіб відповідно до їх функціональних обов'язків із зауваженнями, скаргами та пропозиціями, що стосуються їх статутної діяльності, заявою або клопотанням щодо реалізації своїх соціально-економічних, політичних та особистих прав і законних інтересів та скаргою про їх порушення [2].

Згідно ст. 3 Закону України «Про звернення громадян» під зверненням громадян слід розуміти викладені в письмовій або усній формі пропозиції (зауваження), заяви (клопотання) і скарги [1].

24 вересня 2008 р. постановою Кабінету Міністрів України затверджено «Класифікатор звернень громадян», відповідно до якого визначено види звернень, зокрема [3]:

1. За суб'єктом, який подав звернення:

- індивідуальне: звернення, подане окремою особою, громадянином або через уповноважену ним особу (якщо ці уповноваження оформлені відповідно до чинного законодавства), до органів владних повноважень, їх посадових осіб. Наприклад, звернення на захист прав і законних інтересів недієздатної особи [2];

- колективне: звернення, подане групою осіб, певним колективом громадян, працівників, членів громадських формувань до органів владних повноважень, їх посадових осіб. Під групою осіб слід розуміти (за

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

принципами кримінального, адміністративного права) дві і більше осіб, якими подано відповідне звернення [2];

- анонімне: письмове звернення, в якому не зазначено місце проживання автора, яке не підписане автором (авторами), а також таке, з якого неможливо встановити авторство [2].

2. За видами:

- пропозиція (зауваження): звернення громадян, де висловлюються порада, рекомендація щодо діяльності органів державної влади і місцевого самоврядування, депутатів усіх рівнів, посадових осіб, а також висловлюються думки щодо врегулювання суспільних відносин та умов життя громадян, вдосконалення правової основи державного і громадського життя, соціально-культурної та інших сфер діяльності держави і суспільства [1].

- заява (клопотання): звернення громадян із проханням про сприяння реалізації закріплених Конституцією та чинним законодавством їх прав та інтересів або повідомлення про порушення чинного законодавства чи недоліки в діяльності підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, народних депутатів України, депутатів місцевих рад, посадових осіб, а також висловлення думки щодо поліпшення їх діяльності [1].

- скарга: звернення з вимогою про поновлення прав і захист законних інтересів громадян, порушених діями (бездіяльністю), рішеннями державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, об'єднань громадян, посадових осіб [1].

3. За формою надходження:

- поштою;
- на особистому прийомі;
- через уповноважену особу;
- через органи влади;
- через засоби масової інформації;
- від інших органів, установ, організацій.

4. За ознакою надходження звернення:

- первинне;
- повторне: це звернення, якщо питання у першому зверненні не вирішено по суті. Відповідно до ст. 8 Закону України «Про звернення громадян», зокрема не розглядаються повторні звернення одним і тим же органом від одного і того ж громадянина з одного і того ж питання, якщо перше вирішено по суті [1];

- дублетне: відповідно до Інструкції, визначається як звернення одного і того ж громадянина з одного і того ж питання, що надіслане різними адресатам і надійшло на розгляд до однієї й тієї ж організації [4];

- неодноразове : звернення громадянина, що надходить до органу влади з одного й того ж питання і надсилається громадянином за короткий

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

проміжок часу, а на попереднє звернення відповідь ще не надано або/чи надано обґрунтовану відповідь, проте автор з будь-яких причин продовжує надсилати звернення з таким самим змістом [4];

- масове: це звернення, що надходять до органу влади у великих кількостях від різних громадян з однаковим змістом чи суттю питання [4].

5. За статтю авторів звернень: чоловіча; жіноча.

6. За типом: телеграма; лист; усне.

7. За категоріями авторів звернень: учасник війни; дитина війни; інвалід Великої Вітчизняної війни; інвалід війни; учасник бойових дій; ветеран праці; інвалід I групи; інвалід II групи; інвалід III групи; дитина-інвалід; одинока мати; мати-героїня; багатодітна сім'я; особа, що потерпіла від Чорнобильської катастрофи; учасник ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС;

- герой України; герой Радянського Союзу; герой Соціалістичної Праці; дитина; інші категорії.

8. За соціальним станом авторів звернень: пенсіонер; робітник; селянин; працівник бюджетної сфери; державний службовець; військовослужбовець; підприємець; безробітний; учень, студент; служитель релігійної організації; особа, що позбавлена волі; особа, воля якої обмежена; інші.

Із тексту звернення або додатків до нього у більшості випадків є можливість визначити соціальний стан, категорію авторів звернень. У разі неможливості визначити, ці пункти не відмічаються.

9. За результатами розгляду:

- вирішено позитивно: якщо порушене у зверненні питання вирішене.

- відмовлено у задоволенні: за наслідками розгляду звернення порушене питання вирішено негативно (відхилено, відмовлено, необґрунтовано).

- дано роз'яснення: – належать звернення, в яких громадяни просять надати роз'яснення, а також ті, що на час розгляду з обґрунтованих підстав і в межах нормативно-правових актів, фінансування вирішити позитивно немає можливості та наслідками їх розгляду громадянам надані вмотивовані вичерпні роз'яснення.

- звернення, що повернуто авторові відповідно до статей 5 і 7 Закону України "Про звернення громадян";

- звернення, що пересилається за належністю відповідно до статті 7 Закону України "Про звернення громадян";

- звернення, що не підлягає розгляду відповідно до статей 8 і 17 Закону України "Про звернення громадян".

Висновок. Право на звернення забезпечує громадянам можливість обстоювання своїх прав і законних інтересів та відновлення їх у разі порушення, участі в управлінні державними і громадськими справами та впливу на поліпшення роботи органів державної влади і місцевого самоврядування, установ, підприємств, організацій.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про звернення громадян» від 02.10.1996 № 393/96-ВР.
2. Види звернення громадян та вимоги до їх оформлення // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://terjust.gov.ua/>
3. Постанова Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2008 р. № 858 «Про затвердження Класифікатора звернень громадян» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/index>
4. Методичний посібник: «Види звернень громадян та порядок їх розгляду» Івано-Франківськ. 2013 рік, інтернет ресурс : <http://obljustif.gov.ua/wp-content/uploads/2014/07/Vidi-zvernen-gromadyan-ta-poryadok-yih-rozglyadu-buklet.pdf>

Мелянець Вероніка Віталіївна,
Студент 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Волох О.К.
доцент кафедри публічного управління та адміністрування,
кандидат юридичних наук

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ЗДОБУТТЯ ВИЩОЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ

Освіта являє собою складну і взаємопов'язану систему, що включає в себе безліч учасників і складаються між ними різноманітних відносин, заснованих на державній регламентації. У сучасному світі освітня система повинна бути стабільна і при цьому мати можливість динамічного розвитку.

Огляд наукових публікацій свідчить, що серед головних проблем юридичної освіти в умовах трансформації сучасної правової системи України фахівці виділяють наступні: невідповідність системи юридичної освіти реальним потребам суспільства і держави; велика кількість юридичних вузів і факультетів у нашій країні; дискусійність і невизначеність питання щодо змісту галузевого стандарту юридичної освіти; нагальна необхідність підвищення її якості; складні процеси інтернаціоналізації та інтеграції вищої юридичної освіти в Європейський і світовий освітній простори; зниження рівня правової культури і правової освіченості абітурієнтів; успадкування і деякою мірою консервування радянської системи теоретичної і практичної підготовки юристів, що полягає у спотвореній корпоративності професії юриста, орієнтації майбутніх фахівців на збереження та розвиток саме примусово-заборонних правових норм, існування, окрім «писаного», ще й «телефонного» права, відсутності реальної публічності в правових відносинах узагалі та в захисті прав людини і громадянина зокрема [1].

Реалії процесу підготовки юристів часто показують, що більшість теоретичних занять в Україні проводяться належним чином і є достатніми для висвітлення всіх необхідних дисциплін та предметів, однак практичної підготовки недостатньо. Під час проходження практики (приблизно 2 / 1

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

місяця відповідно за весь період навчання СО «Бакалавр» (4 р.) / «Магістр» (1,5 р.) значна кількість підприємств не хоче витратити час на стажування студентів або безвідповідально ставляться до цього, що згодом негативно впливає на практичну підготовку таких студентів. Насамперед, це зумовлено невеликим терміном, за який здобувачі вищої юридичної освіти не встигнуть опанувати всі особливості роботи [2]. Недостатність здобутих практичних навичок у ВНЗ і небажання роботодавців витратити час на проведення навчання на робочому місці приводить до своєрідного парадоксу- більшість підприємств при прийомі ставлять вимогу мати обов'язково досвід роботи у сфері права в той час, як випускник ВНЗ не може здобути цього досвіду, оскільки не може знайти роботу з цієї ж причини. Таким чином рівень безробіття серед молоді зростає.

Розглянувши досвід зарубіжних країн, можливо знайти шляхи вирішення даної проблеми. Головною особливістю системи професійної підготовки юристів в Німеччині є наявність дворівневої системи: університетського навчання і практичного стажування.

Теоретична підготовка включає обов'язкові дисципліни (цивільне право, кримінальне право, публічне право, процес і ін.) і дисципліни за вибором залежно від спеціалізації [1]. Після вивчення матеріалу складається іспит для перевірки знань з найважливіших фахових дисциплін, який має комплексний характер і складається з письмової та усної частин. Приблизно 70% оцінки формується за рахунок письмових робіт, суть яких полягає в підготовці експертних висновків щодо різних ситуацій в області цивільного, кримінального та публічного права. Кожна письмова робота оцінюється викладачем і практикуючим юристом. Після цього слідує усна частина іспиту (це приблизно 30% загальної оцінки). Вона складається з досить тривалих (від 4 до 6 годин) виступів перед екзаменаційною комісією в складі двох викладачів і двох практикуючих юристів. З цієї причини екзаменаційна сесія триває близько шести місяців. Не менш 30% кандидатів зазвичай витримують іспит. Випускникам, які успішно склали іспит присвоюється кваліфікація «кандидат юриспруденції».

Програма навчання передбачає також проходження практики в судових розглядах, в управлінні і при юридичному консультуванні, засвоєння основних навичок, таких як уміння вести переговори, правильно будувати мову, проводити погоджувальні процедури, медіацію, техніку допиту і навички спілкування. Порядок проходження практики встановлюється законодавством земель [2].

За загальним правилом стажування включає чотири фази. Перша пов'язана з роботою в судовій канцелярії. На це йдуть перші п'ять місяців стажування в цивільному суді, які присвячені в основному вивченню громадянського права і підготовці текстів судових рішень. Змістом другої фази (6-8-й місяці) виступає робота в окружній прокуратурі або в відділі кримінальних справ суду. Стажери фокусуються на кримінальному праві і

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

практикуються в підготовці текстів обвинувальних висновків і у виступах з боку звинувачення в судових процесах. Третя фаза (9-11-й місяці) проходить зазвичай в муніципальних органах влади. Тут має місце крен в сторону адміністративного права, а юридичні навички відпрацьовуються за допомогою підготовки матеріалів для судових розглядів і представлення інтересів органів влади в судових процесах.

Після здобуття практичних вмінь в екзаменаційному відомстві відповідної землі складається іспит, на якому демонструються набуті за час практики знання та навички, і за результатами якого випускник отримує можливість претендувати на зайняття посади судді. Після такого іспиту молодий фахівець у галузі права може обирати роботу прокурором, нотаріусом, адвокатом тощо.

Відповідно до законодавства період навчання для отримання ступеня бакалавра становить від трьох до чотирьох років. Нормативний термін придбання ступеня магістра варіюється від року до двох. У разі отримання двох ступенів загальний термін навчання не повинен перевищувати п'яти років.

Вищу юридичну освіту в Німеччині можна отримати, як правило, на юридичному факультеті одного з університетів. У Німеччині не практикується поширення єдиного освітнього стандарту для всієї країни. Роль професійних стандартів для юристів виконує закон про суддів, який також забезпечує єдність юридичної освіти на всій території країни.

Проаналізувавши компетенції за освітнім стандартом з підготовки юристів, слід зазначити, що фахівець повинен вміти тлумачити і застосовувати закони і інші нормативні правові акти; забезпечувати дотримання законодавства в діяльності державних органів, фізичних і юридичних осіб; юридично правильно кваліфікувати факти й обставини; розробляти документи правового характеру, здійснювати правову експертизу нормативних актів, давати кваліфіковані юридичні висновки і консультації; приймати правові рішення і здійснювати інші юридичні дії в точній відповідності з законом; розкривати і установлювати факти правопорушень, визначати міри відповідальності і покарання винних; вживати необхідних заходів до відновлення порушених прав; систематично підвищувати свою професійну кваліфікацію, вивчати законодавство і практику його застосування, орієнтуватися в спеціальній літературі. Формування цих компетенцій неможливо без обов'язкової практики в судових органах та органах юстиції.

У сфері підготовки юристів в Україні необхідно посилити практичну спрямованість навчання, ввести обов'язкову практику в судах, збільшити тривалість практичного навчання, при цьому не відмовлятися від таких достоїнств системи підготовки студентів в Україні як фундаментальність і інтеграція навчання і науки.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Список використаних джерел:

1. Опришко В. Ф. Особливості підготовки юристів у непрофільних вищих навчальних закладах України: сучасний стан і шляхи подальшого розвитку // Правове регулювання економіки. - 2013. - № 13. - С. 6-27.
2. Калаченкова К.О. Практична підготовка юристів: зарубіжний досвід // Юридична освіта у сучасному вимірі. - 2017. - С. 51-53.
3. Юридична освіта у Німеччині: як влаштована? Де можна отримати? URL: <https://studys0.ua/ua/news/juruduchna-osvita-nimechuna>
4. Стаття юристом: зарубіжний опыт. URL: <https://sud.ua/ru/news/sud-info/94627-stat-yuristom-zarybezhnij-opit>

Надірова Кристина Джасумівна,
студент 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Волох О.К.
доцент кафедри публічного управління та адміністрування,
кандидат юридичних наук

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ У СПРАВАХ МОЛОДІ

Молодь – рушійна сила країни, основна складова ринку зайнятості, тож дуже важливо дати їй можливість прогресивно рухатися вперед та створити для цього всі необхідні умови. Для того, щоб правильно використовувати свій потенціал, необхідно інвестувати в молодь знання. Це дуже важливо, адже вклад в молодь – вклад в майбутнє. Проте, як ми бачимо, українська молодь має чималі прогалини у багатьох сферах їхнього соціального життя. Виникає питання: чому це відбувається і як подолати цю прірву? В даній роботі зроблено спробу розібрати ці питання.

Законодавство України в справах молоді базується на Конституції України і складається з Закону України «Про сприяння становленню та розвитку молоді», Закону України «Про Загальнодержавну програму підтримки молоді» на відповідні роки та інших міжнародних нормативно-правових актах.

Офіційно, молоддю в Україні вважаються громадяни віком від 14 до 35 років. Соціальна політика в справах молоді розвивається, але неефективно. Молоде покоління є вразливим в таких сферах як: освіта, ринок праці, благополуччя та здоров'я, громадське та політичне життя. Це основні аспекти, які впливають на індекс благополуччя країни.

Ситуація на ринку праці виглядає незадовільно. Досить важливою проблемою є недостатність робочих місць.

Здоров'я та благополуччя. Варто виділити те, що ВІЛ є серйозною проблемою, більше того загрозою української молоді. Незважаючи на те, що молоді жінки частіше проходять тест на ВІЛ та загалом більш освічені у питаннях профілактики ВІЛ, жінки віком від 15 до 24 років в Україні більше

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

страждають від цієї епідемії і відчувають її наслідки в молодому віці, ніж чоловіки тієї ж демографічної групи. Крім того, попри незаперечну важливість профілактики ВІЛ, розуміння та знання підлітками цієї теми залишаються нижче цільового рівня так само, як і відсоток підлітків та молодих людей, які проходили тест на ВІЛ.

Освіта. Попри високий рівень грамотності та порівняно високий показник зарахування до вищих навчальних закладів, Україна стикається із труднощами стосовно як якості освіти, так і невідповідності між наявним на ринку праці попитом та освітою молоді. Поки Україна розпочинає реформування освіти, спрямоване на запровадження навчання на основі виявлених у учнів схильностей, триваючий збройний конфлікт на сході України негативно впливає як на ситуацію з освітою дітей у цій частині країни, так і на вчителів. Негативні наслідки цього включають (але не обмежуються): пошкоджені навчальні заклади, низьку якість освіти та загальний несприятливий соціально-психологічний клімат. Уряд прагне вирішити ці та інші проблеми, розглядаючи можливість підписання Декларації про безпечну школу. Тому найважливіші та найактуальніші проблеми в цій сфері такі: незадовільна якість освіти, яка погіршується через низький рівень залучення молоді до планування та оцінювання освітньої системи, а також потенційні перешкоди на шляху до отримання освіти в закладах, розташованих вздовж лінії розмежування: загальна небезпека відвідування школи учнями та вчителями і відсутність знань щодо поводження з мінами, саморобними вибуховими пристроями та вибухонебезпечними залишками війни.

Участь у суспільно-політичному житті. Більше половини молодих людей мають ідеї щодо шляхів розвитку своїх громад, а більшість з них відповіли, що бажають брати участь у формуванні молодіжної політики у своїй країні. Таким чином, молоді люди прагнуть брати участь у суспільному житті, але вони вважають, що не мають для цього достатньо повноважень. Дійсно, високий відсоток молодих людей повідомив про свою непоінформованість щодо існування молодіжних організацій громадянського суспільства та їх діяльність в Україні.

Для подолання всіх вище зазначених проблем слід вдатися до наступних дій:

- з метою зменшення поширеності вживання тютюнових засобів, уряду рекомендується сприяти ухваленню відповідного законодавства щодо продажу та реклами електронних сигарет, одночасно посилити контроль за дотриманням чинного законодавства;

- побудувати нову модель Нової української школи, головним завданням якої має бути підвищення компетентності вчителів та залучення школи до відповідних процесів прийняття рішень;

- учням повинна надаватися соціально-психологічна допомога, а особливо для тих, які проживають у зоні збройного конфлікту;

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

- залучати молодь до створення соціальних громад;
- слід створювати багатoproфільну мережу профорієнтації, яка сприятиме проведенню роз'яснювальної роботи серед молоді та підвищення кваліфікації відповідних спеціалістів;
- надавати підтримку молодіжному підприємництву шляхом вдосконалення нормативно-правової бази;
- молодіжну політику слід додати як пріоритет до урядової стратегічної програми;
- слід оновити законодавчу базу щодо молоді в суспільно-політичній сфері
- оновити відповідні статті Закону України «Про зайнятість населення»;
- підвищити рівень інформованості молодих жінок та чоловіків про їх права щодо участі в суспільно-політичному житті.

Список використаних джерел:

1. Закон України від 05.02.1992 р. № 2998-XII «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді» // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 16, ст.167.
2. Закон України від 21.06.2001 р. № 2558-III «Про соціальну роботу з сім'ями, дітьми та молоддю» // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 42, ст.213.
3. Становище молоді в Україні. Аналітичний звіт, складений Робочою групою ООН у справах молоді. 2019 рік // [Електронний ресурс]. - Режим доступу:
<http://www.un.org.ua/images/documents/4790/THE%20STATE%20OF%20YOUTH%20IN%20UKRAINE%202019%20%D1%83%D0%BA%D1%80.pdf>

Нацик Вікторія В'ячеславівна,
студент 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Волох О.К.
доцент кафедри публічного управління та адміністрування,
кандидат юридичних наук

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ЕКОНОМІКИ

Термін «публічне адміністрування» походить із законодавства зарубіжних країн. Згідно з словником ООН, публічне адміністрування має багато визначень. На думку деяких авторів, публічне адміністрування - це централізована організація урядових політик та програм, а також координація діяльності персоналу. Інші експерти визначають, що публічне адміністрування пов'язане з виконанням законів та інших норм, прийнятих законодавчим органом держави. Інші стверджують, що державне управління використовується в адміністративній, політичній та юридичній теорії, є

процедурою в реалізації законодавчої, виконавчої та судової гілок влади з метою здійснення державного регулювання та надання послуг населенню [1]. За даними ООН, державне управління має два тісно пов'язані значення: 1) інтегрований державний апарат (політика, правила, процедури, системи, організаційні структури, персонал тощо), який фінансується з державного бюджету і відповідає за управління та координація виконавчої влади та її взаємодіє з іншими зацікавленими сторонами в державі, суспільстві та зовнішньому середовищі; 2) управління та реалізація всього комплексу державних заходів, пов'язаних із виконанням законів, постанов та рішень уряду та управління, пов'язаних із наданням державних послуг [2]

Сутність державного регулювання економіки всебічно розкривається її основними функціями, які, з одного боку, є логічним продовженням функцій держави, їх конкретизацією, а з іншого - через неможливість ринкового механізму саморегулювання та монополістичного планування для забезпечення стабільної економічної системи.

Адміністративно-правове регулювання відносин у галузі економіки здійснюється за кількома основними напрямками: 1) забезпечення стратегічних пріоритетів економічного розвитку: стимулювання розвитку окремих галузей та галузей, сфер економічного розвитку; залучення іноземних інвестицій; ціноутворення тощо; 2) упорядкування відносин власності шляхом визначення тих сфер економіки, які можуть розвиватися стосовно недержавної власності та механізму їх придбання - наприклад, шляхом приватизації, а також антимонопольного регулювання (створення конкурентного середовища) та чіткого статусу державної власності; 3) адміністративно-правове регулювання зовнішньоекономічних відносин. До видів зовнішньоекономічної діяльності, що здійснюються в Україні суб'єктами цієї діяльності, є: експорт та імпорт товарів, капіталу та робочої сили; надання послуг суб'єктам зовнішньоекономічної діяльності України суб'єктам зовнішньоекономічної діяльності; наукова, науково-технічна, науково-виробнича, виробнича, навчальна та інша співпраця з суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності тощо; 4) адміністративно-правові засоби державного впливу в економіці: реєстрація, ліцензування, патентування, квоти, сертифікація, ліцензування, реалізація адміністративних юрисдикційних прав тощо. Однак ступінь її втручання в економічні процеси безпосередньо залежить від характеру та моделі економічної організації суспільства.

Місцева влада відіграє значну роль у системі регіонального (місцевого) публічного адміністрування. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» закріплює повноваження представницьких органів місцевого самоврядування, їх виконавчих органів, посадових осіб місцевого самоврядування та розрізняє власні та делеговані повноваження. Виконавчу владу в областях та районах, відповідно до Закону України «Про місцеві державні адміністрації», здійснюють місцеві державні адміністрації, які є

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

місцевими органами виконавчої влади та входять до системи органів виконавчої влади. Місцева державна адміністрація в межах своїх повноважень здійснює виконавчу владу на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці, а також здійснює повноваження, делеговані їй відповідною радою.

В даний час пріоритетом ефективної регіональної політики повинен стати розвиток місцевого самоврядування та працездатних територіальних громад як основних суб'єктів самоврядування. Місцеві органи влади повинні здійснювати регулюючу та контрольну діяльність, враховуючи форми та методи організації такої діяльності; питання формування видатків місцевого бюджету; системи місцевих податків та державних субсидій та визначення їх ролі в соціально-економічному розвитку регіонів [3].

Місцеве самоврядування – це законодавчо гарантоване право територіальної громади самостійно вирішувати питання місцевого значення. О.Д. Лазор та О.Я. Лазор розглядають місцеве адміністрування як складний механізм, який поєднує діяльність органів місцевого самоврядування та місцевих органів виконавчої влади у певній галузі, що є частиною державного механізму державного управління [4].

Основна мета місцевого державного управління як системи суб'єктивно-об'єктивних відносин – створити та підтримувати сприятливе життєве середовище, необхідне для всебічного розвитку людини, забезпечення мешканців місцевих громад якісними та доступними послугами, посилення ефективності та активності громади.

Основні сфери впливу місцевого адміністрування, які визначені та офіційно закріплені в Конституції та законодавстві України, включають державне управління в галузі економіки. Як показує практика, взаємозв'язок між центральною владою та органами місцевого самоврядування має характеристики централізованої системи управління. У той же час гострота суперечностей між центром та місцевою владою у сфері економіки не зменшується, а в деяких регіонах навіть зростає. Слід підкреслити, що складний економічний розвиток регіонів України гальмується недосконалою структурою та існуючими механізмами публічного адміністрування.

Таким чином, створення гнучкої системи державного управління є важливим завданням, її реалізація забезпечить раціональне поєднання інтересів усіх суб'єктів господарювання на території та максимальну економічну ефективність.

Список використаних джерел:

1. Глосарій Програми розвитку публічного адміністрування ООН URL : <http://www.unpan.org/DPADM/ProductsServices/Glossary/tabid/1395/language/en-US/Default.aspx>.
2. Босак О.З. Публічне управління як нова модель управління у державному секторі // Державне управління: теорія та практика : збірник наукових праць. Х.: Магістр, 2010. - № 2.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

3. Чернюк Л.Г. Місцеві органи влади в системі регіонального управління. Ефективна економіка. Дніпропетровський державний аграрно-економічний університет. - 2014. - № 2. URL : <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=2779>.

4. Лазор О.Д. Місцеве управління: поняття, терміни, визначення : словн.-довідн. / О.Д. Лазор, О.Я. Лазор ; наук. ред. М.Д. Лесечко. Львів : ЛРІДУ УАДУ, 2003. 124 с.

Стужук Аліна Олегіна

Студент 2-го курсу БП ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Волох О.К.

доцент кафедри публічного управління та адміністрування,
кандидат юридичних наук

**АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА
ЗАГАЛЬНООБОВ'ЯЗКОВОГО СОЦІАЛЬНОГО СТРАХУВАННЯ**

Загальнообов'язкове соціальне страхування посідає важливу роль у трудовій діяльності працюючих, підприємницькій діяльності суб'єктів господарювання та безпосередньо осіб, які мають право на отримання соціальних виплат.

Враховуючи глобальну фінансову кризу, війну на Сході, а також пандемію можливо говорити про те, що соціально-економічна система знаходиться у стані дисбалансу та з явними порушеннями. У той же час, лише дана система зобов'язана та покликана створити умови, які повинні пом'якшувати після кризисні умови, що виникають у громадян.

Відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування» за видами соціальне страхування поділяється на:

- у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності;
- від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності (далі - страхування від нещасного випадку);
- медичне [1].

Розбираючи дане словосполучення можливо одразу зустріти ряд його ознак: «загальнообов'язкове» - імперативність норм, які передбачають таке страхування не дозволяє собі жодних виключень, тобто встановлюється безпосередньо обов'язок страхування, а не право; «державне» - центральним і, фактично, єдиним суб'єктом, який має право здійснювати будь-які повноваження з приводу розпорядження коштами є виключно держава в особі відповідних органів; «соціальне» - таке, що направлене на досягнення добробуту у суспільному житті як всього суспільства, так і окремого громадянина. У той же час, дане слово могло бути додане законодавцем з

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

огляду на наявність іншого «загальнообов'язкового державного страхування» - пенсійного[2]; «страхування» - тобто вчинення дій, які направлені на пом'якшення наслідків, які можуть настати через події, відносно яких попередньо невідомо чи відбудуться вони.

Необхідно зазначити, що незважаючи на загальнообов'язковість страхування, серед них наявне одне, яке здійснюється за бажанням особи – медичне.

У серпні 2016 року було розроблено Проект Закону «Про загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування в Україні», яким передбачалось фактичне приведення медичного страхування до критерію загальнообов'язковості, як і в інших видах страхування [3].

Водночас дана спроба зазнала різкої критики як зі сторони науковців, так і зі сторони представників влади.

Соціальне забезпечення є складовою соціальної політики держави і одночасно вважається невід'ємним компонентом системи соціального захисту і соціальної роботи зокрема. Так, одним з головним показником рівня розвитку країни є забезпечення соціальним захистом усіх верств населення через застосування ефективної соціальної політики, а формою її реалізації виступає ефективний та якісний процес фінансування соціальної сфери, що в свою чергу забезпечить належний розвиток як суспільства, так і економіки в цілому [4].

Крім спеціалізованого закону регулювання вказаних відносин відбувається у відповідності до Основ законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування [5].

За змістом вказаного акту, встановлюється дещо розширене коло видів загальнообов'язкового державного соціального страхування:

- пенсійне страхування;
- страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності;
- медичне страхування;
- страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності;
- страхування на випадок безробіття;
- інші види страхування, передбачені законами України.

Необхідно зазначити, що в даному нормативно-правовому акті медичне страхування відноситься безпосередньо до «загальнообов'язкового» страхування. Тобто, наявна фактична колізія, яка встановлює різний рівень імперативності для одного і того ж виду страхування.

Також, як видно із вищенаведеного, в спеціальному законі у переліку видів соціального страхування відсутнє пенсійне страхування, у той час як в Основах він наявний.

Питання пенсійного страхування регулюється Законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» як спеціальним. Даний

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

нормативно-правовий акт неодноразово зазнавав змін за часи свого існування, що об'єктивно пов'язано із його важливістю для населення України.

Водночас і він не позбавлений окремих недоліків.

Як видно із назви закону, назви Основ, вказаних переліків, всі види страхування є саме «державними». Водночас, спеціалізованим законом відносно пенсійного страхування, а саме ст. 2, передбачена можливість здійснення недержавного пенсійного страхування.

Система недержавного пенсійного забезпечення, що базується на засадах добровільної участі громадян, роботодавців та їх об'єднань у формуванні пенсійних накопичень з метою отримання громадянами пенсійних виплат на умовах та в порядку, передбачених законодавством про недержавне пенсійне забезпечення відноситься до третього рівня системи пенсійного забезпечення в Україні.

Проте, слід зазначити, що недержавне пенсійне забезпечення здійснюється на добровільних засадах паралельно із загальнообов'язковим державним пенсійним забезпеченням, що, безумовно, покладає додаткові обов'язки на осіб, які бажають отримувати гідну пенсію після настання певного віку.

Питання недержавного пенсійного забезпечення регулюється Законом України «Про недержавне пенсійне забезпечення» і одразу можливо говорити про те, що ним розділяється особа, яка сплачує (добровільно) внески та особа, на користь якої сплачуються такі внески (відповідно вкладник та учасник недержавного пенсійного фонду) [6].

Тобто це може бути як одна особа, так і різні особи.

Також, до видів загальнообов'язкового державного соціального страхування в Україні віднесено випадки по безробіттю. В даному випадку також наявний профільний Закон України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття», який, в свою чергу, також встановлює ряд власних норм [7].

Список використаних джерел:

1. Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування: Закон України від 23.09.1999 р. № 1105-XIV. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 46. ст. 403.
2. Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування: Закон України від 09.07.2003 р. № 1058-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 49. ст. 376;
3. Про загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування в Україні: Проект Закону України. Офіційний веб-портал Верховної ради України. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=59862;
4. Дутчак А.В. Соціальне забезпечення громадян: сучасний стан та перспективи розвитку // Молодий вчений, 2017. - №5. - С. 568–572.
5. Основи законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування: Закон України від 14.01.1998 р. № 16/98-ВР. *Відомості*

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

Верховної Ради України. 1998. № 23. Ст. 121.

6. Про недержавне пенсійне забезпечення: Закон України від 09.07.2003. № 1057-IV // Відомості Верховної Ради України, 2003. - № 47. Ст. 372.

7. Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття: Закон України від 02.03.2000. № 1533-III. Відомості Верховної Ради України. 2000. № 22. Ст. 171.

ТАКТИЧНА ПІДГОТОВКА. БЕЗПЕКА ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ

Герус Т.С.

курсант ННІ №1 НАВС

Науковий керівник: Кудлай Аліна Олександрівна,
викладач кафедри тактичної підготовки
Навчально-наукового інституту № 3 НАВС

ПОНЯТТЯ ВИРОБНИЧОГО СЕРЕДОВИЩА ТА ФАКТОРІВ, ЯКІ ЙОГО ФОРМУЮТЬ

Виробниче середовище – це середовище, де людина здійснює свою трудову діяльність (предмети праці, знаряддя праці, продукти праці, умови праці).

Стан здоров'я і рівень працездатності працівників великою мірою залежить від виробничого середовища, в якому відбувається трудова діяльність. Виробниче середовище безпосередньо впливає на продуктивність праці. У несприятливих умовах виробничого середовища працівник не тільки виконує трудові дії, але й зазнає додаткового навантаження на організм у зв'язку з необхідністю виконувати фізіологічну роботу з метою пристосування до тих чи інших факторів.

Шкідливий виробничий фактор – фактор середовища і трудового процесу, вплив якого на працюючого за певних умов (інтенсивність, тривалість та ін.) може викликати професійне захворювання, тимчасове або стійке зниження працездатності, підвищити частоту соматичних і інфекційних захворювань, призвести до порушення здоров'я нащадків.

Відповідно до ГОСТ 12.0.003-74 небезпечні та шкідливі фактори за природою дії поділяються на такі групи: фізичні, хімічні, біологічні та психофізіологічні.

До фізичних небезпечних та шкідливих виробничих факторів належать:

- рухомі машини та механізми;
- пересувні частини виробничого устаткування;
- підвищена запиленість та загазованість повітря робочої зони;
- підвищена чи знижена температура поверхонь устаткування, матеріалів чи повітря робочої зони;
- підвищений рівень шуму, вібрацій, інфразвукових коливань, ультразвуку, іонізуючих випромінювань, статичної електрики, електромагнітних випромінювань, ультрафіолетової чи інфрачервоної радіації;
- підвищені чи знижені барометричний тиск, вологість, іонізація та рухомість повітря;

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

- небезпечне значення напруги в електричному колі; - підвищена напруженість електричного чи магнітного полів;
- відсутність чи нестача природного світла;
- недостатня освітленість робочої зони;
- підвищена яскравість світла;
- пряме та відбите випромінювання, що створює сліпучу дію.

До хімічних небезпечних та шкідливих виробничих факторів належать хімічні речовини, які за характером дії на організм людини поділяються на загальнотоксичні, подразнюючі, сенсibiliзуючі, канцерогенні, мутагенні та такі, що впливають на репродуктивну функцію.

До біологічних небезпечних та шкідливих виробничих факторів належать патогенні мікроорганізми (бактерії, віруси, мікроскопічні гриби та ін.) та продукти їх життєдіяльності, а також макроорганізми (рослини та тварини).

До психофізіологічних небезпечних та шкідливих виробничих факторів належать фізичні (статичні та динамічні) і нервово-психічні перевантаження (розумове перенапруження, перенапруження органів чуття, монотонність праці, емоційні перевантаження).

Отже, одні й ті самі небезпечний і шкідливий виробничий фактор за природою своєї дії може належати одночасно до різних груп. Ефективною формою пропаганди охорони праці є громадські огляди, які проводить адміністрація разом із профспілковим активом. Важливо використовувати й такі форми пропаганди, як виставки, стенди, кутики з техніки безпеки тощо.

Список використаних джерел:

1. Желібо Є. П., Заверуха Н. М., Зацарний В. В. Безпека життєдіяльності. Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів освіти України I-IV рівнів акредитації/ за ред. /Є. П. Желібо, і В.М. Пічі. – Львів: Піча Ю.В., Київ: "Каравела", Львів: "Новий Світ.", 2002. – 328 с.
2. Основи охорони праці, безпеки життєдіяльності та цивільного захисту населення: Навчальний посібник / ММ Козяр, Я.І. Бедрій, О.В. Станіславчук. – Київ: кондор, 2014. – 458 с.
3. Охорона праці в органах внутрішніх справ : підруч. [для курсантів і студ. вищ. навч. закл.] / В. Г. Грибан, О. В. Негодченко. – Дніпро : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ ; Ліра ЛТД, 2016. – 248 с.
4. Охорона праці та особиста безпека працівників органів внутрішніх справ : Навчальний посібник / С.М. Бадьора, О.В. Коломієць, О.М. Свиначенко. – Київ : Національна академія внутрішніх справ, 2014. – 296 с.
5. Про охорону праці : Закон України від 14 жовтня 1992 року № 2694-XII: URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2694-12>

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Костюк Ж.С.

курсант ННІ №1 НАВС

Науковий керівник: Кудлай Аліна Олександрівна,

викладач кафедри тактичної підготовки

Навчально-наукового інституту № 3 НАВС

ПРОФІЛАКТИКА ТРАВМАТИЗМУ ТА ПРОФЕСІЙНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ

Рівень виробничого травматизму в Україні стабільно залишається в декілька разів вищим, ніж в економічно розвинених країнах. Також щороку на виробництві виявляються професійні захворювання в середньому у 6-6,5 тис. працівників, травмується близько 20 тис. – 25 тис., з яких майже 1-1,5 тис. із смертельним наслідком.

Найвищий рівень ризику загибелі та травмування людей на виробництві у вугільній галузі, де майже 7,8 тис. працівників, за оперативними даними, у 2005 році травмовано, а 157 загинуло. У будівництві травмовано близько 1,2 тис. і загинуло 129 працівників. На транспорті ці показники відповідно становлять майже 1 тис. і 101 працівник, в агропромисловому комплексі – 2,9 тис. і 236, машинобудуванні – більш як 2,3 тис. і 67 тис., соціально-культурній сфері та торгівлі – більш як 1,7 тис. і 137 працівників. Майже 73 відсотки нещасних випадків і аварій на виробництві сталися з організаційних причин, 14 % – з технічних, 13 відсотків – з психофізіологічних.

Рівень професійної захворюваності безпосередньо пов'язаний з важкими та шкідливими умовами праці на виробництві. Майже 27 % громадян працюють в умовах, що не відповідають санітарним і гігієнічним правилам та нормам за рівнем або концентрацією шкідливих виробничих факторів, негативний вплив яких призводить до виникнення професійних захворювань. За останні роки суттєво зросло хімічне навантаження на організм працівника, важкість та напруженість праці.

Визначення причин нещасних випадків на виробництві є складним і відповідальним моментом. Дуже часто в цій справі допускають грубі помилки, що невірно відображає фактичний стан і веде до неправильних висновків, спрямовує зусилля у боротьбі з виробничим травматизмом у хибному напрямку.

Статистика нещасних випадків свідчить про те, що, незважаючи на різноманітність засобів безпеки праці під час роботи на машинах (особливо універсальних), виробничий травматизм поки що має місце. Одна з причин – мала ефективність цих засобів. У зв'язку з викладеним існує гіпотеза про хвилеподібність уваги працюючих до небезпеки, тобто, коли формується деякий середній рівень уваги до небезпеки. Після того, як стався нещасний випадок, рівень уваги до безпеки праці на підприємстві різко зростає, а з часом поступово спадає.

Організаційна робота щодо попередження травматизму та захворювань

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

повинна бути скерована на розробку планів заходів з охорони праці. Перед складанням таких заходів доцільно провести прогнозування виробничого травматизму, професійних захворювань та інших показників з охорони праці.

Прогнозування показників з охорони праці може бути пошуковим і нормативним. Пошукове прогнозування базується на даній ситуації і визначається станом системи в майбутньому. Нормативне прогнозування ведеться залежно від нормативної оцінки майбутнього стану системи до її дії негайно.

Розробка заходів щодо попередження нещасних випадків – головна мета всіх теоретичних та практичних робіт в галузі охорони праці.

Для забезпечення безпеки праці застосовуються засоби захисту, котрі поділяються на дві групи: колективного та індивідуального захисту.

Засоби колективного захисту виключають вплив на працюючого небезпечного виробничого фактору, що зумовлений рухом або переміщенням матеріального тіла.

Засоби індивідуального захисту видаються робітникам індивідуально. Вони забезпечують захист органів людини від дії шкідливих та небезпечних виробничих факторів. Нижче наводиться характеристика та кваліфікація згаданих засобів захисту.

До засобів колективного захисту відносять огорожувальні пристрої. Огорожувальні засоби поділяють на дві групи: огорожувальні пристрої рухомих частин, але не різальних інструментів і огорожувальні пристрої різальних інструментів.

Пристрої першої групи можуть бути постійними, наглухо закріпленими, знімними, відкидними, висувними, пересувними або з дверцятами. Це залежить від особливостей огорожувального органа (вузла), особливостей його експлуатації, місця у верстаті. Часто використовуються знімні огорожувальні пристрої, котрі постійно закривають пасову, зубчасту, ланцюгову чи іншу передачу. Вони можуть бути у вигляді кожухів, козирків, планок, бар'єрів і екранів. За способом виготовлення вони поділяються на суцільні, не суцільні й комбіновані.

Отже, на всіх підприємствах, в установах, організаціях повинні створюватись безпечні і нешкідливі умови праці.

Забезпечення безпечних і нешкідливих умов праці покладається на власника або уповноважений ним орган.

Умови праці на робочому місці, безпека технологічних процесів, машин, механізмів, устаткування та інших засобів виробництва, стан засобів колективного та індивідуального захисту, що використовуються працівником, а також санітарно-побутові умови повинні відповідати вимогам нормативних актів про охорону праці.

Список використаних джерел:

1. Конституція України //Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

2. Закон України «Про національну поліцію» від 02.07.2015.
3. Закон України «Про охорону праці» від 14.10.1991 р.; зі змінами і доповненнями від 21.11.2002 р.
4. Кодекс законів про працю в Україні зі змінами та доповненнями.
5. Наказ Міністерства охорони здоров'я України та Держнаглядохоронпраці від 23.09.1994 р. «Перелік робіт, де є потреба у професійному доборі»
6. НПАОП 0.00-2.24-05 «Перелік робіт підвищеної небезпеки», затверджений наказом Держнаглядохоронпраці України 26.01.2005 № 15
7. Гандзюк М.П., Желібо Є.П., Халімовський М.О. Основи охорони праці: Підручник – К.: Каравела, 2008(2006).- 408с. (389)с.
8. Геврик Є.О. Охорона праці: Навчальний посібник. -К.: Ельга, Нікар-Центр, 2006.- 280с.
9. Грибан В.Г., Негодченко О.В. Охорона праці в органах внутрішніх справ. Підручник. – К.: Центр учбової літератури, 2009. – 336с.
10. Жидецький В.Ц. Основи охорони праці. Підручник. – Львів: УАД, 2009.- 336с.
11. Катренко Л.А., Кіт Ю.В., Пістун І.П. Охорона праці: Навчальний посібник – Суми: ВТД “Університетська книга”, 2009. – 496с.
12. Сивко В.Й. Правові та організаційні основи охорони праці в Україні: Навчальний посібник. – К.: КОНДОР, 2009. – 140с.

ФІЛОСОФІЯ ПРАВА ТА ЮРИДИЧНА ЛОГІКА. ПЕДАГОГІКА ТА ПСИХОЛОГІЯ ВИЩОЇ ШКОЛИ

Котенко С.В.

здобувач вищої освіти ступеня магістра
101 н. гр. ННІ №1 НАВС

Науковий керівник: Роговенко М.М.

кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІСТЬ РОЗВИТКУ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ

Вміти спілкуватися надзвичайно важливо не тільки фахівцям з певної галузі, а взагалі окремо кожній людині. В умовах сьогодення комунікація набула надзвичайної потреби, оскільки людство не стоїть на місці, а перебуває в постійному розвитку, в тому числі розвиваються і людські відносини.

Варто відзначити, що відповідно до загальноприйнятої точки зору комунікабельність не є вродженою рисою особистості, а формується у процесі життя та діяльності людини у колективі, зростаючи зі збагаченням досвіду спілкування. Тобто кожна людина, незважаючи на свої здібності, може розвинути свої комунікативні вміння, але це, звісно, потребує певних зусиль.

Слід зазначити, що майже всі невдачі людей – від невміння правильно спілкуватися, небажання вступати в діалог з іншою людиною, слухати і чути, а головне розуміти іншу людину, від незнання того, як правильно контактувати з іншими людьми і будувати з ними відносини. З огляду на цю проблему, розвиток комунікативної компетентності майбутніх фахівців є актуальним завданням.

Кожен спеціаліст своєї сфери зобов'язаний вміти спілкуватися на професійному рівні.

Багато виробничих проблем пов'язані не стільки з недостатнім рівнем професійних знань чи певних вмінь, як з низьким рівнем комунікації. Звідси доволі часто виникають конфліктні ситуації в колективі. Уміння проводити ділові бесіди, переговори, встановлювати контакти з партнерами є ключем до успіху.

Проблема комунікативної компетентності знаходилась і знаходиться у полі зору багатьох науковців. Зокрема, Д.Іванов досліджував важливість «твердих» та «м'яких» навичок при веденні бізнесу. М.Осадча, Т.Єжижанська

приділяли увагу проблемі формування комунікативної компетентності фахівця. Я.Мединська розробила методику діагностики компетентності особистості у сфері емоцій, І.Іванова досліджувала вплив рівня розвитку комунікативних здібностей на формування професійної спрямованості, комунікативну компетентність студентів педагогічних спеціальностей. Н.Іванова, Р.Бужикова визначили професійно важливі якості та умови діяльності фахівців, зокрема у сфері комунікативної компетентності.

Разом з тим, на теперішній час у поглядах дослідників не існує єдиного підходу до визначення термінів, пов'язаних з комунікативними процесами, зокрема це стосується терміну «інформація». Одне з найбільш відомих визначень належить засновнику кібернетики Н. Вінеру: «Інформація – це позначення змісту, отриманого з зовнішнього світу в процесі нашого пристосування до нього і пристосування до нього наших почуттів».

У повсякденній свідомості комунікація розуміється як процес передачі інформації від однієї системи до іншої, обмін інформацією. Тому з наведеного вище визначення можна зробити висновок, що інформація – це плід нашої взаємодії з навколишнім світом. Таким чином, щоб спілкуватися та розвивати свої комунікативні здібності, майбутні фахівці повинні володіти навичками оперування необхідною інформацією для виконання професійних обов'язків. Складовими комунікативної компетентності варто вважати: вміння вступати в комунікацію з іншими людьми, постійно підтримувати з ними потрібні контакти; володіти інформацією, яка характеризує як загальну, так і професійну ерудицію фахівця.

Основним джерелом набуття комунікативної компетентності є знання, досвід та вміння спілкуватись як у діловій сфері, так і в повсякденних ситуаціях [5, с. 59].

Слід зазначити, що студенти приходять до закладу вищої освіти вже з певним сформованим рівнем комунікативних здібностей. Але попри отримання знань, які необхідні для майбутньої професії, не завжди належна увага приділяється розвитку комунікативних здібностей, хоча для професій, де основним предметом діяльності є людина, комунікабельність стає професійно значущою якістю.

Беручи до уваги той чинник, що здібності як властивості особистості існують лише відносно певної діяльності, виявляються у динаміці засвоєння особистістю знань, навичок і умінь, необхідних для здійснення конкретного виду, можливо висунути припущення, що на рівень розвитку комунікативних здібностей студентів може впливати обсяг набутих ними знань, вмінь і навичок під час аудиторних занять з дисциплін фахового спрямування (а саме – семінарські заняття та практичні заняття) та проходження практики за спеціалізацією.

Варто наголосити на тому, що розвиток професійної спрямованості студентів, поряд з іншими чинниками (наявність в особистості необхідних для цього виду діяльності задатків, створення відповідних умов життя

особистості, цілеспрямоване навчання і виховання, самовиховання тощо), є однією з умов розвитку професійно необхідних здібностей, у тому числі комунікативних.

Також слід відзначити думки дослідників щодо важливості розвитку комунікативних здібностей. Зокрема Н. Іванова відносить комунікативні якості до базових і вважає, що їх зобов'язаний мати кожен випускник вищого навчального закладу [3].

Р. Бужикова вважає, що комунікативні здібності (володіння словом і немовними засобами спілкування, вміння вступати у контакт) є такими якостями фахівця, котрі потрібні ринковому демократичному суспільству [1].

Актуальним залишається питання, чи відповідає програма підготовки фахівців новим вимогам, адже не завжди приділялася увага вивченню навичок спілкування: цим часто нехтують, так як здебільшого особлива увага приділяється циклу професійно-орієнтованих дисциплін. Результатом цього є спеціалісти, які мають гарні знання зі своєї спеціальності, але не вміють їх успішно реалізовувати внаслідок низької комунікативної компетентності.

Вирішення вищезазначеної проблеми можливе шляхом удосконалення та запровадження в освітній процес навчальних дисциплін, спрямованих на розвиток комунікативних здібностей, зокрема основ теорії комунікації, ділової комунікації, етики та етикету.

На думку Ю. Мединської, проблема теоретичного розуміння емоційного інтелекту та змістовний аналіз тестів, спрямованих на діагностику емоційного інтелекту, потребує подальших розробок теоретичного і прикладного характеру [4].

Тому для вирішення проблем формування комунікативної компетентності фахівця необхідно збирати та аналізувати інформацію, зокрема необхідно брати до уваги думки та розробки дослідників по цьому питанню.

Таким чином, розвиток комунікативної компетентності майбутніх фахівців є важливим завданням закладів вищої освіти. Кожен професіонал повинен вміти правильно доносити інформацію, яка має бути зрозумілою для співрозмовника, знаходити підхід та будувати конструктивні відносини з людьми, запобігати виникненню конфліктних ситуацій. Тому комунікативну компетентність майбутніх фахівців необхідно постійно розвивати, оскільки це є запорукою успіху в їх подальшій професійній діяльності.

Список використаних джерел:

1. Бужикова Р.І. Психолого-педагогічні умови професійно орієнтованого навчання студентів вищого навчального закладу [Текст] / Р.І.Бужикова // Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В. О. Сухомлинського: зб. наукових праць / за ред. С.Д. Максименка, Н.О. Євдокимової.- Т. 2. — Вип. 6. — Миколаїв, 2011. — С. 54 — 58.
2. Іванова І. Ф. Вплив рівня розвитку комунікативних здібностей на формування професійної спрямованості [Текст] / І. Ф. Іванова // Науковий

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

вісник Миколаївського державного університету імені В. О. Сухомлинського: зб. наук. праць / за ред. С. Д. Максименка, Н. О. Євдокимової. — Т. 2. — Вип. 10 (91). — Миколаїв, 2013. — С. 121 — 125.

3. Іванова Н.Г. Професійно-важливі якості — важлива складова психологічних основ підготовки фахівця [Текст] / Н.Г. Іванова // Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В.О. Сухомлинського: зб. наукових праць / за ред. С.Д. Максименка, Н.О. Євдокимової.- Т. 2. — Вип. 5. — Миколаїв, 2010.- С. 129 — 132.

4. Мединська, Ю. Я. Теоретичні підходи та практичні аспекти діагностики компетентності особистості у сфері емоцій [Текст] / Ю. Я. Мединська // Практична психологія та соціальна робота. — 2013. — №10. — С. 11—15.

5. Основы теории коммуникации [Текст] : учебник / Подред.М.А. Васи́лика. — М. : Гардарики, 2003. — 615 с.

Маринич А.І.

студент ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Роговенко М.М.

кандидат педагогічних наук, доцент

кафедри філософії права та юридичної логіки

Національної академії внутрішніх справ

***ПРОФЕСІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЮРИСТА В КОМУНІКАТИВНОМУ
ВИМІРІ***

Соціально-економічні, суспільно-політичні й духовні процеси, що відбуваються в контексті розбудови правової держави, реформи політичної та суддівсько-правової системи, модернізація вищої освіти, зокрема юридичної, потребують нових підходів до підготовки конкурентноспроможного комунікативно компетентного фахівця.

Нині фахівці-юристи потрібні в кожній галузі народного господарства, апараті державного управління, місцевого самоврядування, законодавчій владі, державних і приватних структурах. Це, у свою чергу, зумовлює необхідність розроблення нових наукових підходів до підготовки майбутніх фахівців права, спрямованих на переорієнтацію професійних цінностей, переосмислення мети, змісту навчання, упровадження нових освітніх технологій для забезпечення формування комунікативної компетентності, якою має володіти і виявляти кожен спеціаліст, зокрема і юрист, професійна діяльність якого передбачає постійну взаємодію у сфері "людина – людина".

Проблеми комунікативної підготовки майбутніх юристів розробляли дослідники С.Гусарев, М.Гредескул, М.Ренненкампф, А.Фатєєв, А.Жалінський, Н.Івакіна, А.Пиголкіна, О.Скаун та інші.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Зокрема А.Фатєєв зазначав, що вагоме значення для юриста відіграє мовна комунікація. Юрист, який вміє відмінно, мотивовано та переконливо виступати, комунікувати має більше можливостей для професійного росту. Юрист зобов'язаний у своїх промовах точно і відповідально відображати юридично значимі обставини щодо справи, випадки і події в житті людей, зміст, сенс і значення правових норм.

Юристу постійно доводиться вдаватися до різних мовних форм, оцінювати особливості мовної поведінки інших осіб. Виходячи з реалій сьогодення стає зрозуміло, що українській державі потрібен юрист, який володіє високим рівнем комунікативної компетентності, ставиться до професійної комунікації як до особистісної цінності, володіє культурою й технологіями різноманітних комунікацій, майстерно використовує вербальні, невербальні засоби спілкування для збагачення, оновлення власного комунікативного досвіду, має розвинений емоційний інтелект як інтегровану особистісну якість. Комунікативна комунікація – це сукупність процесів і систем, які забезпечують цілеспрямований обіг і поширення нормативно-правової інформації та правових знань у сучасному в інформаційному суспільстві [1].

Комунікативна культура юриста – це певний рівень освіченості та вихованості фахівця, який полягає в: 1) необхідності опанування певної системи юридичних знань, вмінь і навичок; 2) певному досвіді поведінки в різних конфліктних ситуаціях, який включає в себе високий рівень професійно-правового мислення та діяльності.

З поняттям “комунікативна культура” юриста пов’язане поняття “комунікативна компетенція”, яке є також надзвичайно важливим при повноцінному поясненні комунікативної культури юриста. Взагалі комунікативну компетенцію вчені визначають як конгломерат знань мовних і немовних вмінь та навичок спілкування, що людина набуває у ході природної соціалізації навчання і виховання. Комунікативна компетенція юриста – це насамперед обізнаність фахівця із процесами спілкування з різними верствами населення; це вміння у процесі спілкування адекватно застосовувати методи виховання (переконання, бесіда, приклад, навіювання тощо), конкретно розв’язувати конфліктні ситуації. Також до поняття комунікативна компетенція включається здатність використовувати мову, тобто здатність творчо, цілеспрямовано, грамотно встановлювати та підтримувати необхідні контакти з іншими людьми засобами української мови з урахуванням конкретної ситуації та комунікативної спрямованості. [2].

Серед загальних ознак юридичної професії О.М. Бандурка, В.О. Коновалова, Н.М. Конопенко вказують на такі: 1) суспільний і державний характер юридичної праці, що полягає у служінні громадянському суспільству і правовій державі; 2) асоціальний характер предмету юридичної праці, адже юрист має справу, як правило, із соціальними аномаліями, відхиленнями від суспільних норм; 3) домінування професійного обов’язку у

прийнятті рішень та відповідальності за них; 4) управлінський характер частини професійних робіт, коли юрист, такий як прокурор або суддя, має визначені владні повноваження, що містять в собі управлінські основи; 5) творчий характер, що виявляється у постійному пошуку істини, у нешаблонності рішень і нестандартному підході до розв'язання нових завдань; 6) комунікативний характер праці, коли юристові доводиться переважну частину робочого часу спілкуватися з клієнтами, співробітниками та іншими сторонами юридичної справи, а також встановлювати численні контакти в ході вирішення юридичної справи; 7) жорстка обмеженість професійної діяльності рамками закону, тобто юристові повсякчас доводиться подумки співвідносити свої дії з нормами чинного законодавства.

Значну частину професійної діяльності юриста займає консультативна робота. У консультаційній роботі працівникам юридичної сфери за обов'язками професії доводиться мати справу з різними життєвими ситуаціями, зустрічатися з різними людьми: від найманого робітника до банкіра, від школяра до академіка, від добропорядного громадянина до запеклого злочинця. А це вимагає від них широкого кругозору, різних знань, високої культури поведінки та комунікабельності.

Знаряддям праці в юридичній сфері виступають функціональні засоби, тобто функції психіки та мовлення юриста. Отже, функціональні засоби юридичної праці обумовлюють необхідність комунікативної культури професіонала [2, с. 21,22].

Аналіз наукових джерел показує, що комунікативна культура має значний вплив на успішність професійної діяльності юриста. Слід зазначити, що автори Н.Б. Крилова, В.А. Правоторов системою спеціальних якостей вважають професійну культуру, яка безпосередньо забезпечує рівень юриста саме через професійну діяльність.

Таким чином, для успішної діяльності юриста необхідні такі професійно важливі якості:

1) особистісні: висвітлюють сукупність особистих рис характеру – вміння встановлювати контакти з людьми, спілкуватися з представниками різних верств населення, мужність, стриманість, чесність, добросовісність, ввічливість, доброзичливість, принциповість, людяність, тактовність, самокритичність, готовність до самопожертви.;

2) спеціальні професійні якості: відображають володіння спеціальними знаннями, вміннями і навичками, а також певними особистісними якостями, необхідними працівнику для успішної професійної діяльності [3, с. 218].

Аналіз наукової літератури дає підстави для виділення наступних особливостей професійної юридичної діяльності:

1. Наявність владних повноважень, що є одним із найбільш вагомих факторів міжособистісної взаємодії юриста з іншими учасниками кримінального та цивільного процесів. Неадекватне сприйняття цих

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

повноважень людьми, які спілкуються з юристом, подекуди створює ілюзію, що комунікація має одно направлений звинувачувальний характер.

Відповідно необдумане слово й недостатньо аргументована фраза з боку юриста може стати причиною серйозної психічної травми для іншого суб'єкта комунікації. Таким чином, професійне володіння словом передбачає вміння побудувати спілкування насамперед з урахуванням цих психологічних факторів.

2. Нерозривний зв'язок професійної, зокрема комунікативної, діяльності юриста із моральними принципами справедливості, гуманності, чесності тощо. Саме в мовленнєвому акті якнайкраще розкривається моральна сутність правоохоронця, його життєві і професійні принципи й переконання.

3. Сформованість так званого «юридичного мислення», яке дозволяє з допомогою «мови закону» оцінювати правові явища і процеси й відповідним чином на них реагувати. А це вимагає вміння правильно, з лінгвістичної точки зору, оформлювати думки у відповідних юридичних поняттях і категоріях.

4. Професія юриста немислима без творчості, адже кожна нова справа для слідчого, адвоката, прокурора чи судді являє собою нову «задачу», для вирішення якої потрібні не лише аналітичний розум, увага та здатність проникнути у внутрішній світ іншої людини, а й добре розвинені комунікативні якості, а саме вміння вибирати найбільш доцільні мовленнєві стратегії і тактики, прийоми роботи у кожній конкретній професійній ситуації – у ході проведення допиту, судових дебатів, при формулюванні рішення суду тощо.

5. Юристу у ході комунікації часто доводиться мати справу із активним або пасивним спротивом з боку інших осіб або мікрогруп. До того ж спілкуватися випадає із представниками різних професій і соціальних груп різного культурного рівня. І в кожному конкретному випадку треба знаходити потрібний тон, відповідні слова, аби мовлення юриста було належним чином сприйняте.

Отже, виходячи із виняткової важливості розвитку комунікативних навичок, на яких наголошувалося вище, майбутній правник, який усвідомлює важливість охарактеризованих чинників оптимізації розвитку його комунікативної компетентності й кожного з її основних компонентів, має відповідально ставитися до особистісного і професійно-комунікативного самовдосконалення як майбутнього фахівця. У цьому зв'язку слід постійно дбати про поглиблення своїх комунікативних мотивів і потреб, про розвиток ціннісної сфери, про стабілізацію професійної спрямованості, про самоорганізацію в діяльнісному спілкуванні та виховання морально-комунікативних якостей.

Список використаних джерел :

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

1. Абрамович С. Д. Мовленнєва комунікація: підруч. [для студ. вищ. навч. закл.] / С. Д. Абрамович, М. Ю. Чікарьова. – К.: Центр навчальної літератури, 2004. – 472 с.
2. Василюк А. В. Професійно-педагогічна підготовка вчителів у Польщі (1989 – 1997 рр.): Автореф. дис. канд. пед. наук. / А. В. Василюк – К., 1998. – 21 с.
3. Гез Н. И. Формирование коммуникативной компетенции как объект зарубежных методических исследований / Н. И. Гез // Иностранные языки в школе. – 1985. – № 2. – С. 17-24.

РОГОВЕНКО Марія Михайлівна
кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

***ПЕДАГОГІЧНИЙ АРТИСТИЗМ ЯК НЕВІД'ЄМНИЙ КОМПОНЕНТ
ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ВИКЛАДАЧА ЗАКЛАДУ
ВИЩОЇ ОСВІТИ***

Вимоги, які висуває сьогодення перед викладачем закладу вищої освіти стосуються не тільки професійної компетентності, але і людських якостей педагога. Сучасний викладач, поєднуючи в собі моральну та інтелектуальну культуру, має бути, перш за все, духовним наставником. Обрані ним методи, засоби та прийоми викладання повинні гармонійно поєднуватись з умінням володіти власною емоційно-вольовою сферою – здійснювати саморегуляцію за будь-якої ситуації, бути чутливим до іншої людини, життєрадісним, внутрішньо зібраним, вміти вести за собою, керувати своїм тоном спілкування, поглядом, мімікою, рухами. Саме в цьому і проявляється педагогічний артистизм викладача, що є невід'ємним компонентом педагогічної майстерності.

Проблемі педагогічного артистизму присвячували свої роботи О.С.Булатова, І.А.Зязюн, В.А.Кан-Калік, В.І.Загвязинський та ін. Аналіз літературних джерел свідчить, що до складових педагогічного артистизму можна віднести: по-перше, здібність викладача до перевтілення, вміння «зіграти роль», багатство жестів та інтонацій, оволодіння мистецтвом розповіді, відчуття внутрішньої свободи та ін.; по-друге, здатність відбирати найбільш естетично яскраву смислову інформацію, володіти технікою постановки запитань, відшукувати способи «занурення» в тему, вміти вибудовувати свою поведінку відповідно до педагогічних задач; по-третє, здібність до педагогічної творчості [1].

О.С.Булатова зазначає, що педагогічний артистизм має дві сторони – внутрішню і зовнішню. Внутрішній артистизм – це культура педагога, безпосередність і свобода, емоційність, гра уяви, образний шлях постановки і

вирішення проблем, асоціативне бачення. Зовнішній артистизм – це ігрова подача, «техніка» гри, особливі форми свого відношення до матеріалу [1].

Отже, педагогічний артистизм є складним поєднанням духовних і фізичних якостей педагога, надзвичайним явищем, властивим для всіх складових педагогічного процесу, та засвідчує високий рівень викладача у професійній діяльності. Використання в освітньому процесі закладу вищої освіти вищезазначених складових педагогічного артистизму сприятиме встановленню довірливих стосунків між викладачем і студентами, створенню атмосфери співробітництва та співтворчості.

Слід підкреслити, що особливе місце в педагогічному артистизмі посідає мовленнєвий артистизм. Мовленнєвий артистизм – це яскравий прояв у мові особистості педагога, вміння творити в мові, викликаючи у здобувачів емоційно-чуттєвий відгук.

І.А.Зязюн, Л.В.Крамущенко, І.В.Кривонос стверджують, що доцільність застосування мовленнєвого артистизму полягає саме в тому, щоб сформувати у здобувачів вищої освіти емоційно-ціннісне ставлення до знань [3]. Виходячи з вищезазначеного, завдання артистичного педагога – вплинути емоційно на студентів, викликати в них роздуми і переживання, відповідно до поставленої мети. К.С.Станіславський писав: «Як це прекрасно, якщо людина може опанувати своїм тілом, своєю мовою! Тоді можна просто повести очима, і дві тисячі чоловік поведуть очима разом з вашими очима, ви задумаетесь – і вони задумаются разом з вами!»[4].

Особливу роль у формуванні емоційно-ціннісного ставлення здобувачів вищої освіти до знань відіграє педагогічна розповідь, яку викладач може застосувати на будь-якому етапі аудиторного заняття, зокрема з таких дисциплін гуманітарного циклу як філософія, етика, педагогіка та психологія вищої школи, методика викладання та педагогічна майстерність. Саме під час педагогічної розповіді завдяки повідомленню яскравих фактів, образності, ґрунтовності доказів, викладач може вплинути на аудиторію емоційно, спонукати здобувачів вищої освіти до занурення в тему. Емоційна спільність педагога і студента – вкрай важливе і необхідне завдання. Саме за таких умов з'являється можливість включати студентів у живий процес творчого освоєння знань та викликати емоції, пов'язані з потребою до отримання знань.

В якості прикладу наведемо фрагмент семінарського заняття з філософії на тему «Філософська антропологія», на якому викладач за допомогою педагогічної розповіді може розглянути питання духовних вимірів людини: сенсу життя, свободи, щастя: «...Людина повинна розвиватися в усіх напрямках, прагнути до вершини людського «Я», повинна бути піддана усіляким випробуванням на міцність... Сенс життя – ідеалізована модель, яка піддана випробуванням, повинна бути гнучкою; що вона трансформується для того, щоб жодної елементарної складової часточки не випало. І

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

нескінченно при всіх цих якостях, людина йде нагору до широкого щастя, пізнанню істини, пізнанню себе і спорудженню свого «Я» [2].

Енергетика мови викладача, яскравість, виразність та переконливість спонукають студентів до моральних роздумів та формування особливої позиції щодо визначальних цінностей життя людини, а також до висновку про те, що людина створює програму життя, будує його та здійснює постійний вибір з існуючих можливостей, які є базовим аспектом людського буття.

Таким чином, педагогічний артистизм – це надзвичайне явище, за допомогою якого викладач може здійснити емоційний вплив на студентів, викликати певні переживання, без яких ускладнюється глибинне сприйняття життя і його розуміння. Завдяки мовленнєвому артистизму, викладач зможе розв’язувати специфічні завдання, що виникають у педагогічній діяльності.

Список використаних джерел:

1. Булатова О.С. Педагогический артистизм: Учеб. Пособие для студ. высш. пед. учеб. заведений. – М.: Издательский центр «Академия», 2001. – 240 с.
2. Губар О.М. Філософія: інтерактивний курс лекцій: Навч. посібник. – К.: Цент учбової літератури, 2007 – 416 с.
3. Педагогічна майстерність: Підручник / І.А.Зязюн, Л.В.Крамущенко, І.Ф.Кривонос та ін.; За ред. І.А.Зязюна. – К.: Вища шк., 1997. – 349 с.
4. Станіславський К.С. Собрание починений. – М. : Искусство, 1989. т. 2. Работа актера над собой. Часть 1 : Работа над собой в творческом процессе переживания: Дневник ученика / Ред и авт. вступ. ст. А.М. Смелянский – 511с.

Стужук Катерина Віталіївна
студент 1-го курсу магістратури ННІ №1 НАВС
Науковий керівник: Роговенко М.М.
кандидат педагогічних наук, доцент, доцент
кафедри філософії права та юридичної логіки
Національної академії внутрішніх справ

***ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ
У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ***

Сучасні радикальні зміни, що відбуваються в соціально-економічному житті суспільства, висувають нові вимоги до професійної підготовки майбутніх професіоналів, здатних інтегрувати теоретичні знання і практичні навички в цілісній системі. Виходячи з вищезазначеного, основні зусилля педагогічної науки мають бути спрямовані на розроблення, вдосконалення та впровадження нових педагогічних технологій навчання і виховання.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Слово “технології” грецького походження й означає “знання про майстерність”. Педагогічна технологія – це змістова техніка реалізації системи всіх компонентів педагогічного процесу, спрямованого на досягнення поставленої мети, закономірна педагогічна діяльність, яка реалізовує науково обґрунтований проєкт педагогічного процесу і має вищий рівень ефективності, ніж традиційні методики [1].

Одним із основних завдань педагогічних технологій є популяризація освітніх інновацій у суспільстві. Інноваційне навчання орієнтоване на формування готовності особистості до динамічних змін у соціумі за рахунок розвитку здібностей до творчості та здатності до співробітництва з іншими людьми. До інноваційних технологій на ряду з іншими можна віднести інтерактивні технології навчання.

Поняття “інтерактив” залучене з англійської мови (“interact”, де “inter” – взаємний і “act” – діяти). Таким чином, “інтерактивний” – здатний до взаємодії, діалогу. Інтерактивне навчання – це спеціальна форма організації пізнавальної діяльності, яка має конкретну передбачувану мету – створити комфортні умови навчання, за яких кожен студент відчуває свою успішність та інтелектуальну спроможність [2, с. 7].

Суттю інтерактивного навчання є те, що освітній процес відбувається за умови постійної, колективної взаємодії всіх студентів. Це співнавчання, взаємонавчання (колективне, групове, навчання у співпраці), де студент і педагог є рівноправними суб’єктами освітнього процесу. Застосування інтерактивних технологій навчання передбачає моделювання життєвих ситуацій, використання рольових ігор, вирішення проблеми на основі аналізу обставин та відповідної ситуації. Це ефективно сприяє формуванню навичок і вмінь, виробленню цінностей, створенню атмосфери співробітництва, взаємодії педагога та студентів [2, с. 7].

Слід зазначити, що застосовуючи інтерактивні технології, викладач повинен бути не лише носієм інформації і знань, але й постійно і активно стимулювати студента до самостійної творчої роботи, виконуючи роль проєктувальника і консультанта. Крім того, інтерактивна діяльність передбачає організацію і розвиток такого спілкування, яке веде до взаєморозуміння, взаємодії, до сумісного рішення загальних, але значимих для кожного учасника освітнього процесу задач.

Для вирішення навчальних завдань викладач в залежності від поставленої мети може використовувати наступні інтерактивні технології: кейс-технології; проведення відео конференцій; «круглих столів»; «мозковий штурм»; дебати; фокус-групи; ділові і рольові ігри; case-study (аналіз конкретних, практичних ситуацій); навчальні групові дискусії; тренінги.

Ознаки інтерактивного заняття проявляються в особливостях взаємодії суб’єктів навчання, змісті і структурі, яка передбачає такі форми:

фізичну – змінюють робочі місця, вільно рухаються в приміщенні, пересаджуються, говорять, пишуть, слухають;

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

соціальну – активно взаємодіють з учасниками, задають питання, відповідають на питання, обмінюються думками;

пізнавальну – самостійно знаходять рішення проблеми, вносять доповнення і поправки, виступають (презентують, захищають) як набування професійного досвіду.

Навчання на основі інтерактивних технологій одночасно вирішує наступні завдання:

розвиває комунікативні вміння і навички, допомагає встановленню емоційних контактів;

вирішує інформаційну задачу, оскільки забезпечує студентів необхідною інформацією, без якої неможливо реалізувати спільну діяльність;

розвиває загальні навчальні та наукові вміння і навички (аналіз, синтез, постановка цілей та ін.);

забезпечує виховну мету, привчаючи працювати в команді, прислухатися до чужої думки.

Основні труднощі у застосуванні інтерактивних технологій стосуються рівня готовності викладача до організації такого виду роботи. Відсутність методичних розробок до всіх навчальних дисциплін та досвіду використання інтерактивних методів, небажання змінювати навчальні плани та підходи до оцінювання досягнень студентів є тією перешкодою, з якою зіштовхуються сучасні викладачі. Тобто, існує невідкладна потреба в розробці методики організації освітнього процесу за допомогою інтерактивних технологій у закладах вищої освіти.

Таким чином, інтерактивні технології – це організація засвоєння знань і формування певних вмінь та навиків через сукупність особливим способом організованих навчально-пізнавальних дій, що полягають у активній взаємодії студентів між собою та побудові міжособистісного спілкування з метою досягнення запланованого результату.

Список використаних джерел:

1. Педагогічні технології: навч. посіб. / М.М. Чепіль, Н.З. Дудник. – К.: Академвидав, 2012. – 224 с.
2. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання: Наук.-метод. посібн. / О.І.Пометун, Л.В.Пироженко. За ред.. О.І.Пометун. – К.: Видавництво А.С.К., 2004 – 192 с, електроний ресурс : https://www.studmed.ru/view/pometun-o-pirozhenko-lv-suchasniy-urok-nteraktivn-tehnologiyi-navchannya_aa56c3aeec3.html

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Яковець Ольга Володимирівна
студент 1-го курсу магістратури ННІ № 1 НАВС
Науковий керівник: Роговенко М.М.
кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

***МОРАЛЬНО-ЕТИЧНЕ ВИХОВАННЯ СТУДЕНТА, ЯК ОДНА З
НАЙВАЖЛИВІШИХ СКЛАДОВИХ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ
ВИКЛАДАЧА***

Незважаючи на те, що сьогодення – це час модернізації та розвитку технологій, автоматизації праці та науково – технічного прогресу, світ потребує фахівців, які б, в першу чергу, окрім професійних навичок, мали б високий морально-етичний рівень. Сучасний стан суспільства, як ніколи доводить, що питання морально-етичного виховання в закладах вищої освіти є важливим завданням, яке потребує першочергового розв’язання. Невизначеність моральних орієнтирів у соціумі, конформізм, цинічно – гедоністичне ставлення до сьогодення, падіння духовності, моральний релятивізм, цілковите заперечення етичних норм та правил – усе це феномен сучасного суспільства, вплив якого неминуче залишає слід на вихованні дітей та молоді. Тому, викладачі закладів вищої освіти повинні зосереджувати увагу не лише на розгляді освітньо-галузових питань, а й на морально-етичному вихованні студента, як члена соціуму. Саме таке професійне поєднання напрямів педагогічної діяльності, на нашу думку, є не лише показником високого рівня закладу вищої освіти, а й важливою складовою педагогічної майстерності викладача.

Проблемі морально-етичного виховання, як необхідної складової педагогічної майстерності, було присвячено праці К. Ушинського, Д. Луцика, В. Сухомлинського, В. Гринькової, Бондаревської О.В, Іванової, Т.С., Ісаєва І.Ф.

Роль викладача закладу вищої освіти у сучасному суспільстві зростає, водночас зростають і вимоги до цієї професії. Для того, щоб відповідати цим вимогам викладач вищої школи повинен бути справжнім майстром педагогічної справи. Майстерність – це той найвищий рівень педагогічної діяльності, якого повинен прагнути досягнути кожен викладач. Таким чином, викладач вищої школи повинен володіти високим рівнем педагогічної майстерності, який передбачає комплекс як особистих морально-етичних якостей, так і професійних умінь та навичок, що безпосередньо формують педагогічну компетентність. У вітчизняній науці педагогічну майстерність розглядають як комплекс властивостей особистості, що забезпечує високий рівень самоорганізації професійної діяльності на рефлексивній основі [3, с 35]. Також наука визначає такі компоненти педагогічної майстерності як

гуманістична спрямованість, професійна компетентність, педагогічні здібності, педагогічна техніка [3, с 79 – 80].

Гуманістична спрямованість навчальної діяльності займає провідне місце серед даних складових педагогічної майстерності. Саме гуманістичний сенс педагогічної діяльності підкреслює найважливішу соціальну роль викладача у навчанні та вихованні студента. Адже дане поняття передбачає не лише ставлення викладача до студента, як до найвищої цінності, а і ставлення студента до викладача не лише, як до педагога, але і як до наставника, порадника, психолога, організатора та керівника. Тому гуманістична спрямованість є важливою передумовою взаємодії у навчальній діяльності. Гуманізм – це шлях до відкритого діалогу, взаємоповаги та взаєморозуміння, а, отже, й до ефективної співпраці на досягнення поставленої мети. Основою гуманістичної спрямованості є мета викладача не лише ознайомити студента з навчальним матеріалом, але і виховати в ньому морально-етичні чесноти, які є показником високої культури. Саме тому викладач несе високу соціальну відповідальність за виховання та навчання студентів у закладі вищої освіти. Крім того, постійна увага до морально-етичного виховання здобувачів вищої освіти свідчить про відповідальність та високу педагогічну майстерність викладача. Слід зазначити, що підвалиною педагогічної майстерності є професійна компетентність, яку складає не лише сума вмінь, знань та навичок усіх рівнів, а й досконала методика здійснення морально-виховних заходів. Саме тому викладач вищої школи повинен володіти високим рівнем педагогічної майстерності для досягнення поставлених цілей морального виховання студентів. Морально-етичне виховання, як складова педагогічної майстерності, також передбачає вміння відшукати підхід до студента, визначити та проаналізувати психологічний стан особистості, готовність студента до сприйняття певного навчального матеріалу, володіння перцептивними якостями, вміння формувати моральні, етичні та духовні цінності. Тож, першочерговою метою педагогічної діяльності є виховання особистості. Зокрема, В. О. Сухомлинський стверджував, що розумове, трудове фізичне виховання повинні бути підпорядковані головному – вихованню людяності, гуманному ставленню до суспільства. Педагог наголошує також на тому, що морально-етичне виховання має здійснюватися у нерозривній діяльності з навчальною діяльністю [2, с 149]. На жаль, сучасне вітчизняне законодавство про вищу освіту штучно розриває ці напрями педагогічної діяльності. Проте, серед основних завдань вищої освіти досі пріоритетним залишається формування особистості шляхом патріотичного, правового, екологічного виховання, утвердження в учасників освітнього процесу моральних цінностей, соціальної активності, громадянської позиції та відповідальності, здорового способу життя, вміння вільно мислити та самоорганізовуватися в сучасних умовах [1, ч 1, п 4 ст 26].

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Отже, сучасний розвиток суспільства потребує високого рівня морально-етичного виховання молоді, а, отже, і професійних та досвідчених педагогів вищої школи. Тому кожен викладач повинен прагнути до найвищого рівня педагогічної майстерності, основою якої є гуманістична спрямованість. Майстерність педагога передбачає як володіння високими особистісними моральними якостями, так і професіоналізм у формуванні таких якостей у студентів. Потрібно пам'ятати про те, що вища школа є одним із плацдармів формування особистості, а тому саме від професіоналізму морально-етичного виховання під час освітнього процесу, залежить рівень моральної самосвідомості студента, як члена соціуму. Таким чином, морально-етичне виховання студента є однією з найважливіших складових педагогічної майстерності викладача, який у нерозривному зв'язку навчання та виховання, виконує високу соціальну роль у формуванні особистості майбутнього фахівця.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про вищу освіту» Документ 1556-VII, чинний, поточна редакція – Редакція від 18.03.2020.
2. Сухомлинський В. О. Як виховати справжню людину / В. О. Сухомлинський // Вибрані твори : у 5-ти т. – К. : Рад. школа, 1977. – Т. 2. – 149 с.
3. Зязюн І. А. Педагогічна майстерність: підручник для вищих навч. закл./ К.: Вища школа, 1997. – С. 35, 79 – 80.

Когут Єлизавета Олександрівна
курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Петрова Г. М.
кандидат філософських наук,
доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

РОЛЬ І ФУНКЦІЇ РЕЛІГІЇ В ЖИТТІ СПІЛТНОТИ

Релігія як феномен сформувалась у намаганнях людини пізнати особливості буття світу, сили, що панують у ньому, а також своє місце і роль у процесах, що відбуваються у природі, суспільстві різним чином торкаючись її буття. У цьому процесі вона прийшла до розуміння існування у Всесвіті Вищих Сил, які по особливому освітлюють людську душу, завдяки яким людина вивищується над собою і, пізнаючи Бога, починає відчувати його буття в собі.

Деякі вчені тлумачать релігійну віру переважно як інтелектуальний феномен, акцентуючи на змістовому характері релігійних уявлень. На їх погляд, релігія є переважно міфологічно. Системою, а формування релігійної свідомості починається із зародження релігійних уявлень, які постають у

чуттєво-зорових образах. Їх джерелом є природа, суспільство, людина. На основі цих образів формуються розумові конструкції: поняття, судження, висновки.

Розходження у поглядах релігієзнавців починаються з тлумачення джерела цих почуттів (любов, страх). Богословсько-теологічна думка в релігієзнавстві пов'язує ці почуття з надприродним джерелом, «із зустріччю віруючого з божеством, священним». Представники психології релігії вважають, що питання про природне та надприродне джерело релігійних переживань не підлягає науковим методам пізнання.

Прихильники атеїстичної течії стверджують, що людські почуття можуть стати релігійними, якщо вони спрямовані на фантастичні істини, зв'язки та відношення.

Зібрати вичерпну інформацію про всі релігії світу, яких натеper зафіксовано до 5 тис., ще не вдалося нікому, відповідно ще не вироблено оптимальної класифікації. Пізнання феномену релігії, особливостей сучасних національних, світових релігій неможливе без осмислення відомостей про первісні форми вірувань.

Ми ж зупинимось детальніше над функціями, які виконує релігія у житті сучасного суспільства. Під функціями релігії мають на увазі способи, рівень, напрями впливу релігії на соціум, на окремі його структурні елементи, на особистість.

Функції релігії тісно пов'язані із структурою релігії, кожен елемент якої визначає їх специфіку, дають змогу глибше, всебічніше пізнати її особливості, вплив на соціум. Вони виявляють себе явно чи латентно, постійно чи тільки на певних етапах історії, виражаючи можливості релігії та її роль у суспільстві. Якщо функції релігії окреслюють і характеризують форми, способи, напрями, рівень впливу релігії в суспільстві, то роль релігії є наслідком реалізації релігією своїх функцій.

Релігія задовольняє різноманітні потреби людини, але жоден із соціальних феноменів не здатен замінити її. Саме це і визначає особливість її функцій, серед яких виділяються: компенсаційна, терапевтична, втішальна, світоглядна, регулятивна, комунікативна, інтегративна, дезінтегруюча, ідеологічна, політична, правова, культуроформуюча, легітимуюча. Це дає підстави стверджувати, що релігія є поліфункціональним феноменом. Кожна із функцій релігії є відображенням духовних потреб, інтересів індивідів, спільнот.

Зупинимось детальніше на розгляді двох різновекторних функцій – інтегративної та дезінтегруючої.

Реалізація інтегративної функції релігії сприяє забезпеченню стабільності в суспільстві. На думку французького філософа, соціолога Е. Дюркгейма, релігія діє в суспільстві як клей, допомагаючи людям усвідомити свою моральну належність до соціуму, самовизначитися в суспільстві, а внаслідок цього об'єднатися з близькими за поглядами, моральними

установками, віруваннями людьми, разом з ними брати участь у культових церемоніях. Це сприяє утвердженню в суспільстві злагоди, солідарності, згуртованості, знижує конфліктність, натомість посилює суспільну рівновагу та гармонію суспільних відносин. Різною мірою інтегративна функція виявляє себе на рівні суспільства, конфесій, а також окремих релігійних громад. Найпомітнішою вона є, коли система релігійних цінностей відповідає фундаментальним потребам суспільства.

Суть дезінтегруючої функції полягає в тому, що, об'єднавшись на основі певного віровчення, культу, групи людей протиставляють себе іншим соціальним утворенням, в основі яких перебувають інші віросповідання. Це може бути джерелом конфлікту між представниками різних віросповідань, конфесій. Часто такі конфлікти свідомо провокуються, оскільки вони сприяють зміцненню релігійних груп, посиленню авторитету їх лідерів.

Існують конфлікти і всередині релігійних об'єднань, наприклад, між консерваторами і реформаторами. Нерідко вони стають передумовою церковних, конфесійних розколів, виникнення сектантських утворень. Часто в основі релігійних конфліктів фігурують політичні, економічні інтереси. Нерідко під релігійними лозунгами розгортаються соціальні конфлікти.

Конфлікти, які відігравали дезінтегруючу роль, не обминули жодної із церков, конфесій. Найпомітнішими були розкол у християнстві, що призвів у 1054 р. до розділення його на православ'я і католицизм, реформація в католицизмі (XVI—XVII ст.), рух старообрядництва в Руській православній церкві (XVII ст.), перипетії, пов'язані з утворенням та функціонуванням греко-католицької церкви в Україні та ін.

Сьогодні у житті суспільства важливу роль відіграє легітимізуючи функція релігії. Виявляється вона в узаконенні певних суспільних порядків, державних інститутів, політичних, правових і відносин, норм чи визнанні їх неправомірними.

Релігія є невід'ємним елементом суспільного життя, важливим чинником суспільних відносин. Її місце і роль у суспільній системі визначають і функції релігії в суспільному житті.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Нагорнюк Любов Андріївна
курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Петрова Г.М.
кандидат філософських наук,
доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

СВІТОГЛЯДНА РЕВОЛЮЦІЯ СИМОНІ ДЕ БОВУАР

Вона писала книжки, жила вільним життям і не мала дітей. Як на сьогодні – абсолютно нормально. Але ж ідеться про французьку письменницю Симону де Бовуар, яка увійшла у філософські кола ц першій половині II століття.

1949 року вона написала свою найвідомішу працю «Друга стаття». Цей твір дав багатьом європейським жінкам мужність взяти на себе відповідальність за своє життя, йти своїм власним шляхом і не рівнятися на вимоги й очікування соціуму.

«Праматір усіх феміністок», як називали письменницю і її філософію де Бовуар, похована на паризькому цвинтарі Монпарнас, поблизу кварталу, де прожила майже все своє життя. На її могилі прив'ялі троянди і безліч записок від шанувальниць, на яких часто написано таке: «Дякую Симона. Завдяки Вам змінилося моє життя», або – одна із найвідоміших цитат Бовуар «Жінкою не народжуються, нею стають» із її твору «Друга стаття». Феміністка Еліс Шварцер називає цю книжку «біблією фемінізму»:

Симона де Бовуар вже в юності поставила собі за мету стати письменницею – для жінки тих часів це була чи не єдина можливість досягти успіху і визнання. У 21 рік вона стала наймолодшою зі студенток Сорбонни, яка склала важкий і престижний іспит Agrégation з філософії. Кращий результат був лише в одного студента – Жана Поля Сартра, який пізніше дістав світове визнання як «батько» екзистенціалізму.

Згодом Бовуар і Сартр стали парою. Але на відміну від більшості сучасників, вони самі, незалежно від суспільних поглядів, визначали правила, за якими розвивалися їхні стосунки. Пара не була одружена, жила вільним життям, мала інші стосунки, втручалася у справи цілого світу і намагалася зробити цей світ кращим, - так про них говорять їх учні.

«Крамольне» життя Сартра і Бовуар лише підлило олії у вогонь скандалу, який розгорівся після публікації книги «Друга стаття». 1949 де Бовуар вперше докладно формулює своє бачення «жіночого питання» і відкрито розмірковує про особливості жіночої сексуальності. Її кредо: те, що суспільство розуміє під жінкою, є нічим іншим ніж соціальним конструктом. Висловивши свою життєву позицію, Симона де Бовуар наважилася на складні випробування. Її падчерка Сильвія згадувала: «У громадських місцях до неї нерідко із вульгарними жартами зверталися чоловіки, висміювали її,

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

немов вона відкрила всьому світові якусь непристойну правду про себе. Але, з іншого боку, був і захват, навіть серед деяких чоловіків. З усього світу надходили листи від жінок, які збагнули всю далекосяжність її книги».

Однак справжнє визнання прийшло до Симони де Бовуар лише на початку 70-их років минулого століття. Серед молодих парижанок, які взяли на озброєння тези Бовуар, була і Еліс Шварцер. Тоді вона жила і працювала у Парижі як вільна кореспондентка. Шварцер разом із одноклассниками швидко здобула підтримку Бовуар у боротьбі із заборонаю абортів. 1973 року разом із понад трьомастами іншими жінками – «шльондрами» – як їх тоді називали у пресі, де Бовуар зізнається на шпальтах газети „Le Nouvel Observateur“: я робила аборт.

«Іноді вона справді йшла на вулицю разом із нами, а іноді вона просто давала нам своє ім'я. Тоді ми йшли на вулицю і кричали: «Іменем Симони де Бовуар ми вимагаємо!... Наші акції, як вона зізнавалася, неабияк радикалізували і її саму», - розповідає Еліс Шварцер. Вона переконана, що нині, більш як два десятиліття після смерті Симони де Бовуар, настав час ренесансу її ідей.

Заставська Юстина Ярославівна

курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Петрова Г.М.

кандидат філософських наук,

доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ ЖАНА ЛАКАНА І СУЧАСНІСТЬ

Жак Марі Еміль Лакан (13 квітня 1901 – 9 вересня 1981) – французький психоаналітик, який зробив значний внесок у сучасний психоаналіз та філософію. Вчений синтезував класичну теорію Фрейда та власну інтерпретацію лінгвістики в унікальну психоаналітичну школу. Втім, теорія Лакана виходить далеко за межі психоаналітичної практики. Вона стала дуже популярною у сфері аналізу соціальних та політичних феноменів серед постструктуралістів.

Згідно з розподілом відомої дослідниці історії психоаналізу, Елізабет Рудінеско, Жак Лакан, разом із Сашою Нахтом, Морисом Буве, Даніелем Легашем, Франсуазою Дольто та Анрі Ейем, належать до другого покоління французьких психоаналітиків. До першого покоління Рудінеско відносить Рене Лафорта, Едуарда Пішона та Марі Бонапарт, які у 1926 році створили Паризьке Психоаналітичне Товариство (ППТ).

З 1919 року Лакан навчається на факультеті медицини, з 1926 спеціалізується з психіатрії в госпіталі Святої Анни; також проходить стажування під керівництвом всесвітньовідомого психіатра Гастана де

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Клерамбо в спеціальній лікарні префектури поліції. У 1932 році Лакан захищає докторську дисертацію «Паронаїдальний психоз та його відношення до особистості».

У 30-х роках Лакан активно приймає участь в інтелектуальному житті Парижу. В цей час його діяльність пов'язана з такими іменами, як Андре Бретон, Жорж Батай, Сальвадор Далі та Пабло Пікассо. Тісно співпрацює з сюрреалістами, присутній на першому авторському читанні «Уліссу». 1932 публікує у «Мінотаврі» «Мотиви параноїчного злочину: злочин сестер Папен».

У 1949 році Жак Лакан знайомиться з Клодом Леві-Стросом; дослідження в галузі антропології видатного етнологіста-структураліста в подальшому будуть сильно впливати на Лакана. Також 1949 року Лакан представляє нову доповідь про Стадію дзеркала на 16 конгресі Міжнародної психоаналітичної асоціації в Цюриху.

1953 року Лакан, засновує Психоаналітичне Товариство Франції (ПТФ), котре, що, згідно з задумом засновників, має являти собою щось на зразок освітнього закладу – університету. Одним з наслідків такого кроку було позбавлення учасників новоствореної організації, членства у Міжнародній Психоаналітичній Асоціації. На першому ПТФ Лакан читає лекцію «Символічне, Уявне, Реальне». У вересні 1953 Лакан, вже член нового Товариства, презентує у Римі на Конгресі франкомовних аналітиків доповідь «Функція і поле мовлення та мови у психоаналізі».

У Лакана Уявне і Символічне займають значно більше місце у свідомому житті людини, аніж це було у Фрейда. Однак, і Уявне, і Символічне приходять до людини не разом із мовою, а ще до мови – через стосунки з матір'ю і батьком. Уявне – це світ цілісний і затишний, асоційований з матір'ю, тоді як Символічне, асоційоване з батьком, вводить суб'єкта у взаємодію з Іншим. Вимір Символічного формується завдяки так званому «дзеркальному Я» людини, вона навчається взаємодіяти з іншими членами суспільства, звертаючись до того соціального порядку, який представляє батько, і тепер уже у цьому порядку шукає соціальні «відображення», у яких впізнає себе.

Відразу після заснування ПТФ, Лакан починає публічний щотижневий семінар у лікарні Святої Анни, який став дуже важливим явищем в інтелектуальному житті Франції та постійно привертав велику кількість учасників. Власне семінарські, теоретичні лекції, проходять по середах, по п'ятницях відбувається розбір клінічних випадків. Перший семінар отримує назву «Праці Фрейда з техніки психоаналізу» (1953-1954). Далі ««Я» в теорії Фрейда та в техніці психоаналізу» (1954-1955), «Психози» (1955-1956), «Відносини об'єкта та фрейдівських структур» (1956-1957), «Формації несвідомого» (1957-1958), «Бажання та його інтерпретація» (1958-1959), «Етика психоаналізу» (1959-1960), «Трансфер» (1960-1961), «Ідентифікація» (1961-1962), «Тривога» (1962-1963).

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

В 1962 році Лакан заснував власну школу, яка стала відома як Фрейдова Школа Парижа. Починаючи з 1964 Лакан переносить семінари до Вищої Нормальної Школи (École Normale Supérieure), до аудиторії, що вміщує уже близько 300 чоловік. Там він проводить семінари «Чотири основні поняття психоаналізу» (1964), «Ключові проблеми психоаналізу» (1964-1965), «Об'єкт психоаналізу» (1965-1966), «Логіка фантазму» (1966-1967), «Психоаналітичний акт» (1967-1968) та «Від Іншого до іншого» (1968-1969).

1966 року публікується «Написане» - збірка письмових робіт Лакана за різні роки (головним чином за 1957), яка одразу ж становиться бестселером у Франції. Лакан проводить свій 17й семінар «Зворотній бік психоаналізу» (1969-1970), де пропонує чотири базові типи дискурсів. У 1970-х роках Кафедра психоаналізу у Вінсенні перейменовується у «Фрейдове Поле», Лакан стає директором. Вчений дає інтерв'ю на телебаченні на телеканалі ORTF, пізніше опубліковане під назвою «Телебачення», продовжує проводити семінари. У наступному, 1975 році, Лакан здійснює поїздку у США та читає лекції в Колумбійському, Єльському університетах та Массачусетському технологічному інституті.

Звернення наших сучасників до творчого доробку Лакана – ніби ностальгія за творчим і відповідальним інтелектуальним життям, яке допомагає побачити ясно те, що здається заплутаним, в якому ідеї конкурують і відіграють центральну роль у пошуку рішень для страшних проблем, з якими нині стикається світ.

Василенко Яна Віталіївна

курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Петрова Г.М.

кандидат філософських наук,

доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ КАРЕН ХОРНІ

Американська дослідниця Карен Хорні (1885-1952), безумовно, належить до невеликої галереї класиків психоаналізу. Її роботи надзвичайно популярні в усьому світі, в тому числі і в нашій країні. Хорні отримала медичну ступінь (першою серед жінок Німеччини) в Берлінському університеті в 1915 році. Протягом наступних п'яти років вивчала психоаналіз в Берлінському психоаналітичному інституті, а з 1927 року почала працювати як психіатр в Берлінському психіатричному інституті. У 1932 р виїхала в США, працювала в Чиказькому та Нью-Йоркському психоаналітичних інститутах.

Основні роботи: "Про походження комплексу кастрації у жінок" (1924), "Невротична особистість нашого часу" (1937). "Нові напрямки в

психоаналізі" (1939), "Самоаналіз" (1942), "Наші внутрішні конфлікти" (1945), "Неврози і розвиток людини" (1952)

Більшу частину дитинства і юності Карен мучили сумніви у власних достоїнствах, що ускладнювалися відчуттям зовнішньої непривабливості (хоча оточуючі з цим не погоджувались). Почуття несамоцінності вона компенсувала, ставши блискучою і амбіційною студенткою, спрямувавши свою енергію на розвиток інтелектуальних здібностей. Ця зміна ставлення до життя сталася у 9 років: «Оскільки я не могла стати красунею, я вирішила стати розумною».

В 14 прийняла рішення стати лікаркою. Ціль була досягнута через 7 років, зі вступом до Фрайбургського університету.

Під час навчання Карен зустріла студента-юриста Оскара Хорні, за яким у 1910 одружилась. Мама трьох доньок. У 1930 році Хорен разом із дітьми емігрує до США і оселяється у Брукліні. Після розлучення з чоловіком Карен збудувала успішну психіатричну кар'єру: працювала в Берлінському психіатричному інституті і була захоплена викладанням, написанням наукових робіт і подорожами.

У 1920-х Хорні отримала місце в Інституті психоаналізу в Берліні, де протягом кількох років до того вивчала психоаналіз, а протягом кількох років потому — читала лекції з психоаналізу. Карл Абрахам, кореспондент Зигмунда Фрейда, вважав Карен Хорні дуже обдарованою аналітикинею та викладачкою психоаналізу.

У Брукліні, який у 1930-х роках домівкою великої інтелектуальної спільноти, частково через єврейську еміграцію з Європи, зокрема Німеччини, Хорні знайомиться з Еріхом Фроммом та Гаррі Стеком Салліваном. Першою посадою в американській кар'єрі було віце-директорство в Чиказькому інституті психоаналізу. Протягом бруклінського періоду Хорні розвинула та вдосконалила свої складні теорії щодо неврозу та особистості, які базувалися на досвіді, отриманому під час роботи в галузі психотерапії. у 1934 році переїжджає до Нью-Йорка, де веде заняття в Новій школі соціальних досліджень, а також в Нью-Йоркському психоаналітичному інституті.

У 1937 р. Хорні видала «Невротичну особистість нашого часу» («The Neurotic Personality of Our Time»), що здобула велику популярність.

В 1941 році колеги виганяють Карен Хорні з Чиказького інституту психоаналізу, позбавивши посади, через її відхід в теорії та практиці роботи від ортодоксального психоаналізу, і вона засновує власну Асоціацію сприяння розвитку психоаналізу (*Association for the Advancement of Psychoanalysis*), зайнявши деканське крісло Американського інституту психоаналізу. Згодом Хорні почала викладати у Нью-йоркському медичному коледжі, продовжуючи психіатричну практику до самої смерті у 1952 р.

В результаті переїзду з Німеччини до США Хорні вдалось проаналізувати, якою мірою культурне середовище впливає на утворення невротичної поведінки: «Тоді я побачила, що стосунки між людьми і неврози

ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ

В <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%A8%D0%90>цій країні (США) багато в чому відрізняються від тих, які я спостерігала в європейських країнах. І що пояснити це може лише відмінність в цивілізаціях» (з *«Наших внутрішніх конфліктів»*).

На думку Хорні, невроз формують вплив оточуючого соціального середовища і деструкція людських взаємостосунків. Ортодоксальний психоаналіз же орієнтується на генетичні та інстинктивні причини. Наприклад, у фрейдизмі придушення (культурою) інстинктів приводить до формування неврозу (приклад – Едипів комплекс). В результаті змінюється смисл терапії. Ціль ортодоксального психоаналізу — допомогти впоратися зі своїми інстинктами. За Хорні, ціль терапії полягає у відновленні стосунків з людьми і собою, віднаходженні точки опори в собі, позбавлення від невротичних захисних механізмів, що лиш частково допомагають людині долати життєві труднощі, а при більш глибокому розгляді закривають можливість нормального життя.

Своє трактування невротичних конфліктів Хорні видозмінила в головній і найзрілішій роботі *«Невроз і особистісне зростання: Боротьба за самореалізацію»* (1950). В протиборстві несумісних невротичних схильностей Хорні стала бачити лише частковий випадок невротичних конфліктів. Вводячи поняття «центрального внутрішнього конфлікту» як конфлікту між «реальним» і «ідеальним» Я, Хорні підкреслювала, що він є більш глибоким, ніж конфлікт різних невротичних сил: «Коли раніше, в інших своїх книгах, я використовувала термін «невротичний конфлікт», я мала на увазі конфлікт між двома несумісними компульсивними потягами. Однак центральний внутрішній конфлікт — це конфлікт між здоровими і невротичними, конструктивними і деструктивними силами. ... За аналогією з державою, це розрізнення між зіткненням інтересів окремих груп і втягненням всієї країни в громадянську війну.»

Вчення Карен Хорні вплинуло на розвиток неофрейдизму, філософії фемінізму, а також наук, пов'язаних із вивченням культурної антропології.

Пятницька Христина Володимирівна

курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Петрова Г.М.

кандидат філософських наук,

доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ МІШЕЛЯ ФУКО

Мішель Фуко – французький філософ та історик ХХ ст., найбільш відомий завдяки своїм критичним дослідженням соціальних інституцій, психіатрії, медицини, наук про людину, системи тюрем, а також завдяки

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

своїм роботам з історії сексуальності, загальними теоріями стосовно влади і відносин між владою і пізнанням, зображенням «смерті людини» (фр. *la mort de l'homme*) прогнозованої у «Словах і речах», проблемі суб'єктивації, актуалізований у роботі «Піклуванні про себе». Його філософські праці тісно пов'язані з актуальною дійсністю, проблема його постійної уваги, особливо як безпосереднього учасника руху гомосексуалів — суспільної ідентичності і політичної динаміки.

Творчість Фуко будується на засадах трьох Кантівських питань:

- Що можна знати?
- Що слід робити?
- Що є людина?

Згідно з цією послідовністю історія думки самого Фуко поділяється на три періоди:

- «археологічний»
- «генеалогічний»
- «період естетик існування»

Основний об'єкт досліджень Фуко — вивчення неусвідомлюваного різних історичних епох, і цей інтерес зближує його з Франкфуртською школою.

У шістдесяті роки Фуко розробляє концепцію європейської науки на засадах «археології знання», у серцевині якої «знання-мова». Усі відомі теорії науки і культури Фуко відносить до «доксології». У 70-ті на перший план у його працях виходить тема «знання-насилля», «знання-влада». У 80-х у творчості філософа з'являється поняття «суб'єкта» і розглядається тема сексуальності, а разом із нею — питання етики, моралі, свободи.

Основні роботи філософа:

- Історія божевілля в класичну епоху (1961)
- Народження клініки: Археологія лікарського погляду (1963)
- Слова і речі (1966)
- Наглядати і карати (1975)
- Археологія знання (1969)
- Історія сексуальності (1976—1984)

Цитати філософа:

«Божевілля – це завжди сенс, розбитий вщент».

«Філософія - це сукупність положень і практик, які можна мати в своєму розпорядженні для того, щоб піклуватись себе і про інших так, як це слід робити».

«Написати книгу – це завжди, в певному сенсі, знищити попередню».

«Божевілля – єдиний вихід для надмірної любові, яка пережила розчарування».

«У наші дні мислити можна лише в порожньому просторі, де вже немає людини. Порожнеча ця не означає брак і не вимагає заповнити прогалину. Це є лише розгортання простору, де нарешті можна розпочати заново мислити».

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Лисенко Тетяна Володимирівна

курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Петрова Г.М.

кандидат філософських наук,

доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ ЮЛІЇ КРИСТЄВОЇ

Юлія Кристева народилася 24 червня 1941 року в провінційному місті Сливен, у Болгарії. Мати була біологом, батько — бухгалтером, проте мав медичну та богословську освіту. Через релігійну активність і зв'язки з націоналістами вважався радянською владою, що контролювала Болгарію після Другої світової війни, неблагонадійною особою. Юлія мала сестру Іванку, яка стала музиканткою. Незадовго після війни родина переїхала до Софії. Юлія вивчала французьку мову, входила до комсомолу. Навчалася в Софійському університеті, писала статті для газети «Народна младеж». Була перекладачкою під час візиту Юрія Гагаріна та, пізніше, Моріса Тореза — генерального секретаря Французької комуністичної партії до Болгарії.

По закінченню університету отримала дослідницьку стипендію та в 1966 році переїхала до Франції, де перекладала твори Михайла Бахтіна. В 1967 одружилася з письменником Філіпом Соллерсом. Наприкінці 1960-х приєдналась до спілки журналу «Тель-Кель», яка досліджувала політичну обумовленість мови. В 1960 відвідувала семінари Ролана Барта, а в 1970-і — Жака Лакана в різних університетах. В 1974 захистила дисертацію «Революція поетичної мови», присвячену розгляду поетичного тексту. В цій праці дослідниця розглядала зв'язок дискурсного з тілесним, впровадила поняття семіотичного як тілесної енергії, що зумовлює процеси означування. Того ж року очолила кафедру лінгвістики Паризького Університету. Здійснила подорож до Китаю, описавши враження від неї в книзі «Про китайських жінок» (1977).

З 1979 Кристева здійснювала дослідження з феміністського психоаналізу. В 1982 в праці «Влада жаху» виділила стадію хори в розвитку дитячої свідомості. Наприкінці 1980-х — початку 1990-х досліджувала нарцисизм і відмінність та різноманітність в межах ідентичності. В цей час написала такі відомі книги, як «Чорне сонце. Депресія і меланхолія» (1987); «Самі собі чужі» (1988). В 1990 отримала Орден мистецтв та літератури Франції. Отримувала почесні ступені від багатьох університетів США, Канади та Європи. У 2004 році стала першим лауреатом Премії Людвіга Гольберга. У 2000-і, коли низку політичних і культурних діячів Болгарії було визнано колаборантами з колишньою радянською владою, звучали підозри, що і Юлія Кристева в 1970-і шпигувала у Франції на користь Радянського Союзу.

Філософські погляди Кристєвої формувались під впливом структуралізму. У своїх ранніх працях досліджувала семіотичні, літературні і психоаналітичні структури, розглядаючи ці дискурси у площині їх взаємозв'язку і взаємовпливі. Кристєва зосереджує особливу увагу на структурних опозиціях — дуалізмах, які у психоаналітичному контексті виражаються як стосунок між суб'єктом та Іншим. Суб'єкт трактується нею як суперечливе змішання несвідомих і свідомих мотивацій, психологічних процесів і чинників соціального обмеження. Мова розуміється нею як динамічний процес або гетерогенна структура, що втілює і формує людські суб'єктивності.

Кристєва надає особливого значення функції матері в розвитку суб'єктивності, культури і мови. Материнське начало розуміється як нерозділеність протилежностей, неконкретизованість, хаос і абсурд, але також і потенціал. Батьківське начало обмежує материнське, виділяє з нього протилежності та впорядковує. Символічне вбивство матері позбавляє від страху, зумовлює закони та порядок, але також спричиняє «забування» материнського, що проявляється в маргіналізації жінки, применшенні чи й зовсім запереченні її значення в історії та культурі, уникненні фемінітивів. Безпосередньо впорядковуюча роль батьківського начала проявляється в релігії через поняття сакрального, де першість належить негативному сакральному — пов'язаному зі смертю, насильством, абсурдом, божевіллям, відразою, на проти вагу якому виділяється позитивне. Зневаження материнського необхідне в патріархальному суспільстві, щоб стати суб'єктом. Тому потрібен новий дискурс материнства, де увага приділяється відносинам між матерями і дочками, жінками між собою, щоб з'явилася нова жіноча суб'єктивність.

Кристєва заснувала інтердисциплінарний підхід досліджень, названий «семаналізмом», що перебуває на стику філософії структуралізму, психоаналізу, лінгвістики і семіотики. Література трактується Кристєвою як засіб позбавлення від абсурду, депресії, перетворення їх на джерело прекрасного і піднесеного. У праці «Семіотика. Дослідження семантичного аналізу» Кристєвою введено в науковий обіг термін «інтертекстуальність».

Основні твори

- Тереза, моя любов (*Thérèse mon amour*), 2008
- Убивство у Візантії (*Meurtre à Byzance*)
- Володіння (*Possession*)
- Старий і вовки (*Le vieil homme et les loups*)
- Самураї (*Les Samouraïs*)
- Історії кохання (*Histoires d'amour*) 1983
- Жаргон та мета жаргон: тупик (*Jargon et méta-jargon: l'impasse*, 1985)
- Самі собі чужі (*Étrangers à nous-mêmes*), Fayard, 1988.
- Ненависть і прощення (*La Haine et le Pardon*), Fayard, 2005.

ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ

- Жіночий геній (*Le Génie féminin*), том 1 : Ганна Аренд (*Hannah Arendt*), Fayard, 1999 ; том 2 : Мелані Кляйн (*Melanie Klein*);, том 3 : Колетт (*Colette*), Fayard, 2002.
- Чуттєвий час (*Le Temps sensible. Proust et l'expérience littéraire*), 2000.
- Сама, жінка (*Seule, une femme*)
- Ця неймовірна потреба віри (*Cet incroyable besoin de croire*), 2007

Зимовець Єлизавета Олегівна
курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: Петрова Г.М.
кандидат філософських наук,
доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ ЖАКА ДЕРРІДА

Французький філософ, засновник філософії реконструкції. Народився 15 липня 1930 року в Ель-Біарі (нині Алжир), що тоді належав Франції, в родині сефардських євреїв родом із іспанського Толедо.

У дитинстві не міг ходити до школи, оскільки згідно з антисемітськими дискримінаційними законами тодішнього маріонеткового режиму Віші квота євреїв, яким дозволялося відвідувати школу, мала не перевищувати 14 %. Хлопчик пропустив рік навчання, замість того беручи участь у футбольних матчах, оскільки мріяв стати професіональним футболістом.

У підлітковому віці зачитується працями Руссо, Ніцше, Жида.

Після переселення родини у 1949 році до Франції навчався у Ліцеї Людовика Великого, вивчав філософію у Вищій нормальній школі. Там він познайомився з Луї Альтюссером, Мішелем Фуко. Отримав ступінь магістра філософії. Далі вчиться у Гарвардському університеті.

Дерріда часто їздив із лекціями Європою. У 1981 році він виступив з підтримкою чеських інтелектуалів-десидентів. Під час перебування в Чехословаччині був заарештований комуністами і звільнений тільки після особистого втручання президента Франції.

Дерріда вводить в активний вжиток категорію «деконструкція». Реконструкція – поняття сучасної філософії та мистецтва, що означає розуміння за допомогою руйнування стереотипів або включення в новий контекст. Виходить з передумови, що сенс конструюється в процесі прочитання, а звичне явлення або позбавлене глибини, або непов'язане автором. Тому необхідна провокація, яка ініціює думки та звільняє прихований сенс тексту, який не контрольований автором.

Філософська система Дерріда дуже синтетична. Синтезуванню були піддані філософська традиція Нового Часу, французький структуралізм, німецька традиція, психоаналіз.

ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ

Переосмислюючи тексти західноєвропейської метафізики з характерним для неї, за термінологією Дерріда «онто-тео-телео-фало-фоно-логоцентризмом», він критикує філософський Модерн за його монологічність, зосередженість на окремих поняттях, розуміння буття як наявності. Ця критика оформилася у такий спосіб філософствування, як *деконструкція*, який, долаючи метафізику в тексті, показує обмеженість і вичерпність тих форм філософствування, які наразі використовувалися провідними напрямками класичної і сучасної західної філософії. Деконструкція полягає у знаходженні в текстах опорних понять і метафор, які вказують на несамототожність тексту та позначки його перегуків з іншими текстами.

Найважливішим неологізмом філософії Дерріда є *логоцентризм*.

Одним із основних понять філософії Жака Дерріда виступає поняття диферанс. *Диферанс* – це, одночасно, і встановлення відмінності, і відстрочка, відкладання.

Дерріда виділяв два основних значення терміну «відмінність». Перше передбачає зволікання у часі, пошук часу та сил для операції відкладання, тобто щось на зразок «часового становлення простору» та «просторове становлення часу». Друге значення: «розрізнити» — не бути тотожним, бути відмінним, іншим, не таким.

Основні праці Жака Дерріда: «Про грамотологію», «Письмо і відмінність», «Голос і феноменологія», «Поля філософії», «Россіяння», «Шпори. Стилї Ніцше», «Поштова листівка: від Сократа до Фрейда і далі», «Психея: Винахід іншого»

Цитати філософа:

- Така доля языка – відходити від тіла.
- Усюди, де вона оперує. «думка» не хоче нічого сказати.
- «Так» потребує повторення.
- Не існує ніякого кінця книги і не існує ніякого початку листа.

Люлько Валерія Андріївна
курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС
Науковий керівник: Петрова Г.М.
кандидат філософських наук,
доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ ГАБРІЕЛЯ МАРСЕЛЯ

Габріель Оноре Марсель (1889-1973) - перший французький філософ-екзистенціаліст. Основні твори: «Метафізичний щоденник», «Досвід конкретної філософії».

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Під час Першої світової війни служив в «Червоному хресті». Працював у декількох літературних журналах, рецензуючи іноземну літературу. У 1920-ті роки написав кілька п'єс, поставлених у Парижі. Спочатку знаходився під сильним впливом Серена К'єркегора (протестантизм), але в 1929 році став ревним католиком. Глибока релігійність і гуманізм відокремлювали Марселя від подальших французьких екзистенціалістів (таких, як Жан-Поль Сартр). З 1945 року він захоплювався написанням музики (на слова віршів Шарля Бодлера і Райнера Марії Рільке).

Основні категорії філософії Марселя - «буття» і «володіння». Кожна людина існує як особистість, як «Я»; її буття невідчужуване від неї, воно – не щось предметне, зовнішнє, а щось внутрішнє, пережите. Навпаки, речі, предмети, об'єкти, якими володіє людина, можуть бути відчужені від неї.

Особливу роль у вченні Марселя відіграє поняття «тіло». Моє тіло є не тільки те, чим я володію, воно є також і елементом мого буття. Моє тіло – це межа між «бути» і «мати», бо наявність тіла – необхідна умова будь-якого володіння. На відміну від тіла, душа є ідеальне буття.

Світ володіння вторинний у порівнянні зі сферою буття. Але сучасна економіка і техніка підштовхують людство до того, щоб воно занурилося в світ володіння, зрадивши забуттю світ буття. І тому Марсель закликав до подолання цієї фатальної тенденції.

Людські проблеми, вважав учений, не можна вирішити засобами одного об'єктивного, суто наукового пізнання. У зв'язку з цим він протиставляв поняття «проблема» поняттю «таємниця». Проблема – те, що зустрічається на моєму шляху, вона цілком переді мною. Таємниця ж захоплює мене, становить значну частину мене самого; в неї не можна проникнути чисто раціональним шляхом.

У сфері буття місце різноманітних відносин до речей, до об'єктів займають міжсуб'єктні безпосередні відносини «я» і «ти». Ставлення до іншої людини як до «ти» є справжнім; воно протистоїть відношенню до неї як до «її», що означає зведення її до рівня речі. Ставлення до іншої людини як до «ти» прокладає шлях до Бога як абсолютного «Ти».

Найвідоміші цитати філософа:

Є лише одне страждання – бути самотнім.

Сказати людині «Я тебе люблю», означає сказати «Ти ніколи не помреш».

І так, і ні – це єдина відповідь, коли справа стосується нас самих; ми віримо і ми не віримо, ми любимо й не любимо, ми є і нам немає – це відбувається тому, що ми на шляху до мети, яку всю цілком ми бачимо й не бачимо.

ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІІ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ

Мельниченко Дарина В'ячеславівна

курсант 2-го курсу ННІ № 3 НАВС

Науковий керівник: Петрова Г.М.

кандидат філософських наук,

доцент кафедри філософії права та юридичної
логіки Національної академії внутрішніх справ

ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ ХАННИ АРЕНДТ

Ханна Арендт (14 жовтня 1906 – 4 грудня 1975) народилася в Німеччині, а за життя стала відомим американським політологом-теоретиком. Її 18 книг і численні статті, починаючи від робіт по тоталітаризму і закінчуючи роздумами та судженнями, і досі суттєво впливають на політичну філософію. Арендт, безумовно, є однією з найважливіших мислительок ХХ століття.

В 1959 році вона була визнана першим жінкою-доцентом в Принстоні.

Основні праці: Витоки тоталітаризму (1951), Становище людини (1958), Між минулим і майбутнім (1961), Про революцію (1963), Банальність зла. Суд над Айхманом в Єрусалимі, Люди за темних часів. (1968); Про владу і насильство. (1970); Кризи республіки. (1972).

«Витоки тоталітаризму». Перша велика книга Арендт «Витоки тоталітаризму» (1951) досліджувала коріння комунізму та нацизму. У ній Арендт стверджує, що тоталітаризм був "новою формою правління", відмінною від інших форм тиранії, оскільки він застосовував терор до підпорядкування масового населення, а не просто політичних супротивників. Цю книгу піддавали критиці деякі ліві політичні сили на тій підставі, що вона представляла два рухи як однаково тиранічні. Мислителька також стверджує, що єврейство було для Голокосту не оперативним фактором, а лише зручним посередником. Тоталітаризм у Німеччині був, врешті-решт, терором і послідовністю, а не тільки знищення євреїв. Арендт присвячує об'ємну главу критичному аналізу прав людини. Арендт не критично ставиться до політичних прав, натомість відстоює національну або громадянську концепцію прав. «Людські права» або «Права людини», як їх зазвичай називають, є універсальними, невідчужуваними та отримуються вже за буття людиною.

«Людський стан». У своїй найважливішій роботі "Людський стан" (1958) Арендт розрізняє політичні та соціальні поняття, роботу і працю, різні форми дій; також вона досліджує наслідки цих відмінностей. Її теорія політичної дії, що відповідає існуванню суспільної сфери, широко розкрита в цій роботі. Арендт стверджує, що, хоча життя людини завжди розвивається всередині суспільства, соціальна частина людської природи, політичного життя, має бути навмисно усвідомленою лише в кількох суспільствах, як простір для людей для досягнення свободи. Концептуальні категорії, які намагаються подолати розрив між онтологічними та соціологічними

структурами, різко окреслені. Хоча Арендт класифікує роботу та працю в соціальному середовищі, вона прихильно ставиться до такого стану людської дії, який є як екзистенційним, так і естетичним.

«*Людина в темні часи*». Збірник її есе – “Людина в темні часи” містить в собі осмислені біографії деяких креативних та повчальних фігур двадцятого сторіччя, таких як Вальтер Бенджамін, Карл Ясперс, Роза Люксембург, Герман Брош, Поп Джон XXIII і Ісак Дінесел.

«*На революції*». Новела Арендт “На революції” представляє порівняння двох основних революцій XVIII століття – Американської та Французької. Вона пішла проти загального погляду як Марксистів, так і лівих, сама ж вважала що Французька, яка була добре вивчена та часто наслідувана була провалом, а проігнорована Американська була дуже вдалою. Поворотною точкою в Французькій революції був момент, коли її лідери полиши свої ідеї свободи та почали слухатись мас.

В Сполучених Штатах Батьки Засновники ніколи не зраджували цілям *Constitutio Libertatis*. Проте Арендт вірить що революційний дух цих людей був втрачений і виступає за ідею, що «система рад» здатна його відновити.

«*На насилля*». Есе Арендт “На насилля” розділяє насилля та владу. Вона стверджує що, хоча Ліві і Праві вважають насилля крайнім проявом влади, ці поняття є несумісними. Влада виходить з колективного бажання і не потребує насилля для досягнення будь-якої мети, оскільки добровільне виконання заміняє його. Коли влада починає втрачати легітимність, насилля стає штучним засобом для досягнення цієї мети, тому насилля виявляється лише за відсутності влади. Бюрократія стає ідеальним місцем для виникнення насильства, оскільки визначається «правилом нікого», якого не визнають, тому використовує його для заміщення відсутніх зв’язків з людьми, якими вона керує.

«*Життя розуму*». Її посмертна книга «Життя розуму» (1978, видана за редакції Марії МакКарті), залишилась незавершеною. Під час перебування Арендт в Новій Школі в 1974 році вона отримала рівень магістра з політичної філософії під назвою «Філософія розуму». Це було протягом класних лекцій, де Ганна і розділяла її погляди. Курс був заснований на її проекті «Філософія розуму», який пізніше був названий «Життя розуму». Її робочий проект був розповсюджений між аспірантами Нової школи під час її відвідин професорами в 1974 році. Також, виходячи з її лекцій Гіффорда в Абердінському університеті в Шотландії, її останні записи фокусувались на розумових здатностях та бажаннях.

В певному сенсі «Життя розуму» вийшла за рамки її попередньої роботи про *vita active*. В своїй дискусії про мислення вона багато опиралась на Сократа і його уявлення про мислення як діалог між Мною і Собою. Це привласнення Сократа приводить її до введення новітніх понять совісті (яке не дає певних позитивних рекомендацій, але, замість того, каже, що я не

можу робити, якщо я хочу залишитись другом самому собі, коли я повторюю думку, в якій звітую сам перед собою) і мораллю (абсолютно ненегативна річ, пов'язана з неприйняттям участі в деяких діях, щоб бути другом самому собі).

У своїх працях Арент всебічно досліджує головні для її політичної філософії та антропології проблеми - передумови та способи функціонування політичної дії та досвід її руйнування тоталітарними режимами, які є кризовими феноменами модерного суспільства, втіленням абсолютного зла, знищенням людини як політичного суб'єкта. З цієї точки зору Арент вважає фашизм та сталінізм словами-синонімами для означення структурно-ідентичних суспільств, в яких суб'єкти не просто перестають бути політичними суб'єктами, а втрачають навіть саму здатність усвідомлювати свою провину.

Аналізуючи вічну для політичної філософії проблему взаємовідношення влади та насильства, Арент підкреслює тернистий шлях утворення політичної влади, адже тиранія – це «комбінація насильства та відсутності влади». У книзі "Становище людини" Арент прагне систематично обґрунтувати феноменологію людської діяльності, а також наповнює новим змістом такі традиційні поняття політичної філософії, як "влада", "насильство", "справедливість". Вона філософськи обґрунтовує тезу про те, що дію та висловлювання можна вважати політичними лише тоді, коли вони здійснюються в умовах свободи та заради неї. Особливістю становища сучасної людини, за Арент, є взаємозв'язок її публічного та приватного життя. Руйнування останнього через відсторонення від ідеологічних цінностей призводить, зрештою, до їх всеохоплюючого панування у вигляді тоталітарних режимів.

Цитати філософині:

Кохання, на відміну від дружби, не витримує публічності.

В умовах тиранії набагато легше діяти, ніж думати.

Дві світові війни протягом життя одного покоління, розподілені неперервним ланцюгом локальних воєн і революцій, що не закінчилися ні мирним договором для переможених, ні передишкою для переможців, мають за свій підсумок очікування третьої війни між двома світовими державами, що збереглися. Цей момент очікування.

У підсумку ліки виявилися небезпечніше за хворобу, яку вони до того ж і не вилікували.

Війна стала розкішшю, яку можуть собі дозволити лише малі нації.

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ПІА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІА НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ПІА ПОРЯДКУ*

~ ЗМІСТ ~

П.І.П.	Тема доповіді	Стор
Марчук Д.В	ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ – ФУНДАМЕНТАЛЬНА ОСНОВА РОЗВИТКУ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ	3
Сокол О.І.	КОРУПЦІЯ ЯК ЗАГРОЗА НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ УКРАЇНИ	6
Адріанова Д.А.	COMBATING HUMAN TRAFFICKING IS THE MOST IMPORTANT PROBLEM IN THE WORLD	9
Афанасієвський А.В	PREVENTIVE METHODS OF COMBATING DRUG TRAFFICKING ON THE BORDER OF THE UNITED STATES AND MEXICO	11
Баштова О.Г.	VERHÜTUNG UND BEKÄMPFUNG DER ORGANISIERTEN KRIMINALITÄT VERHÜTUNG UND BEKÄMPFUNG DER ORGANISIERTEN KRIMINALITÄT	14
Бортнійчук В.О.	POLICE AGAINST CORRUPTION	16
Бразалук М.Ю.	DOMESTIC VIOLENCE AS A MAJOR PROBLEM IN OUR SOCIETY	17
Вітвіцька Н.В.	TRAFFICKING IN CHILDREN AS A COMPLETE PROBLEM OF THE MODERN WORLD	19
Герасимчук А.М.	CAUSES AND CONDITIONS OF CRIME AND MEASURES TO PREVENT IT	22
Глушак Ю.А.	COMBATING HUMAN TRAFFICKING IN UKRAINE	25
Гончар Н.В.	CRIMINAL LIABILITY OF MINORS IN UKRAINE	26
Драган Д.М.	THE EXPERIENCE OF GREAT BRITAIN IN THE IMPLEMENTATION OF THE PRINCIPLES OF PUBLIC SECURITY AND ORDER	29
Завертана А.В.	ІНОЗЕМНА МОВА ЯК ОДИН ІЗ ВАЖЛИВИХ АСПЕКТІВ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ КУРСАНТІВ	31
Закомірна Ю	CRIMINAL LAW AND EXPERIENCE OF ITS INTERNATIONAL APPLICATION	34
Йогансен К.Д.	SECURITY OF THE PUBLIC ORDER AS THE MAIN OBJECTIVE OF THE NATIONAL POLICE	37
Когут Є.О.	PREVENTING IN FOREIGN COUNTRIES	39
Кобзар В.В.	COMBATING OF INTERNATIONAL TERRORISM IN THE EUROPEAN UNION	42
Левковець А.С.	PROBLEMATIC ISSUES OF DETERMINING MISCONDUCT IN THE CRIMINAL LAW OF	45

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

	UKRAINE	
Лисенко Т.В.	COMBATING CORRUPTION IN GERMANY	47
Малиш Д.Г.	PUBLIC SECURITY AND ORDER AS A TASK OF NATIONAL POLICE OF UKRAINE	50
Мерзескул Л.С.	THE IMPACT OF SUBSTANDARD AND FALSIFIED MEDICAL PRODUCTS AND THEIR CONSEQUENCES	53
Михалко С.Ю.	CRIME PREVENTION IN FOREIGN COUNTRIES	55
Пословська Т.І.	A TRUST AS ONE OF THE STRATEGIES OF CO-OPERATION POLICE WITH POPULATION IS DURING PROVIDING OF PUBLIC SAFETY AND ORDER	57
Савчук А.І.	CONCEPTS AND TASKS OF MODERN CONSTITUTIONAL- LEGAL REFORM	60
Степанова Д.О.	THE ROLE OF THE DISTANCE EDUCATION IN LEARNING PROCESS	63
Стукало Н.Ю.	BASIC PRINCIPLES OF LAW ENFORCEMENT	65
Паранюк Ю.С.	COOPERATION BETWEEN CIVIL SOCIETY AND POLICE	68
Паламарчук Д.В.	UKRAINIAN AND FOREIGN EXPERIENCE OF COMBATING SLAVERY	70
Підпригора К.О.	SOME PROBLEMS WITH THE USE OF THE TERM "PUBLIC SECURITY AND ORDER"	72
Савчук Л.В.	USING SUBSTANTIAL PROGRESS OF FOREIGN COUNTRIES IN FIGHTING CORRUPTION IN UKRAINE	74
Сом К.С.	NATIONAL ANTI-CORRUPTION BUREAU AS ONE OF THE ANTI-CORRUPTION INSTITUTE IN UKRAINE	76
Ткачук К.Є.	INTERNATIONAL EXPERIENCE: COMBATING ORGANIZED CRIME	79
Фазан В.М.	MISDEMEANOUR: HISTORICAL BACKGROUND	81
Хомич Л.В.	COMBATING OF BLACKMAILING IN DIFFERENT COUNTRIES	83
Ціко Х.В.	THE EXPERIENCE OF FOREIGN COUNTRIES IN THE PREVENTION CORRUPTION	85
Шимончук В.П.	THE METROPOLITAN POLICE CAN IMPROVE UKRAINIAN POLICE SERVICE	86
Абрамян М.Ю.	ВІДМЕЖУВАННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОСТУПКУ ВІД ЗЛОЧИНІВ ТА ІНШИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ	89

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Гнесь О.Р.	РОЗМЕЖУВАННЯ ГРУПОВОГО ПОРУШЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ З МАСОВИМИ ЗАВОРУШЕННЯМИ	91
Завертана А.	РОЗМЕЖУВАННЯ ГРУПОВОГО ПОРУШЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ ТА ХУЛІГАНСТВА	93
Кікавська А.Б.	ВІДМІННОСТІ МІЖ ГРУПОВИМ ПОРУШЕННЯМ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ ТА ЗАКЛИКАМИ ДО ВЧИНЕННЯ ДІЙ, ЩО ЗАГРОЖУЮТЬ ГРОМАДСЬКОМУ ПОРЯДКУ	96
Руденко Є.С.	КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ КАРАНТИНУ	98
Степанова Д.О.	ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ (ЗАПРОВАДЖЕННЯ ІНСТИТУТУ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОСТУПКУ)	101
Герасимчук А.М.	АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	105
Глушак Ю.А.	СУБ'ЄКТИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА	107
Закомірна Ю.І.	АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СИСТЕМИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА	109
Зозуля М.В.	ГРОМАДСЬКІ СЛУХАННЯ ЯК ФОРМА ЗАКОНОТВОРЧОСТІ І ЗАКОНОДАВЧОГО ПРОЦЕСУ	112
Котлова Н.П.	ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ У СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНІЙ СФЕРІ	114
Кубишин І.І.	ЗАКОНОДАВЧІ ПРОГАЛИНИ В ЗЕМЕЛЬНІЙ РЕФОРМІ	116
Левковець А.С.	ФОРМА ТА ВИДИ ЗВЕРНЕННЯ ГРОМАДЯН: ЇХ ХАРАКТЕРИСТИКА ТА ОСОБЛИВОСТІ	118
Мелянець В.В.	МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ЗДОБУТТЯ ВИЩОЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ	121
Надірова К.Д.	ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ У СПРАВАХ МОЛОДІ	124
Нацик В.В.	ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ЕКОНОМІКИ	126
Стужук А.О.	АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ЗАГАЛЬНООБОВ'ЯЗКОВОГО СОЦІАЛЬНОГО СТРАХУВАННЯ	129

*ДО 100-РІЧЧЯ НАВС: ПРАДИЦІЇ ТА СУЧАСНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
НАУКОВИХ ШКІЛ НАВС У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
ТА ПОРЯДКУ*

Герус Т.С.	ПОНЯТТЯ ВИРОБНИЧОГО СЕРЕДОВИЩА ТА ФАКТОРІВ, ЯКІ ЙОГО ФОРМУЮТЬ	133
Костюк Ж.С.	ПРОФІЛАКТИКА ТРАВМАТИЗМУ ТА ПРОФЕСІЙНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ	135
Котенко С.В.	АКТУАЛЬНІСТЬ РОЗВИТКУ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ	138
Маринич А.І.	ПРОФЕСІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЮРИСТА В КОМУНІКАТИВНОМУ ВИМІРІ	141
Роговенко М.М.	ПЕДАГОГІЧНИЙ АРТИСТИЗМ ЯК НЕВІД'ЄМНИЙ КОМПОНЕНТ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ВИКЛАДАЧА ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ	145
Стужук К.В.	ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ	147
Яковець О.В.	МОРАЛЬНО-ЕТИЧНЕ ВИХОВАННЯ СТУДЕНТА, ЯК ОДНА З НАЙВАЖЛИВИШИХ СКЛАДОВИХ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ВИКЛАДАЧА	150
Когут Є.О.	РОЛЬ І ФУНКЦІЇ РЕЛІГІЇ В ЖИТТІ СПІЛНОТИ	152
Нагорнюк Л.А.	СВІТОГЛЯДНА РЕВОЛЮЦІЯ СИМОНІ ДЕ БОВУАР	155
Заставська Ю.Я.	ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ ЖАНА ЛАКАНА І СУЧАСНІСТЬ	156
Василенко Я.В.	ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ КАРЕН ХОРНІ	158
Пятницька Х.В.	ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ МІШЕЛЯ ФУКО	160
Лисенко Т.В.	ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ ЮЛІЇ КРІСТЄВОЇ	162
Зимовець Є.О.	ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ ЖАКА ДЕРРІДА	164
Люлько В.А.	ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ ГАБРІЕЛЯ МАРСЕЛЯ	165
Мельниченко Д.В.	ФІЛОСОФСЬКІ ПОГЛЯДИ ХАННИ АРЕНДТ	167